

Chàng Rể Hồ Tiên

Chàng rể hồ tiên

Tác giả: Tử Văn

Converter: ngọcquynh520

Editor: tuilakonrua + Snow + Vivianlai

Beta: Thiên Lâm

Làm ebook: Smiley Su

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Mục lục

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#) ♥ [Chương 2](#)

[Chương 3](#) ♥ [Chương 4](#) ♥ [Chương 5](#)

[Chương 6](#) ♥ [Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#) ♥ [Chương 10](#)

[Chương 11](#) ♥ [Chương 12](#) ♥ [Chương 13](#)

[Chương 14](#) ♥ [Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#) ♥ [Chương 18](#)

[Chương 19](#) ♥ [Chương 20 \(Chương cuối\)](#)

Giới thiệu

Nàng là Vũ Dương Quận chúa, nhan sắc tựa đóa phù dung, cành vàng lá ngọc dịu dàng,

Mười năm trước, tuyết rơi, ngoài ngòi miếu đổ nát cứu được một tiểu bạch hồ,

Từ đó, duyên phận gắn kết nàng và “Nó”....

Trên chợ, một nam tử ngồi bán tranh, một thân áo trắng khó giấu vẻ tuấn lãng,

Đôi mắt với ác bá, hấn điềm nhiên không sợ hãi, bóng dáng đó lặng lẽ tiến vào chiếm giữ lòng nàng,

Nàng vì giúp hấn hả giận không cẩn thận bị thương, giúp rồi mới biết, thì ra hấn là kẻ ‘thâm tàng bất lộ’.

Sau đó, vào ban đêm, hấn đến Vương phủ, chỉ để lại cho nàng thuốc chữa thương,

Đồng ý thay nàng vẽ tranh chúc thọ, hơn nữa còn thuận phục ngựa hoang, mua nó cho nàng.

Phát hiện hấn mặt lạnh lòng mềm, y thuật trác tuyệt, nàng cầu xin hấn chữa trị cho thú Vương phi,

Nhưng hấn lại hung hăng cự tuyệt, còn tỏ rõ cùng người trong hoàng thất ‘không đội trời chung’,

Hiểu cho khúc mắc về oán hận của hấn, nàng không thể làm gì khác hơn là tự đi tìm thân y khác.

Sau khi quỳ gối trên tuyết lạnh đến nỗi hôn mê, tỉnh lại thấy ánh mắt nan giải của hấn,

Thì ra, muốn hấn phá lệ cứu người không phải không được, mà là nàng trước hết phải dâng lên chính mình...

Chương 1

Một bé gái phấn điều ngọc mài đang ngồi trên thùng gỗ khê cười, đôi chân khả ái không ngừng đung đưa, cái bánh bao vốn nóng hổi trong tay đã sớm nguội, nhưng nàng không chút phật lòng, trên mặt vẫn nở nụ cười ngọt ngào, vui vẻ cắn một cái.

Lúc trời còn sáng, nàng đã ở chỗ này, chờ tới bây giờ mặt trời cũng sắp xuống núi, nàng vẫn không muốn rời đi, thỉnh thoảng rướn cổ nhìn về cuối con đường nhỏ.

Một cơn gió lạnh đột nhiên thổi qua, lao thẳng đến khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng không khỏi rụt cổ, thở dài một hơi.

Trời cũng sắp tối rồi, tại sao phụ thân còn chưa quay về?

“Vũ Dương!”

Nghe được thanh âm êm tai ở phía sau, bé gái lập tức ngồi thẳng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng xoay qua nhìn người thiếu phụ mỹ lệ đứng cách đó không xa. Tóc mẫu thân bông bênh như mây đen nhánh chỉ cài lại bằng hai cây trâm đơn giản, nàng mặc áo choàng, đứng trong gió lạnh vẫn lộ ra tư thái thanh nhã.

“Mẫu thân.” Doãn Vũ Dương khẽ gọi, thanh âm non nớt đầy dịu dàng.

“Ngoan.” Nương của nàng giơ tay vẫy nhẹ, “Xuống đi, tối rồi, cùng mẫu thân đi vào nhà nào.”

Doãn Vũ Dương không chân chừ, từ trên thùng gỗ nhảy xuống, nhanh nhẹn đi tới bên cạnh mẫu thân. Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn gương mặt xinh đẹp đượm buồn của mẫu thân, “Phụ thân còn chưa quay về a?”

“Đúng vậy.” Cầm bàn tay nhỏ bé của nữ nhi, Mưu Thủy Tâm nghĩ cách mỉm cười, “Chắc là ngày mai.” Đôi mắt đẹp của nàng nhìn về con đường mòn vẫn không thấy bóng dáng phu quân, “Có lẽ... Có lẽ là ngày mai sẽ trở về.”

Doãn Vũ Dương nắm tay mẫu thân, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không nhịn được tự lẩm bẩm nói, “Mẫu thân, hôm nay... Phụ thân hôm nay sẽ trở lại, Vũ Dương thấy mà.”

Nghe lời nói này, Mưu Thủy Tâm lộ ra một nụ cười, xoa nhẹ khuôn mặt bé xinh của nữ nhi. Lúc nữ nhi cất tiếng khóc chào đời, nàng biết rằng đứa trẻ này có năng lực tiên đoán được tương lai.

“Vũ Dương nhìn thấy sao?” Nàng ôn nhu mở miệng, “Phụ thân... Hôm nay nhất định sẽ trở lại.”

“Dạ, phụ thân sẽ cùng mẫu thân và Vũ Dương ăn bánh hoa mai. Nhưng mà, mẫu thân...” Tiểu Vũ Dương hoang mang nhìn lông mày, chu cái miệng nhỏ nhắn dừng nói.

Mưu Thủy Tâm khó hiểu cúi đầu nhìn nữ nhi, “Sao vậy?” Nàng nhẹ giọng hỏi, “Vũ Dương vừa thấy cái gì à?”

“Tại sao kiếm của phụ thân toàn là máu?” Doãn Vũ Dương ngẩng đầu, ánh

mắt chạm vào mẫu thân, “Vũ Dương sợ lắm! Rất sợ!”

Bàn tay đang nắm nữ nhi của Mưu Thủy Tâm đột nhiên run rẩy, trong nháy mắt một nỗi bất an dâng lên.

Rời đi Miêu Cương nơi lớn lên từ nhỏ, sau khi sinh hạ nữ nhi, nàng không hề tùy tiện sử dụng năng lực tiên đoán của mình nữa, nàng và phu quân tin tưởng thế gian tất cả đều có định số, không thể dựa vào nó mà làm thay đổi, nếu không sẽ gặp tai họa lớn hơn. Nhưng là...

Lúc này phía chân trời đột nhiên nổi lên bão tuyết, tuyết rơi khắp trời, nàng nhắm mắt lại, trong đầu bỗng hiện lên một hình ảnh chớp nhoáng –

Thân thể nàng cứng đờ, lần nữa mở mắt ra, chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, sắc trời đen u ám, như có khí thế đè mạnh... Sắc mặt nàng chuyển sang tái nhợt, hiểu rằng đây là mệnh trời đã định chạy không khỏi –

Giọt máu trên thanh kiếm

Mây ùn ùn kéo tới

Tai nạn phủ xuống

“Tiểu thư!” Tư Đồ Linh ở trong phòng nhỏ làm bằng trúc, nhìn thấy Mưu Thủy Tâm vẻ mặt tái nhợt đứng bên ngoài, lập tức đi ra. “Ngày lạnh thế này, sao người lại mang theo tiểu tiểu thư đứng bên ngoài? Mau vào thôi!”

Mưu Thủy Tâm thu hồi ánh mắt, yên lặng nhìn tỳ nữ của mình.

“Tiểu thư?” Tư Đồ Linh thấy ánh mắt tiểu thư, trong lòng không khỏi thất lại, “Sao vậy?” Nàng cẩn thận hỏi.

Mưu Thủy Tâm lộ ra một nụ cười yếu ớt, “Thu dọn hành lý, chúng ta cần phải đi mau.”

Nghe một câu nói không đầu không đuôi, Tư Đồ Linh cũng không hỏi nhiều, lập tức quay người trở về phòng chuẩn bị hành lý.

“Linh nhi!” Mưu Thủy Tâm chợt nhớ tới gì đó, khẽ gọi một tiếng.

“Vâng.” Tư Đồ Linh lập tức dừng bước lại.

Mặc dù trời rất lạnh, nhưng Mưu Thủy Tâm không vào cửa, chỉ ngồi trên ghế trúc trước phòng, đây là phu quân đích thân chém trúc, từng khúc từng khúc tỉ mỉ làm cho nàng.

Cuộc sống hạnh phúc của hai người ở chỗ này đã hơn nửa năm, vốn định khi tuyết đầu mùa rơi xuống sẽ trở về phương Nam, nhưng kế hoạch lại thay đổi. Nhìn tuyết trắng rơi mịt mù trước mắt, nàng ôm lấy nữ nhi, để ngồi trên đùi của mình.

Tư Đồ Linh cung kính đứng bên cạnh Mưu Thủy Tâm, chờ tiểu thư mở miệng.

Nàng theo tiểu thư đến bây giờ, đảo mắt đã qua bảy năm, những năm gần đây, cô gia, tiểu thư ‘kiêm điệp tình thâm’, cùng nhau du sơn ngoạn thủy, cuộc sống trôi qua hết sức hài lòng.

Khoảng nửa năm trước, bọn họ tới nơi hẻo lánh có đỉnh núi đẹp như tiên cảnh này, cô gia và tiểu thư quyết định lưu lại mấy ngày, chờ khí trời chuyển lạnh sẽ trở về phương Nam, trở lại quê cũ.

Không nghĩ tới, trước khi đi có một nhóm khách không mời mà đến, cùng cô gia nói chuyện hồi lâu cô gia liền để lại các nàng, theo những người đó rời đi.

Cô gia có nói, chậm nhất là một tháng sẽ trở lại, nhưng mà kỳ hạn một tháng đã qua, vẫn không thấy bóng dáng cô gia đâu.

Cho đến sáng nay, nàng thấy tiểu thư dậy thật sớm, làm món bánh hoa mai mà cô gia và tiểu thư thích nhất, nàng liền biết hôm nay cô gia sẽ về nhà.

Tiểu thư Vũ Dương một mực ở bên ngoài chờ phụ thân về, nhưng tới bây giờ trời đã tối rồi, các nàng vẫn không thấy bóng dáng cô gia.

Yên lặng một hồi, Mưu Thủy Tâm thầm mở miệng, “Cô gia... lát nữa sẽ về đến nhà, chẳng qua là...” Đôi mắt đẹp sáng trong ngước lên, nàng nhìn thẳng tỳ nữ, “Nếu ta và cô gia có gì bất trắc, Vũ Dương đành nhờ cậy ngươi.”

Tư Đồ Linh nghe vậy cả người chấn động, đáy mắt hiện vẻ kinh sợ, muốn đuổi theo hỏi, lời đến bên miệng nhưng không làm sao thốt ra được.

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của tiểu thư, lòng nàng rơi xuống đáy cốc, cùng tiểu thư lớn lên, nàng biết rõ năng lực thần bí kia của tiểu thư hơn bất kì người nào.

Các nàng sinh ra ở Miêu Cương, nơi đó ‘sơn minh thủy tú’, ‘điều ngừ hoa hương’, thôn làng mấy ngàn người an cư lạc nghiệp không tranh quyền thế, tự hình thành một chốn đào nguyên. Chương quản luật lệ ở đây, chính là Hắc tế ti cùng Bạch trưởng lão, trên dưới tuân thủ nghiêm ngặt, cuộc sống trôi qua đơn giản, thanh bình.

Lão gia là Vu Linh Hắc tế ti được người người kính trọng, đêm xem tinh tượng, thân là hòn ngọc quý trên tay Hắc tế ti, tiểu thư mới ra đời đã được trời ưu ái ban cho năng lực dự đoán cát hung, phần thần thông này làm lão gia cảm thấy kiêu ngạo không thôi.

Về phần cô gia nhà nàng Doãn Liễu Phàm, cùng tiểu thư là thanh mai trúc mã, còn là con trai lớn của chủ chương luật pháp – Vu Linh Bạch trưởng lão, có pháp lực trăm yêu trừ ma cao thâm, hai người nên duyên là do ông trời tác hợp, môn đăng hộ đối.

Nhưng mà cô gia cùng tiểu thư không màng danh lợi, cho nên sau khi thành thân, nhận được sự thông cảm của phụ mẫu hai bên, liền rời Miêu Cương, du sơn ngoạn thủy khắp nơi, muốn thưởng thức cảnh đẹp bốn phương rồi trở về quê cũ. Chẳng qua là hiện tại...

“Tiểu thư,” Tư Đồ Linh buộc mình đè nén cảm xúc, chậm rãi quỳ bên cạnh Mưu Thủy Tâm, đôi mắt to tròn cẩn thận quan sát vẻ mặt tiểu thư. Hôm nay tiểu thư lại mở miệng uy thác, nàng biết nhất định có đại sự sắp sửa xảy ra. “Chẳng lẽ chúng ta tránh không thoát sao?”

Mưu Thủy Tâm nhàn nhạt gật đầu, “Người mau thu dọn đồ đạc, đến lúc là đi ngay.”

“Không đợi cô gia sao?”

“Đợi chứ.” Đôi mắt đẹp của Mưu Thủy Tâm nhìn về con đường mòn mà vẫn không thấy bóng dáng phu quân, “Chờ tướng công trở lại, chúng ta ăn một bữa cơm, người mang theo Vũ Dương rời đi. Nhưng ta và chàng... Đã đi không được nữa.”

Điều này không đúng! Tư Đồ linh lắc đầu, kéo tay nàng nói: “Tiểu thư, nếu như người có thể biết trước bất trắc, không bằng chúng ta bây giờ... “

“Không được!” Mưu Thủy Tâm ánh mắt không lung lay nhìn nàng, “Ta cùng cô gia nói qua, chúng ta tuyệt đối sẽ không dùng tới năng lực làm thay đổi thế vật biến hóa, dù sao nghịch thiên mà đi, cuối cùng cũng chỉ có hậu quả bất hạnh. Nếu ta đi theo các người, chỉ sợ cuối cùng ngay cả người và Vũ Dương cũng không trốn được. Hôm nay nếu mạng ta đã tuyệt, ta sẽ nhận lấy, nhưng người và Vũ Dương... Không phải là như vậy.”

“Tiểu thư!”

Tay Mưu Thủy Tâm nhẹ chạm vào gương mặt Tư Đồ Linh, ôn nhu nói: “Linh nhi, chúng ta thân nhau như tỷ muội, người là người mà cuộc đời này ta tín nhiệm nhất, Vũ Dương giao tay người, ta có thể yên tâm. Nhưng người phải nhớ kỹ một chuyện, tuyệt đối phải nhớ rằng – mang theo Vũ Dương, cả đời không thể trở về Miêu Cương! Vũ Dương từ nay về sau phải mai danh ẩn tích, đừng nói cho bất luận kẻ nào biết cha nó là Doãn Liễu Phàm, mẫu thân là Mưu Thủy Tâm.”

Nước mắt Tư Đồ Linh tràn khoé mi.

“Đi đi.” Mưu Thủy Tâm ôn nhu cười một tiếng, “Không cần mang quá nhiều đồ, chỉ cần đến ngôi miếu đồ nát ngay sườn núi, thì sẽ an toàn.”

Tư Đồ Linh đứng lên, xoa đi nước mắt, xoay người vào trong phòng thu dọn.

Mưu Thủy Tâm ôm chặt thân thể nho nhỏ trong ngực, tham luyến sự ấm áp trên người nữ nhi. Đây là bảo bối trân quý nhất của cuộc đời nàng, trong người chảy hai dòng máu Doãn, Mưu – hai thế gia đứng đầu Miêu tộc.

Nàng vuốt nhẹ mái tóc nữ nhi. Huyết thống của Vũ Dương có thể mang cho nó cuộc sống bất phàm, nhưng cũng có thể khiến nó chết thảm. Nếu có thể lựa chọn, nàng chỉ mong cả đời nữ nhi an ổn, đây là tâm nguyện duy nhất của người làm mẫu thân.

“Thiên địa thần linh, nếu quả thật Thủy Tâm đã gây nên tội lỗi, thì hôm nay xin hãy đem tất cả tai họa phủ xuống trên người ta, đừng làm khó dễ nữ nhi của ta.” Hít sâu một hơi, Mưu Thủy Tâm trong lòng đã quyết định, nàng từ bên hông mình lấy ra một dây chuyền bạc: giữa mặt dây chuyền có một đoá hoa, trên đó gắn một viên hồng ngọc tỏa sáng.

“Mẫu thân, viên đá này thật đẹp!” Ánh mắt Doãn Vũ Dương long lanh nhìn bảo thạch.

“Đúng vậy, đây là do ông ngoại đưa cho nương.” Mưu Thủy Tâm mỉm cười nhìn nữ nhi của mình, ôn nhu nói: “Hôm nay nương đưa nó cho Vũ Dương nhé?”

“Vâng.” Doãn Vũ Dương vui vẻ nhận lấy.

“Đề nương giúp Vũ Dương đeo lên.” Nàng cẩn thận thắt trên mắt cá chân nữ nhi, “Cả đời này... Cũng không rút ra được, Vũ Dương không được giận đó.”

Doãn Vũ Dương khó hiểu gật đầu.

Sợi dây bạc này, là do thần lực Hắc tế ti Miêu Cương mấy trăm năm chế thành, viên hồng ngọc dùng máu của tế ti nhiều đời mới tạo nên. Nó vốn là vật thờ phụng ở đền thần, nhưng hôm nàng theo phu quân rời Miêu Cương, ở tế đàn, cha đã tự tay giao nó cho nàng.

Nhớ khi đó, ánh mắt hiền lành của cha như muốn nói lại thôi, xem ra, lão nhân gia cũng đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay. Nhưng nếu ngay cả cha cũng không có lực xoay chuyển, vậy lấy năng lực của nàng... Cũng chỉ có thể chấp nhận số mệnh.

Nhìn Tiểu Vũ Dương hưng phấn chạm vào sợi dây trên mắt cá chân, nàng không khỏi lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Một khi Vũ Dương đeo sợi dây này, trừ phi trở lại Miêu Cương, để cho Hắc tế ti trước tế đàn tự mình gỡ xuống, nếu không chỉ có chết mới có thể tháo ra. Quan trọng nhất, sau khi đeo lên bất luận có năng lực thần kì nào cũng sẽ mất hết, không khác gì người bình thường.

Sợi dây bạc này sẽ niêm phong năng lực không lường trước được của Vũ Dương, hy vọng điều này có thể giữ được tính mạng của nó, bảo vệ nó cả đời.

“Đừng ăn nữa.” Mưu Thủy Tâm khẽ cười lấy đi nửa bánh bao trong tay nữ nhi, “Vào thôi, nương có làm bánh hoa mai cho con, tiện thể cho Linh đi xem sợi dây đeo này nhé.”

“Dạ.” Doãn Vũ Dương hưng phấn nhảy xuống, nhìn mẫu thân, “Nương, người không đi vào sao?”

Mưu Thủy Tâm lắc đầu, “Nương còn muốn ngồi ở đây thêm một lát. Vũ Dương ngoan, vào đi con.”

“Vâng.” Doãn Vũ Dương còn nhỏ tuổi nên không suy nghĩ nhiều, nhẹ nhàng chạy vào trong phòng.

Nàng hớn hở vừa chạy vừa nhìn sợi dây bạc trên chân, chờ phụ thân trở lại, nàng muốn cho phụ thân xem, muốn ông thấy được nàng có món đồ đẹp thế này.

Bông tuyết không ngừng rơi xuống người Mưu Thủy Tâm, nhưng nàng vẫn ngồi lặng yên tại chỗ, cho đến khi nghe tiếng vó ngựa dồn dập, mới chậm rãi đứng lên.

Cuối con đường mòn tối xuất hiện bóng một người ngồi trên ngựa, cố gắng đi trong cơn bão tuyết.

Ngựa dừng lại, người đó liền kéo mũ, vội vã xuống ngựa.

“Tướng công!” Mưu Thủy Tâm lập tức tiến đến, đỡ lấy người nam tử.

“Nhanh lên!” Doãn Liễu Phàm cầm chặt lấy tay nàng, “Mang theo Vũ Dương đi mau!”

Lúc chạm vào phu quân, nàng lập tức phát hiện trên người hắn chảy xuống một thứ chất lỏng âm ẩm, đưa tay lên nhìn, là máu đỏ tươi đến khiếp đảm.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ nhưng tái nhợt của hắn, mặt nàng cũng không thấy huyết sắc.

“Chúng ta đã diệt bộ tộc chồn bạc!” Doãn Liễu Phàm mở miệng.

“Tướng công...” Mưu Thủy Tâm yếu ớt nhìn hắn, “Vì sao chàng phải làm như vậy?”

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của thê tử, Doãn Liễu Phàm ở trong lòng thở dài, xem ra nàng đã biết trước những gì hắn làm rồi.

Tuy nói người và yêu vốn không cùng giới, nhưng không phải là yêu quái thì đều tà ác, cũng như không phải tất cả con người đều tốt đẹp, chỉ cần nước sông không phạm nước giếng, người và yêu khác đường, coi như cũng sống yên ổn với nhau.

Hắn học được một thân công phu kế tục tổ nghiệp, có thể cùng yêu quái qua lại, cũng biết trận pháp Tru Tà trấn yêu, nhưng chính bởi vì như thế, từ nhỏ hắn đã được dạy xử sự phải chú ý cẩn thận, tuyệt không lạm sát kẻ vô tội, nhưng lần này... Tay hắn đầy máu tanh, diệt Hồ tộc.

“Có hồ tinh mê hoặc dương kim thái tử.” Sắc mặt Doãn Liễu Phàm tái nhợt, thanh âm suy yếu, hết thấy cũng không thể trách người khác, chỉ có thể trách mình tin lầm người. “Nàng còn nhớ Hòa Trác sư huynh không? Thì ra hiện tại hắn đã là Quốc sư đương triều, muội muội của hắn trở thành Thái tử phi, hôm đó chính hắn phái người đến đây nhờ giúp đỡ, nói hồ tinh này đã khiến thái tử phát điên, mong ta xuất thủ tương trợ. Thái tử sẽ kế vị quân vương, gặp chuyện bất trắc, thiên hạ cũng rung chuyển, ta vốn tưởng rằng làm vậy là hành thiện, ai ngờ... Đây lại là sai lầm lớn.”

Hòa Trác... Mưu Thủy Tâm lắc đầu. Nàng không thích vị sư huynh này, hắn mặc dù là đồng môn của phu quân, nhưng dã tâm rất lớn, tính tình cộc cằn, sau khi thành tài, liền rời xa quê hương đầu không ngoảnh lại.

Nhớ năm đó, trước lúc rời đi, hắn còn tới tế đàn một chuyến, muốn mang theo nàng, nhưng bị nàng từ chối thẳng thừng. Đời này, nàng vĩnh viễn không quên đôi mắt tràn đầy dục vọng nhìn chằm chằm vào mình.

Qua mấy năm, tin tức truyền về nói hắn đã là quốc sư, còn được hoàng đế coi trọng, nhưng dù sao cũng là chuyện sư huynh, bất luận vinh nhục đều không liên quan đến hai vợ chồng nàng, ai ngờ bây giờ phu quân vì nhớ tình nghĩa đồng môn mà phạm phải sai lầm lớn.

“Tướng công, nếu đã là vậy,” nàng giơ tay lên, nhẹ nhàng phủi đi tuyết trên tóc hắn, “Đừng để trong lòng nữa.”

“Nương tử, nàng không hiểu.” Nhìn khuôn mặt ôn nhu của thê tử, Doãn Liễu Phàm vạm vỡ phần xấu hổ, “Vô cớ giết người trong Hồ tộc, không chỉ vì phu ta đây tay đầy máu tanh, mà còn đẩy chúng ta vào hiểm cảnh.” Hắn bắt lấy tay nàng, “Vũ Dương... Tên Hòa Trác biết đôi ta thành hôn, sinh hạ được Vũ Dương... Hắn muốn có con bé!”

Nhắc tới bảo bối trong lòng mình, nàng cứng đờ, “Cái gì?”

“Sur huynh biết Vũ Dương là nữ nhi của chúng ta, năng lực bẩm sinh của Vũ Dương là thứ mà hần muốn có.”

Mưu Thủy Tâm chấn động. Hai vợ chồng họ từ nhỏ đều lộ ra năng lực trác tuyệt khác thường, mà Vũ Dương là cốt nhục của họ, năng lực của nàng hơn phụ mẫu chắc chắn sẽ gặp chuyện.

“Sur huynh mưu đồ cướp ngôi, năng lực linh thông của Vũ Dương có thể giúp hần, lần diệt Hồ Tộc này cũng là sur huynh một tay chủ đạo. Thái tử mặc dù có yêu cô gái Hồ tộc, nhưng cũng không điên, chẳng qua là tình yêu đơn thuần, mà sur huynh đuổi tận giết tuyệt, bởi vì Thái tử cùng Hồ tộc sinh hạ một đứa con, có thể trở thành chướng ngại lớn nhất khi hần xưng vương. Đáng tiếc là ta đã giết nàng chồn bạc ấy, cũng chính là Hồ tộc công chúa, trước khi lâm chung nàng ta đã nói ra toàn bộ chân tướng, ta mới biết mình sai lầm, nhưng đã hết cách xoay chuyển.”

Mưu Thủy Tâm nghe xong, sắc mặt càng lộ vẻ trắng bệch.

“Nhưng trước khi sur huynh hạ thủ, ta đã cứu được hài tử kia, chỉ là nó bị thương –” hần gấp gáp nói.

Ánh mắt nàng đảo quanh bốn phía, “Đứa bé kia đâu?”

“Sur huynh đuổi theo ta, mang theo chỉ sợ sẽ có bất trắc, cho nên ta để nó trong sơn động, làm phép ẩn giấu, chỉ cần nó không ra, thì sẽ không có người tìm được.”

Doãn Liễu Phàm dùng sức đè lại vết thương đang không ngừng chảy máu, bắt buộc mình phải tỉnh táo. Hắn không thể ngã – ít nhất phải chờ đến khi vợ, con an toàn.

“Sur huynh lập tức sẽ đuổi theo tới đây, còn Hồ tộc sau đó cũng sẽ truy theo, ta... Ta sẽ đi tìm đứa trẻ, mang nó đi tìm tộc nhân của mình, nàng mang theo Vũ Dương, có thể đi bao xa thì đi, thời gian không còn nhiều nữa rồi!”

“Vâng.” Nàng cố hết sức dìu hắn vào nhà. “Thiếp có nấu com, lúc sáng sớm còn làm món bánh hoa mai mà chàng và Vũ Dương thích nhất, giờ chàng trở về, chúng ta cùng ăn bữa com đoàn viên nha?”

“Nương tử, hiện tại lúc này... –”

Đôi mắt đẹp của Mưu Thủy Tâm lảng lảng nhìn phu quân, người nam tử mà cuộc đời này nàng dốc hết tất cả để yêu. “Tướng công, thiếp và chàng trốn không thoát đâu. Thiếp đi theo chàng cứu hài tử kia, nhưng... Chúng ta sẽ trốn không thoát.”

Doãn Liễu Phàm bỗng nhiên trầm mặc. Nhìn vẻ mặt điềm tĩnh làm rung động lòng người của thê tử, hồi lâu, hắn gương khóe miệng lên.

“Thật sao?” Hắn biết rõ năng lực của ái thê, nếu nàng đã nói, nhất định chính là chạy không thoát. “Được, vậy vi phu sẽ cùng nương tử thưởng thức bữa com ngon.”

Hai người vào nhà, Doãn Vũ Dương vừa nhìn thấy cha, liền hưng phấn chạy lên trước, ôm cổ hắn, “Phụ thân.”

“Vũ Dương...” Doãn Liễu Phàm cố sức giờ tay, vỗ đầu nữ nhi.

“Vũ Dương đợi phụ thân lâu lắm rồi,” nàng kéo cha nũng nịu nói, “Phụ thân trở về thật muộn.”

“Xin lỗi con.” Doãn Liễu Phàm cười, “Đề cho Vũ Dương phải đợi lâu.”

Mưu Thủy Tâm ôn nhu hướng bên trong nhà gọi: “Linh nhi!”

Tư Đồ Linh nghe được tiếng kêu, lập tức đi ra, vừa nhìn thấy Doãn Liễu Phàm, không khỏi cả kinh, “Cô gia? Người đã về?”

“Đúng vậy.” Doãn Liễu Phàm chậm rãi ngồi xuống.

“Tối đây cùng nhau ăn cơm đi.” Mưu Thủy Tâm nhẹ nói, “Chúng ta đã lâu rồi không ngồi chung một bàn.”

“Dạ.” Tư Đồ Linh vội vàng thêm cơm, tin rằng chỉ cần cô gia trở lại, tất cả cũng sẽ không có việc gì. Dù sao cô gia nhà nàng võ công cao cường, thần thông quảng đại, chỉ cần có người, đừng nói là người, cho dù là yêu ma quỷ quái cũng sẽ chẳng sao.

Nhưng khi nàng quay người lại, ánh mắt lơ đãng bỗng thấy phía dưới chỗ cô gia đang ngồi từng giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống, lòng nàng chấn động, lo sợ ngáng đầu, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô gia một cái, lại chuyển sang tiêu thư.

Thấy khỏe miệng tiểu thư giương lên nụ cười đầm đìa, dường như đã biết trước tất cả, nàng im lặng, không nói thêm gì nữa. Nàng mang com thêm lên, hốc mắt rung rung, lẳng lẳng ngồi xuống.

“Phụ thân.” Trong nhà chỉ có Doãn Vũ Dương không hiểu chuyện, vẻ mặt ngây thơ chỉ xuống chân mình.

“Phụ thân xem này! Nương cho con sợi dây bạc đó.”

Doãn Liễu Phàm liếc nhìn một cái liền nhận ra, biết việc đeo nó có ý nghĩa gì. Hắn nhìn về phía thê tử của mình, xem ra Thủy Tâm đã biết trước năng lực của Vũ Dương sẽ đem đến họa sát thân, nên mới ra quyết định như thế.

“Ăn đi.” Mưu Thủy Tâm cười một tiếng, “Ăn xong bữa này, Linh nhi sẽ phải mang Vũ Dương rời đi.”

Doãn Liễu Phàm không để ý tới thương tích do kiếm đâm trên thắt lưng mình vẫn đang chảy máu, thê tử nói mấy câu đơn giản, đủ để hắn hiểu được nàng đã sắp xếp tất cả.

Cho nên hắn nhìn Tư Đồ Linh nói: “Linh nhi, Vũ Dương đành nhờ cậy ngươi. Đại ân đại đức của ngươi, ta với Thủy Tâm kiếp sau nhất định báo đáp.”

Khỏe mắt Tư Đồ Linh đầy lệ, nhưng nàng không để nó rơi xuống, “Cô gia đừng nói như vậy, đây là việc Linh nhi nên làm.”

“Tướng công yên tâm đi.” Mưu Thủy Tâm gấp chút thức ăn thay phu quân,

“Thiếp tin tưởng Linh Nhi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Vũ Dương.”

Doãn Liễu Phàm sâu kín nhìn vẻ mặt dịu dàng của ái thiếp, khẽ mỉm cười, vươn tay vuốt đầu nữ nhi. Cầu thần linh phù hộ cho nữ nhi của hắn và Thủy Tâm có thể bình an vô sự!

Một bữa cơm diễn ra trong không khí yên bình đầy đau thương.

Doãn Vũ Dương ăn xong bánh hoa mai, Mưu Thủy Tâm liền lấy ra khăn tay, đem bánh hoa mai còn dư cho vào trong, đưa tới vạt áo của nữ nhi, “Vũ Dương, cho con này.”

Tiểu Vũ Dương hưng phấn nhận lấy.

“Thật là.” Mưu Thủy Tâm ôn nhu nhìn con, “Để sau này từ từ ăn.”

Nàng vui vẻ gật đầu.

Mưu Thủy Tâm ngẩng lên, nháy mắt với phu quân, tiếp theo trong tích tắc, Doãn Liễu Phàm vươn tay, tìm huyết đạo trên trán nữ nhi, thấy nàng lập tức ngáp một cái, gục xuống bàn ngủ say.

“Đi đi.” Mưu Thủy Tâm kìm nén nước mắt, nhìn tỷ nữ của mình căn dặn.

Tư Đồ Linh đề xuống chầu xót trong lòng, gật đầu, mang theo bọc quần áo đơn giản, ôm lấy tiểu tiểu thư, đi ra khỏi phòng trúc.

Ngoài phòng, tuyết trắng bay mịt mù, nàng cũng không biết nên đi nơi nào, chỉ có thể đứng cảm bước trên con đường tương lai mờ mịt không thể biết trước.

Trong đầu nàng, mãi nhớ lời của tiểu thư – đến chết cũng không thể mang theo tiểu thư trở về Miêu Cương.

Tiểu Vũ Dương không biết cái gì đánh thức mình, khẽ động dậy cơ thể, mở mắt ra.

Nàng xoa xoa hai mắt, tò mò quan sát cảnh vật lạ lẫm bốn phía, là một ngôi miếu đồ nát.

Nàng nhớ rõ mình đang cùng phụ thân, mẫu thân ăn bánh hoa mai, sao bây giờ lại ở chỗ này?

Mượn ánh sáng từ đồng lửa cách đó không xa, nàng chỉ thấy Linh di bên cạnh, không có phụ mẫu của nàng.

Cẩn thận rời khỏi tay Linh di, bánh hoa mai vẫn đang trong vạt áo của nàng, nhưng mà...Phụ thân, mẫu thân đâu?

Nàng đứng lên, cố sức kiễng mũi chân nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng vóc dáng thật sự quá thấp, không cách nhìn thấy cảnh vật ngoài phòng như ý muốn.

Quay đầu lại nhìn Linh di một cái, thấy Linh di vẫn ngủ say, vì vậy nàng kéo cửa miếu mở ra một cái khe nhỏ, len lén chạy ra ngoài.

Bên ngoài bão tuyết bay tán loạn, lạnh quá...Con đường nhỏ trước mặt dường như nhìn không thấy tới khúc cuối, dù sao trời cũng đã gần sáng. Nàng rướn cổ, không ngừng nhìn quanh, nhưng vẫn không thấy phụ thân cùng mẫu thân.

Xoay mình, nàng phát hiện một bóng trắng tròn đang động đậy cách đó không xa, liền hiếu kỳ đi tới.

Một trận gió mạnh thổi qua, làm nàng ngã oạch trong đống tuyết, nhưng nàng không từ bỏ ý định, dùng cả tay chân bò qua đó.

Thì ra là một con tiểu bạch hồ nằm trong đống tuyết, hòa cùng những bông trắng đang rơi xuống trông thật đáng yêu, nhìn bộ dạng nó lạnh đến phát run, dường như không đi được nữa.

Chần chờ một chút, thiên tính thiện lương khiến nàng vươn tay ôm lấy nó.

Trong chớp nhoáng, đôi mắt vốn đóng chặt bỗng mở ra, đó là một đôi hắc mâu đang tỏa sáng.

Ánh sáng như sao ấy làm Doãn Vũ Dương mỉm cười, trấn an nói: “Tiểu hồ, tiểu hồ, sao ngươi lại ở chỗ này? Cha mẹ ngươi đâu?”

Nàng nhẹ nhàng vuốt bộ lông mềm mại, chú ý thấy trên màu trắng như tuyết có vết máu đỏ tươi.

“Ngươi bị thương rồi, có đau lắm không?” Nàng nhẹ nhàng đem nó ôm

vào ngực, trong gió tuyết chậm chậm quay lại ngôi miếu đỏ.

Trong miếu vì có củi, cho nên so với bên ngoài ấm áp hơn nhiều.

Linh di vẫn ngủ say, Doãn Vũ Dương rón rén ôm tiểu hồ hướng tới đồng lửa đi tới.

“Người nhẩn nại một chút, đợi lát nữa sẽ ấm lên thôi.” Nàng tìm được vết thương trên chân nó, lấy ra chiếc khăn tay nhỏ mẫu thân làm cho nàng, buộc lại, “Trời sáng, cha mẹ người sẽ tới tìm người, ta cũng muốn đi tìm cha mẹ ta.” Nàng nhẹ giọng nói với tiểu hồ, rồi sau đó giống như là nhớ tới cái gì, cẩn thận lấy bánh hoa mai ra, “Đây là nướng cho ta, bảo là từ từ ăn... Người muốn ăn không?”

Tiểu hồ hít hà, vươn đầu lưỡi liếm một cái, vốn cho là nó không ăn, nhưng không nghĩ tới cái miệng nhỏ cắn vài miếng đã ăn hết.

Doãn Vũ Dương mỉm cười.

Chờ nó thỏa mãn ăn xong, thân thể cũng không còn run rẩy như trước, nhưng bởi vì không yên lòng, nàng cho nó vào trong áo bông của mình, vỗ vỗ, “Ngoan ngoãn một chút nào...”

Không biết qua bao lâu, nhận thấy tiểu hồ không run nữa, nàng cúi đầu liếc nhìn, chỉ thấy nó nhắm mắt lại, an ổn ngủ thiếp đi.

Nàng cười một tiếng, cũng nằm bên cạnh đồng lửa, mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp.

Nhưng vừa chớp mắt chút xíu, nàng đã bị một tiếng vang thật lớn làm giật mình, tỉnh dậy, còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị một bàn tay bắt lấy.

Nàng không nhận được thét chói tai, thanh âm khiến Tư Đồ Linh đang ngủ say phải tỉnh giấc.

Tư Đồ Linh bỗng chốc mở mắt, duỗi tay, mới biết được tiểu tiểu thư không ở bên cạnh mình, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy trước mắt có gần hai mươi người mặc áo quần màu trắng, một người trong đó còn đang giữ lấy tiểu tiểu thư, thân thể nàng cứng đờ.

“Các người làm cái gì vậy?” Nàng lớn tiếng hướng đến người áo trắng đang giữ tiểu tiểu thư quát: “Mau buông tay ra!”

“Chúng ta không muốn đả thương người.” người bắt Doãn Vũ Dương là một lão nhân đầu tóc bạc trắng, vẻ mặt hiền hòa, “Lão phu chỉ là muốn hỏi một câu.”

“Muốn hỏi thì có thể,” Tư Đồ Linh cố nén sự hoảng hốt, “Trước tiên để con bé xuống.”

Lão nhân nghĩ một lát, cuối cùng thả Doãn Vũ Dương xuống đất.

Tư Đồ Linh lập tức kéo tiểu tiểu thư về bên cạnh mình. Đây là sinh mạng của tiểu thư, dù phải trả bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ chu toàn.

Nàng liên tiếp lùi bước, vẻ mặt cảnh giác quan sát những kẻ áo trắng trong

ngôi miếu đồ nát.

“Các người có nhìn thấy một đứa bé— À không! là một con tiểu bạch hồ?”

“Không có.” Tư Đồ Linh lắc đầu, “Ngôi miếu nát này không rộng, các người có thể tự mình lục soát, không nên động tay động chân.”

Lão nhân ra hiệu, những người phía sau hắn lập tức phân tán ra bốn phía tìm kiếm.

“Cô nương...” Hắn hoài nghi đánh giá nàng, “Có thể mạo muội hỏi một câu hay không, tại sao các người lại ở nơi hoang vu này?”

“Ta...” Nàng cảnh giác trả lời: “Có liên quan gì tới ông!”

“Đúng là không liên quan đến lão phu. Chẳng qua...Trên ngọn núi này có một gia đình họ Doãn, không biết có quan hệ gì với cô nương không?”

“Không có!” Tư Đồ Linh lãnh thanh trả lời, nhưng trời mới biết chân nàng đang phát run. Nàng ôm chặt tiểu tiểu thư, “Ta không biết họ Doãn gì cả. Ta... Tỷ tỷ ta mất sớm, để lại bé gái này, chúng ta không nơi nương tựa, dựa vào việc tìm củi mang đến chợ bán, kiếm chút bạc vụn để sống qua ngày. Hôm nay lên núi, ai biết trời đột nhiên nổi bão tuyết, làm ta cùng con bé lạc đường, bất đắc dĩ mới phải nhóm lửa nghỉ ngơi ở ngôi miếu này một đêm, chờ trời sáng sẽ tìm đường xuống núi về nhà.”

Lão nhân vuốt chòm râu của mình, hàng lông mày trầm ngâm, dường như đang xem xét tính chân thật trong lời nói của nàng.

“Bẩm Trưởng lão, không có.” Mấy người đi lục soát trở lại bên cạnh lão nhân, nhẹ giọng nói.

“Rốt cuộc là đã đi đâu?” Lão nhân không khỏi nhíu mày, lầm bầm nói, “Đạo nhân họ Doãn biến tiểu chủ tử thành tiểu hồ mang đi, hiện tại đạo nhân kia cùng vợ hắn bị thủ hạ Quốc sư giết chết, nhưng đám người của triều đình tìm khắp nơi vẫn không thấy tiểu hồ, cho nên tiểu hồ nhất định còn ở trên ngọn núi này... Tiếp tục tìm! Tuyệt đối không để cho tặc nhân ra tay trước một bước!”

Nghe được lời lão nhân..., sắc mặt Tư Đồ Linh trắng bệch. Cô gia cùng tiểu thư nhà nàng... Đã chết. Trong một thoáng thân thể nàng không cách nào đứng vững được.

Nàng cúi đầu nhìn Doãn Vũ Dương, thấy khuôn mặt ngây thơ của tiểu tiểu thư, căn bản không biết phụ mẫu mình đã chết, nàng kiềm giọt lệ trong hốc mắt, ôm chặt tiểu tiểu thư.

“Vị cô nương này,” Lão nhân đang muốn rời đi, nhưng nhớ tới cái gì đó, lấy ra một túi bạc đặt lên tay Tư Đồ Linh, “Đem cái này cất đi. Một cô nương như ngươi mà mang theo một đứa bé thì cuộc sống cực khổ lắm, đừng ở đây nữa, nơi này không còn bình yên đâu.”

Xem ra, lão nhân vốn không quen biết này cũng không phải là người xấu, nén nước mắt, Tư Đồ Linh cúi đầu ôn nhu nói, “Cảm ơn.”

Tiểu hồ được Doãn Vũ Dương giấu trong ngực có lẽ là vì bị ôm chặt, cho nên không thoải mái tỉnh lại, nó giật mình, nàng lập tức cúi đầu, vỗ vỗ áo bông trước ngực mình.

“Đây là gì?” Lão nhân chú ý tới động tác của nàng, lập tức nhìn thẳng nàng, ôn hòa trên mặt chuyển sang nghiêm nghị.

Doãn Vũ Dương lập tức sững sốt, ôm chặt tiểu hồ, rúc vào trong lòng Tư Đồ Linh.

“Nói!” Lão nhân vội vàng tới gần các nàng, tiểu hồ vào lúc này giãy dụa từ trong vạt áo nàng thoát đầu ra.

Ánh mắt lão nhân lập tức sáng lên, duỗi tay, ôm tiểu hồ vào lòng ngực của ông.

“Tiểu hồ –” Doãn Vũ Dương muốn đoạt lại, nhưng bị Tư Đồ Linh nhanh tay kéo lại.

Tư Đồ Linh giận tái mặt hỏi: “Tại sao lại có tiểu hồ ở đây?”

“Vừa rồi...” Doãn Vũ Dương ngáp ngừng. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng Linh di hung dữ như vậy.

Tư Đồ Linh kéo nàng, vội nói với lão nhân: “Đứa trẻ còn nhỏ, chỉ là vô tình... Cũng không phải là cố ý lừa gạt ngài...”

Doãn Vũ Dương thấy thế, đôi mắt trong veo đỏ lên, vì mình giải thích “Ta mới đi ra ngoài, thấy tiểu hồ vừa lạnh lại bị thương, ta thấy nó tội nghiệp, mới ôm vào trong mà.”

“Vũ Dương, con...” Tâm Tư Đồ Linh căng thẳng, vừa thương vừa tức, luống cuống nhìn lão nhân, “Vị lão gia này, ta –”

“Đừng nói nữa.” Nhìn chiếc khăn tay cột trên chân tiểu hồ, vẻ mặt vốn tức giận của lão nhân chuyển sang nhu hòa, lúc này mới cẩn thận cúi đầu quan sát Doãn Vũ Dương – thật là một bé gái phấn điêu ngọc mài, đứa nhỏ này lớn lên có thể sẽ trở thành mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. “Tiểu nha đầu, đây là ngươi làm sao?”

Doãn Vũ Dương gật đầu, hướng lão nhân vươn tay, “Trả tiểu hồ lại cho ta!”

Lão nhân trù mến nhìn nàng, lắc đầu, “Lão gia gia không thể đem tiểu hồ cho ngươi, bất quá vẫn muốn thay tiểu hồ đa tạ, nếu không có ngươi, ta nghĩ nó đã sớm chết rét bên ngoài rồi. Đại ân này, có cơ hội lão gia ta nhất định sẽ báo đáp.”

“Không được!” Nàng kiên quyết lắc đầu, con ngươi của nàng và tiểu hồ nhìn nhau, trong lòng dâng lên cảm giác không ổn, “Ta muốn tiểu hồ, nó là bằng hữu của ta.”

“Vũ Dương!” Tư Đồ Linh nhẹ trách một tiếng. Nàng không dám mạo hiểm để cho tiểu tiểu thư bởi vì một con chồn bạc mà bị bất cứ thương tổn gì.

“Nhưng mà Linh di...”

“Lão gia gia muốn dẫn tiểu hồ trở về tìm mẫu thân.” Lão nhân nhẹ giọng mở miệng, cắt ngang lời nói của Vũ Dương, “Cho nên, ngươi để lão gia gia

mang tiểu hồ đi được không?”

“Nó muốn tìm mẫu thân ư...” Doãn Vũ Dương trầm mặc, lặng yên nhìn đôi mắt đen của nó. Tiểu hồ hẳn nên đi tìm mẹ, bởi vì nàng cũng muốn tìm mẫu thân của mình, vì vậy quyết định xong nàng chậm rãi lộ ra một nụ cười. Nàng đưa tay vỗ vỗ tiểu hồ, “Tiểu hồ phải ngoan ngoãn nghe lời lão gia gia đó, mau trở về tìm mẹ ngươi đi.”

Thật là một tiểu nha đầu đáng yêu. Lão nhân vuốt râu, đáy mắt có chút khen ngợi đối với nàng.

“Trưởng lão!” Một bạch y nam tử từ bên ngoài chạy vào, thần sắc hốt hoảng, “Người của triều đình đã đuổi tới! Hồ chủ... Hồ chủ vô ý rơi xuống khe núi.”

Lão nhân nghe tin, sắc mặt lập tức biến đổi.

“Rút lui!” Trước khi rời đi, hắn gật đầu một cái với Tư Đồ Linh và Doãn Vũ Dương, “Sau này sẽ còn gặp lại. Trời vừa sáng cũng nên nhanh mang đứa bé xuống núi, nơi này không thể ở lâu.”

Tiếp đó, tựa như lúc đèn, hai mươi mấy người trong nháy mắt biến mất ở trong tuyết.

Thấy một màn kì lạ trước mắt, sức lực Tư Đồ Linh gần như cạn kiệt, buông Doãn Vũ Dương ra, ngồi bệt trên mặt đất.

Nghĩ tới tin tức vừa nghe được, cô gia cùng tiểu thư nhà nàng sợ rằng đã

gặp nạn... Nàng không kiềm được, vành mắt đỏ lên, khóc nức nở.

“Linh đi?” Doãn Vũ Dương giương bàn tay nhỏ bé nhẹ chạm gương mặt ướt đầm của Linh Nhi nói: “Linh đi đừng khóc, xin lỗi, Vũ Dương sẽ ngoan mà.”

Tư Đồ Linh ôm chặt tiểu tiểu thư, chỉ có thể lắc đầu, không cách nào mở miệng. Đáng thương nhất chính là đứa bé này, từ nay về sau sẽ không còn cha mẹ bên cạnh nữa.

Nhưng mà sự bi thương của nàng không thể giữ lại lâu, bên ngoài ngôi miếu đồ nhanh chóng truyền đến những tiếng vang lộn xộn.

“Bẩm Vương gia, ở đây có một ngôi miếu.”

Cùng với tiếng hô, một bóng dáng cao lớn xuất hiện tại cửa miếu.

Lý Nhạc giơ tay phải tuyệt bám trên người, ngọn lửa ấm áp bên trong khiến cho hắn thở ra một hơi, sự mệt mỏi lan truyền khắp cơ thể.

Bây giờ hắn quả thật có chút mệt, trời còn chưa sáng mặt lệnh đã đến, phân phó hắn lập tức tập hợp binh lính, ngựa không ngừng vó chạy tới nơi đây, ngay cả thời gian nghỉ ngơi lấy hơi cũng không có.

Vừa vào trong miếu, hắn định thán nhìn lại, hơi giật mình thấy một cô gái trẻ ôm chặt một bé gái, vẻ mặt hoảng sợ nhìn hắn chằm chằm.

“Làm phiền cô nương.” Hấn hữu lễ nhẹ giọng nói.

Trên mặt Tư Đồ Linh vẫn còn ướt do nước mắt, ôm Doãn Vũ Dương không ngừng lui về sau, cho đến khi dán lấy vách tường mới thôi. Nàng mở to đôi mắt, sợ hãi nhìn chằm chằm đoàn binh lính trước mặt.

Lòng nàng kinh hoàng, Doãn gia hôm nay cửa nát nhà tan cũng bởi vì vị quốc sư xấu xa của triều đình – Hòa Trác, mà những người này rõ ràng cũng là người của triều đình.

Nhìn đôi mắt vì sợ hãi mà tròn to của nàng cùng thân thể không tự chủ được đang run rẩy, Lý Nhạc khiến ánh mắt mình trở nên nhu hòa, gương khóe miệng, “Cô nương chớ hoảng sợ, bôn vương chẳng qua là tới chỗ này tìm một chút đồ, lập tức sẽ rời đi. Xin hỏi cô nương có thấy một con tiểu hồ không?”

Tiểu hồ?

Tư Đồ Linh cắn môi dưới, sau đó lắc đầu, tay cũng theo bản năng che miệng Doãn Vũ Dương, chỉ sợ con bé còn nhỏ, sẽ nói ra điều gì sai lầm, khó thoát họa sát thân.

Bọn họ cũng ở đây tìm tiểu hồ mà cô gia làm phép trước khi chết? Xem ra không có ai biết bí mật của con tiểu hồ kia, đáng tiếc nàng hiện tại không thể nghĩ quá nhiều, chỉ muốn mình cùng tiểu tiểu thư bình yên rút lui.

Nàng ngậm chặt miệng, nhìn binh lính đã bắt đầu lục soát bốn phía ngôi miếu.

“Bẩm Vương gia, không có gì cả.” Binh sĩ điều tra không thu hoạch được gì trở lại trước mặt Lý Nhạc bẩm báo, “Chỉ là Quốc sư có phái người tới phân phó, bất luận là người nào, nếu nhìn thấy cũng đều phải đưa về tra xét.”

Quốc sư? Tư Đồ Linh cố gắng để mặt mình không biến sắc, nhưng vô dụng, thân thể nàng vẫn nhịn không được mà run lên. Một khi bị dẫn tới trước mặt Quốc sư, tương lai nàng và tiểu tiểu thư có thể sẽ không còn.

Lý Nhạc nhìn vị cô nương trước mắt, thấy trên mặt nàng vẫn còn đọng nước mắt, thân thể nhỏ nhắn đang run rẩy, nàng sợ hãi rõ ràng như thế, ánh mắt của hắn không khỏi dịu xuống –

“Chỉ là một nữ nhân mang theo đứa bé, có gì phải tra xét chứ?” Miệng hắn nhếch lên, nhàn nhạt nói.

Lời của hắn khiến cho Tư Đồ Linh như trút được gánh nặng, cảm kích ngẩng đầu lên.

Lý Nhạc khẽ cười với nàng một tiếng, xoay người rời đi.

“Linh di, bọn họ là ai vậy?” Doãn Vũ Dương nhỏ giọng hỏi.

“Ngoan nào.” Tư Đồ Linh vỗ về nói: “Đừng hỏi, không có chuyện gì đợi lát nữa Linh di sẽ đưa con xuống núi.”

Nghe được hai người nói chuyện với nhau, Lý Nhạc đột nhiên dừng bước lại, Tư Đồ Linh thấy động tác của hắn, lòng nàng như bị treo lủng lẳng giữa không trung.

Hắn xoay người một cái liền bắt gặp vẻ mặt của nàng, cảm thấy cực kỳ thú vị. Xem ra bề ngoài của hắn hẳn tệ hơn so với suy nghĩ, nếu không sao chỉ cần đôi mắt của hắn đã khiến nữ nhân này lộ ra bộ dạng hoảng sợ như vậy?

“Người đâu!” Hắn mở miệng hạ lệnh, “Mau chuẩn bị xe ngựa, đưa các nàng xuống núi!”

“Tuân lệnh.” Binh lính lập tức thi hành.

“Không cần đâu.” Tư Đồ Linh lắc đầu liên tục như đánh trống, “Trời đã sáng rồi, ta có thể tự mình tìm được đường xuống núi.”

“Hiện tại trên ngọn núi này có rất nhiều binh lính, nếu bị Quốc sư bắt gặp, bốn vương cũng không dám đảm bảo hắn sẽ gây ra chuyện gì. Ta phái người đưa các người xuống núi, thì sẽ không có ai làm khó dễ các người.”

Lý Nhạc đã sớm cảm thấy nghi ngờ đối với vị Quốc sư được phụ hoàng trọng dụng này, hơn nữa còn từng nghe nói rất nhiều về việc giết người tàn bạo của y, chỉ tiếc lời của hắn lại không được phụ hoàng tin tưởng, phụ hoàng còn làm chủ đề cho hoàng huynh của hắn, cũng chính là đương kim Thái tử cưới muội muội của Quốc sư.

Việc đã đến nước này, hắn định sau đám cưới của hoàng huynh chờ lệnh rời xa kinh thành, tự nguyện phong thủ biên cương, nhắm mắt làm ngơ.

Mặc dù như thế, Quốc sư tựa hồ còn không định bỏ qua cho hắn, vì vậy cuối mùa xuân năm trước, hắn bị buộc phải nhanh chóng tổ chức đám cưới với biểu muội của Quốc sư, trở thành quan hệ thông gia. Bởi vì mối quan hệ

này, ngoài mặt, hấn không đối địch cùng Quốc sư, đè nén sự bất mãn xuống đáy lòng, quan hệ giữa hai người, nói trắng ra chính là nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng mà, Quốc sư bây giờ được voi lại đòi tiên, trước đó không lâu nói xuất hiện một hang ổ hồ ly làm loạn, còn có hồ ly tinh vào cung, làm yêu phép khiến hoàng huynh hấn bị điên, vì giải cứu hoàng huynh, cho nên phải tiêu diệt Hồ tộc.

Hấn phòng thủ biên cương nhiều năm, được biết đến với sự thiện chiến vang danh khắp thiên hạ, Quốc sư lại hết lòng, cho dù tâm tràn đầy không muốn, cũng chỉ có thể mang binh đến đây hiệp trợ.

Chẳng qua là vừa mới đến, bọn họ đã sớm đánh cho yêu quái phải chạy trốn khắp nơi, bây giờ còn chưa nghe được lời giải thích của Quốc sư lại có lệnh phải tìm tiểu hồ, nghe nói giết nó mới có thể chặt đứt mọi tai họa.

Nhưng mà ngọn núi đầy tuyết rộng lớn này, muốn tìm một con tiểu hồ bộ dễ lắm sao?

Nhìn vị cô nương gầy yếu trước mắt, nếu thật đem nàng dẫn tới trước mặt vị Quốc sư tàn ác kia, tùy tiện bịa một tội danh cũng đủ khiến nàng chịu không được.

“Yên tâm đi, cô nương.” Lý Nhạc nhìn Tư Đồ Linh, vươn tay tới nàng, “Bỏn vương thề, sẽ không thương tổn cô cùng đứa bé này.”

Vào lúc này, Tư Đồ Linh cho dù có bất kỳ hoài nghi hay bất an nào, cũng chỉ có thể tạm thời chấp nhận an bài, dù sao nàng cũng không thể mạo hiểm

để cho tiểu tiểu thư bị thương tổn. Nàng không thể hoàn toàn tín nhiệm nam tử khí vũ hiên ngang trước mắt, nhưng ít ra hã là an toàn hơn so với đứng trước Quốc sư.

Nàng ngẩng đầu lên chuyên chú nhìn vẻ mặt ôn nhu của hã, tâm bởi vì hã mỉm cười mà có chút rung động, cho nên, nàng chậm rãi đưa tay nắm lấy hã –

Chương 2

Tuy là đầu mùa đông, nhưng nơi biên cương đã sớm có tuyết rơi, mờ mịt cả một vùng.

Hàn khí lạnh như băng làm tê cóng cả hai bàn tay Doãn Vũ Dương, nhưng nàng không quan tâm, đôi mắt to tròn vẫn chớp chớp quan sát bốn phía.

Nàng đang mặc một chiếc áo choàng mũ màu tím, che hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng vẫn khó nén hưng phấn trong lòng, nhẹ nhàng đi dạo trên phố phường náo nhiệt.

“Quận chúa!” Đồ đại nương về mặt khổ sở bước nhanh theo nàng, khẽ gọi, “Người chậm một chút, kéo bị phát hiện.”

Nghe thấy có tiếng nói từ phía sau, Doãn Vũ Dương – À không! Từ mười năm trước, sau khi Cẩn Vương gia Lý Nhạc thu nhận nàng làm nghĩa nữ, nàng đã không mang họ Doãn nữa mà sửa thành họ Lý, vì thế, hiển nhiên hiện tại mỹ nhân này tên là Lý Vũ Dương. Nàng không còn là dân thường mặc áo vải, mà là Quận chúa Vũ Dương cành vàng lá ngọc của Cẩn Vương phủ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã mười năm, vốn là một bé gái xinh xắn đến giờ đã có dấu hiệu trưởng thành của một thiên tiên giai nhân. Ngoại hình Lý Vũ Dương không bằng những cô gái phương Bắc cao lớn khỏe mạnh, nhưng lại có cái phong tình xinh đẹp động lòng người của mỹ nữ phương Nam.

Lại nghe Đồ đại nương ở một bên bắt đầu dĩ than thở, Lý Vũ Dương không

nhìn được ngược mặt nhìn trời, nghe lời bước chậm.

Dù sao đây cũng là cơ hội mà nàng đã rất vất vả chờ đợi để có thể rời khỏi phủ một cách quang minh chính đại, nàng không muốn mới dạo vài vòng lại bị “thỉnh” trở về Vương phủ.

Không lâu nữa là lễ mừng năm mới rồi, không khí khắp mọi ngõ đường tràn đầy hân hoan, rộn ràng cùng bận rộn chọn mua hàng Tết.

Trời mặc dù đổ tuyết, nhưng vẫn không làm giảm bầu không khí, cảnh tượng náo nhiệt này làm trên mặt Lý Vũ Dương luôn nở nụ cười.

Linh di vốn cho là hiện nay thân phận nàng là một Quận chúa, khác trước rất nhiều, là tiểu thư khuê các không nên xuất đầu lộ diện. Vì nguyên nhân này, Vũ Dương không được ra khỏi Vương phủ nửa bước, nên luôn luôn buồn bực.

Gần đây, nàng còn nghe nói Linh di cùng Vương gia nghĩa phụ bàn bạc với nhau, ý định tìm một nhà môn đăng hộ đối để nàng xuất giá... Nghĩ tới đây, Lý Vũ Dương không khỏi chép miệng.

Đối với việc lấy chồng nàng thật sự không thích, nhưng cũng sẽ không đại đột đem suy nghĩ trong đầu nói ra, vì Linh di sẽ lại lôi một đống đạo lý ra khuyên bảo.

Dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng trong thâm tâm nàng vẫn nhớ khoảng thời gian được cùng cha mẹ du sơn ngoạn thủy, dần theo năm tháng, chỉ có thể kỳ vọng tái hiện lại trong những giấc mơ.

Sau đêm bão tuyết rét lạnh đó, nàng chưa từng thấy phụ mẫu mình nữa, khi ấy còn nhỏ tuổi nàng không hiểu chuyện, thỉnh thoảng đi hỏi Linh di.

Nhưng Linh di chỉ cần nghe nàng mở miệng nhắc đến phụ mẫu, hốc mắt sẽ lại đỏ. Không muốn xem bộ dạng Linh di đầm lệ, nên số lần nói tới ngày càng ít đi, về sau lại càng không nhắc nữa.

Nàng nghe lời Linh di, quên đi mình là Doãn Vũ Dương, chấp nhận cuộc sống cầm y hoa phục của một Quận Chúa trong Cần Vương phủ.

Lần này nếu không phải vì Vũ Dương cầu xin suốt mấy ngày, khiến Linh di bị làm phiền, rốt cuộc cũng đồng ý cho nàng ra phố, bằng không nàng sao có cơ hội để đi theo Đồ đại nương ra ngoài dạo chơi và nhìn những cảnh tượng náo nhiệt như bây giờ.

Bên tai đầy tiếng rao bán, Lý Vũ Dương ở trên đường thấy vậy con mắt luôn bận bịu, tò mò nhìn chung quanh.

“Đại nương,” Nàng quay đầu cười ngọt ngào, “Ta muốn cái này!”

“Vâng.” Đồ đại nương lập tức móc bạc, mua mấy cái bánh hoa mai.

Lý Vũ Dương nhận lấy, thỏa mãn khề cắn một miếng, mang theo vị ngọt cùng hương hoa lấp đầy khoang mũi. Nàng vẫn rất thích bánh hoa mai, có lẽ bởi vì đây là mùi vị in sâu trong trí nhớ.

Tuy rằng những năm gần đây đã ăn vô số bánh hoa mai do nhiều người làm, nhưng nàng vẫn không tìm được mùi vị quen thuộc của mẫu thân khi

xưa...

Đối với Linh di, tận đáy lòng nàng luôn cảm kích. Những năm này nếu không nhờ người, chắc rằng Vũ Dương cơm ngày ba bữa cũng chẳng có, chứ đừng nói đến cuộc sống cầm y ngọc thực như bây giờ.

Linh di chẳng khác nào mẫu thân thứ hai của nàng.

Năm đó cuộc gặp gỡ tình cờ tại ngôi miếu đồ nát đã nối duyên phận Cẩn Vương gia Lý Nhạc và Linh di lại với nhau, Vương gia thấy các nàng một lớn một nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa, động lòng trắc ẩn, liền mang theo về Cẩn Vương phủ, sau đó cùng Linh di lưỡng tình tương duyệt, kết thành phu thê.

Chẳng qua Vương gia sớm đã có thê thất, cho dù ngay lúc đó nàng tuổi còn quá nhỏ, cũng hiểu rõ tình cảm của Linh di và nghĩa phụ đến được với nhau không dễ dàng.

Những năm này, Linh di vì một nhà hoà thuận vui vẻ, vẫn cam chịu làm thứ Vương phi, lại sợ nàng nhỏ tuổi ở trong Cẩn Vương phủ danh không chính, ngôn không thuận, bị người khác gây khó khăn, chê cười, nên để nàng bái Vương gia cùng Đại Vương phi Liên Băng Nguyệt làm nghĩa phụ, nghĩa mẫu.

Nhưng đây đối với nàng và Linh di mà nói bất quá chỉ là kế tự vệ, trên thực tế, nàng cùng nghĩa mẫu Liên Băng Nguyệt không thân thiết với nhau.

Mười năm, tuy là Quận chúa của Cẩn Vương gia, nhưng Lý Vũ Dương thật sự không phải là tiểu thư khuê tú điềm đằm, nho nhã. Nàng thích chơi chung

cùng bọn hạ nhân trong phủ, người không biết còn tưởng làm nàng là tỳ nữ.

Mà nàng cũng không để bụng, dù sao nàng cũng không có hứng thú trở thành Quận chúa, muốn làm tiểu thư khuê các, phép tắc nhiều vô số kể, lễ nghi phải chu toàn, cử chỉ phải thanh lịch... Những thứ này đối với nàng còn khổ hơn cả cực hình.

“Quận chúa, người cũng nên cẩn thận một chút.” Nhìn nàng, Đồ đại nương không yên lòng lại dặn dò thêm, “Lễ mừng năm mới sắp đến rồi, trên đường này đông đúc, người bị đụng ngã, lão nô có thể bị trách phạt.”

“Ta biết rồi.” Lý Vũ Dương ngẩng đầu nhìn Đồ đại nương, trong mắt tỏa ra ánh sáng mê người.

Thấy nụ cười ngọt ngào của nàng, khoe miệng Đồ đại nương cũng không khỏi giương lên.

Bất luận kẻ nào, chỉ cần nhìn qua một lần, cũng khó mà quên được dáng điệu xinh đẹp của Vũ Dương Quận chúa, nàng quả thực là một mỹ nhân. Trong phủ, người trên kẻ dưới đều thích gần gũi với nàng, không chỉ vì diện mạo đẹp đẽ, mà còn vì mặc dù là Quận chúa, nàng lại không có chút xú nào kiêu căng tự mãn, thật sự đáng quý.

Cả Cẩn Vương phủ trừ Đại vương phi cùng một số người ra, cơ hồ không ai là không thích vị Quận chúa như hoa như ngọc này.

Đi bên cạnh Đồ đại nương, Lý Vũ Dương thấy rất thích một gian hàng nặn đất. Nhân lúc đại nương đang bận chọn mua đồ Tết, nàng chạy đến trước gian hàng, đôi mắt lấp lánh, nhìn chăm chăm người bán hàng dùng bàn tay khéo

léo lắt lướt nặn ra từng con vật nhỏ rất sống động.

‘Cái này chắc là Nặc Nhi sẽ rất thích’ – Trong đầu nàng hiện lên một bóng dáng, đó là nhi tử của nghĩa phụ và Linh di, nàng thực yêu thương hẳn giống như đệ đệ ruột của mình.

Đang định mở miệng hỏi mua về, nhưng lời chưa kịp thốt, đã bị một tiếng la hung dữ cắt đứt.

“Tiểu tử thú vị người bị câm à?”

Tiếng rống to như sấm, làm nàng nhin không được nghiêng đầu nhìn sang.

Chỉ thấy cách đó không xa có mấy người nam tử cao to như hung thần ác sát, đang vung tay, bộ dạng hung tợn đó cũng đủ khiến người qua đường thối lui mấy bước, hơn thế nữa, cho dù tò mò, tất cả cũng chỉ dám nhìn từ xa.

Chuyện gì xảy ra thế?

“Tiểu cô nương, người đừng tới đó.” Tựa hồ nhìn ra nàng định đến gần, người nặn đất hảo tâm nhỏ giọng nhắc nhở, “Bọn nó là địa đầu xà, về phần tên tiểu tử đang vẽ kia... Xem ra chắc là người nơi khác, cho nên mới không hiểu quy định lấy bạc đổi yên ổn, làm âm ỉ thế kia.”

Lý Vũ Dương nhú mày. Lấy bạc đổi yên ổn... Đây là quy định gì thế? Sao nàng chưa bao giờ nghe thấy?

“Đa tạ tiểu ca đã nhắc nhở.” Nàng khẽ mỉm cười, kéo áo choàng trên người, cúi đầu cẩn thận không để cho người khác thấy rõ dung mạo của mình, chậm rãi đến gần.

Nàng thấy mấy người đó bao quanh trước cái bàn sơ sài, ở trên bày tranh vẽ bằng bột chì, màu nước, một nam tử áo trắng ngồi phía sau cái bàn, vẻ mặt không chút thay đổi. Trong mùa lạnh thế này mà trên người hắn chỉ mặc một chiếc áo trắng đơn thuần.

Hắn không thấy lạnh sao? Nhìn cả người phong phanh, nàng cũng muốn run thay.

Ánh mắt của nàng hướng về trước mặt hắn, lập tức bị đôi mắt đen của hắn hút lấy – đó là một đôi mắt đen như trời đêm, trong suốt lấp lánh... Nàng hơi nghiêng đầu nhìn chằm chằm hắn không tha, đôi mắt đó cho nàng một cảm giác rất quen thuộc.

Mới vừa nãy, người bán kia nói nam tử này là người bên ngoài, cho nên không thể gặp trước đó được, nhưng tại sao cảm giác ấy lại mãnh liệt như thế?

Xem bức tranh bày ra trên bàn được vẽ một nửa, ngay giữa là một con vật có đầu rồng, mắt sư tử, thân hươu, chân ngựa, trên lưng còn chở một đứa trẻ – một bức Kỳ Lân Tống Tử! (*)

(*) *Kỳ Lân Tống Tử*

Cỗ xe ngừng phía sau hắn, bên trên cũng treo vài bức Kỳ lân Tống Tử, được đề là “Liễu Nham Phong”, đây chắc là tên của hắn.

“Bức tranh thật đẹp!” Nàng không nhịn được khen ngợi.

Nàng buột miệng khen, không chỉ vì những bức tranh hắn vẽ, mà còn bởi trên mặt nam tử áo trắng đang bị ức hiếp kia thật bình tĩnh, không có một tia không vui hay tức giận. Mặt hắn không chút thay đổi tựa như mình chỉ là người ngoài cuộc, lạnh lùng nhìn chuyện phát sinh trước mắt.

Đám người vây quanh hắn không khách khí dùng sức vỗ mạnh vào bàn, “Đại gia ta nói được làm được, người còn không mau giao bạc ra đây!”

Liễu Nham Phong chỉ nhàn nhạt liếc đôi phương một cái, cúi đầu cầm lấy bút họa trên giấy, chỉ sau vài nét, trên tay đưa trẻ cuồi Kỳ lân đã cầm nhiều đóa hoa sen nở rộ.

Thủ pháp của hắn làm khoe miệng Lý Vũ Dương giương lên.

Bọn người đứng trước Liễu Nham Phong, nhận thấy rõ ràng đối phương không để chúng vào mắt, giận đến nỗi đưa tay nắm lấy cổ áo hắn.

“Tiểu tử, hóa ra ngươi chán sống đúng không? Đây là địa bàn của bọn đại gia, muốn ở đây an ổn, biết điều một chút dâng lên ngân lượng hiếu kính các đại gia. Đây là phép tắc, ngươi không lấy ra, là muốn ép đại gia ta đánh rồi!”

Du côn lưu manh ban ngày ban mặt đòi cả người lẫn của, so với bọn cướp có gì khác nhau?

Nhìn vị nam tử bị nắm lấy, Lý Vũ Dương không khỏi giận dữ.

“Quận chúa!” Đồ đại nương chạy tới bên cạnh nàng, thấy vẻ mặt tối đi, trong lòng âm thầm kêu khổ, “Quận chúa ngoan của lão nô, ngàn vạn lần xin người đừng xen vào (a)! ”

Nàng không đáp lời, như cũ trừng trừng nhìn đám người phía trước.

“Không để lão tử ở trong mắt, muốn chết này!” Tên kia nhin không được lật ngã cái bàn, bức họa ở trên bị xé thành hai nửa, bay xuống đất tuyết.

Bức họa, tiếc quá! Lý Vũ Dương tức giận dậm chân.

“Quận chúa?” Lúc này, Đồ đại nương cũng bất chấp, kéo tay nàng, chỉ sợ nàng kích động. “Chúng ta trở về phủ đi.”

Nàng không nghe theo mà rút tay về.

Đã phá bức tranh, đám bại hoại kia vẫn không có ý định thu tay lại, một người trong đó dùng sức vung tay lên, đẩy ngã Liễu Nham Phong trên mặt đất.

Trọng tâm không vững ngã oạch trong đồng tuyết, bàn tay hấn cũng vì va phải đá trên mặt đất, chảy máu đỏ tươi.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lý Vũ Dương bỗng nhói lòng. Đôi tay này người ta dùng để kiếm tiền, nếu bị hủy hoại, sau này biết dựa vào cái gì mà nuôi gia đình? Bọn người kia thật là khinh người quá đáng!

Trong cơn giận dữ, nàng bước lên phía trước.

Đồ đại nương thấy thế tâm cả kinh. Bà già khom kéo Quận chúa còn không được, chứ nói chi thay nàng chấn quả đấm. Bà nhìn chung quanh, bởi vì Quận chúa khăng khăng, nên thị vệ Vương phủ cũng đợi bên ngoài quán trà nhỏ, bà không dám chần chờ vội vàng đi tìm viện binh.

“Dừng tay lại!” Lý Vũ Dương tiến lên ngăn cản.

Tên đang giơ tay lên muốn tiếp tục đấm đá Liễu Nham Phong, không ngờ tới nửa đường xông ra một tên Trình Giáo Kim, tay dừng lại giữa không trung, trừng mắt nhìn nàng.

Người đi đường vốn là ở một bên xem không dám ra tay làm việc nghĩa, tất cả cũng đồng thời nhìn về phía nàng.

Nam tử cầm đầu nhìn Lý Vũ Dương từ trên xuống dưới, vóc dáng nhỏ nhắn, chiếc áo choàng dày cộm cơ hồ che mắt toàn thân, khiến cho người khác không thể thấy rõ dung mạo.

“Nha đầu, không liên quan đến ngươi, cắt ngay cho ta!” Nhìn ra y phục trên người nàng danh quý, vẻ mặt hấn dữ tợn, hung ác phát tay, muốn nàng chớ xen vào việc của người khác.

“Muốn cắt cũng là ngươi cắt đi.” Nàng không khách khí cãi lại, “Bằng không ta sẽ báo quan!”

“Báo quan?” Nghe những lời đó, nam tử ngẩng đầu cười ha ha, “Ngươi có biết lão tử ta là ai không?”

Lý Vũ Dương lạnh lùng khế hừ. Nàng mặc khi gió hấn là ai!

“Ta là Vương Nhị, cậu cả Tri phủ là lão Đại của ta.”

Vẻ mặt nàng khinh thường nói: “Quan hệ thật đúng là xa, ta không cần biết cậu cả Tri phủ hay là thứ gì, Thiên hoàng lão tử ở trước mặt, ta cũng không để vào mắt.”

“Tiểu tử này ở trên địa bàn của ta buôn bán, thì phải trả tiền, đây là quy củ.” Vương Nhị nói với bộ dạng đương nhiên.

Cùng người như thế nói chuyện, quả thật không có đến nửa câu hài lòng. “Các ngươi mau cắt đi.” Tay nàng bực mình ra hiệu, “Chuyện phát sinh trước mắt thì ta không thể làm ngơ được.”

“Nha đầu này nói chuyện rất không khách khí...” Vương Nhị vỗ vỗ cằm, vẻ mặt tò mò tiêu sái đến trước mặt nàng. “Ngẩng đầu, để cho bọn đại gia xem một chút.” Hắc lỗ mãng vươn tay, định kéo áo choàng của nàng.

“Láo xược!” Lý Vũ Dương không vì hành động bất ngờ này mà kinh sợ, chẳng qua là mặt lộ vẻ khinh miệt lui một bước, không để cho hắn được như ý.

Phản ứng của nàng đã chọc giận Vương Nhị, trước mặt người vây xem không ít, thái độ của tiểu nha đầu này rõ ràng đã đem mặt mũi hắn dẫm dưới lòng bàn chân.

“Khư! Thật không biết tự lượng sức mình, nha đầu đáng chết!” Hắc lỗ mãng giận dữ vươn tay định bắt nàng.

Vũ Dương linh hoạt xoay người, thoát khỏi tay hắn, còn thừa dịp hắn không chú ý, giơ tay thưởng một cái tát.

Hoàn toàn không biết được nàng sẽ dùng chiêu này, Vương Nhị khó tin vỗ mặt, đáy mắt lóe tia tức giận, “Nha đầu chết tiệt kia!” Hắc lỗ mãng rửa mặt, thủ hạ phía sau không nhịn được bật cười, làm hắn trợn mắt nhìn bọn chúng một cái.

Hắn giơ tay lên, không chút lưu tình hướng tới Lý Vũ Dương, lại bị nàng nhanh nhẹn nghiêng người tránh thoát.

Thì ra là từ nhỏ nàng rất được Cẩn Vương gia yêu thích, luôn đi theo nghĩa phụ văn võ song toàn tập cỡi ngựa bắn cung, không như vẻ ngoài yếu đuối.

Nhưng mà động tác này khiến cho áo choàng rơi xuống, để người ở đây rõ ràng thấy được dung mạo của nàng. Nàng hất cằm lên, trong ánh mắt nổi lên tức giận chống đối, càng làm lộ ra vẻ khác người.

“Cút đi!” Nàng trách mắng.

“Không nghĩ tới là một mỹ nhân.” Vương Nhị vừa thấy ngũ quan thanh tú, vốn là lửa giận bỗng biến thành dục hỏa, mê đắm đưa tay định sờ lên mặt của nàng.

Nàng đột nhiên lui về phía sau một bước dài, để tay hấn chụp một cái vô ích.

“Chớ né, tiểu mỹ nhân.” Hấn sai thủ hạ bên cạnh, “Lão tử coi trọng nàng, là phúc khí của nàng đấy.”

Lý Vũ Dương cười lạnh, sau đó giơ tay lên muốn giáo huấn bọn này một chút, nhưng không cẩn thận chú ý đến bên cạnh đột nhiên có hai người xông tới. Trực giác của nàng chỉ giúp ngăn cản phía bên trái, còn từ bên phải cổ lại bị hung hăng xông một chưởng. Thành linh bị đánh, đầu nàng nghiêng sang một bên, trọng tâm không vững liền ngã trong đông tuyết, trán còn bị va đập.

Nàng đau đến muốn hét lên, cảm thấy một trận choáng váng ập tới, từng giọt huyết châu trên trán từ từ rơi xuống, nhanh chóng nhuộm đỏ cả mặt đất đầy tuyết.

“Đáng tiếc cho một mỹ nhân, khuôn mặt xấu xí rồi... Mau ngoan ngoãn theo đại gia ta đi.” Khẩu khí Vương Nhị dương dương đắc ý, vươn tay muốn

lôi nàng tới.

Nàng đưa tay muốn phản kích, nhưng sự choáng váng khiến hành động của nàng không cách nào nhanh nhẹn, hoàn toàn không có sức lực.

Liều Nham Phong đứng một bên vốn vẻ mặt không chút thay đổi nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lạnh lẽo đi.

Trước khi mọi người vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, hắn đã nhanh chóng nghiêng mình che chở Lý Vũ Dương, bàn tay dùng sức mà đưa về phía nàng.

“Người –”

Không cho Vương Nhị cơ hội nói chuyện, khuôn mặt Liều Nham Phong lãnh ngạnh, duỗi tay ra, dùng sức kéo tóc Vương Nhị, khiến y không vững mà ngã nhào trên đất ngay lập tức. Đối phương sau đó còn chưa có phản ứng gì, Liều Nham Phong đã tung một cước ngay bụng, khiến cho Vương Nhị đau đến mức ở trên mặt tuyết ôm bụng mà rên rĩ.

Bàn tay nhỏ bé của Lý Vũ Dương che lại vết máu đang chảy, kinh ngạc nhìn tình thế trước mắt đảo ngược.

Thân hình Liều Nham Phong cho dù không cao lớn bằng Vương Nhị, nhưng hắn không cho đối phương chiếm được nửa điểm thượng phong, một cước đã hạ gục Vương Nhị, chỉ cần một tay đã đem mấy tên thủ hạ định xông lên đánh cho tan tác.

Hắn không chút nương tay khiến người ta ấn tượng sâu sắc. Mặc dù vết thương trên trán vẫn có chút đau, nhưng hai mắt Lý Vũ Dương lại sáng lên, bên trong chợt hiện một tia bội phục.

“Tha mạng a!” Vương Nhị bị đâm ở trên mặt đất mắt thấy tình thế bất lợi, lập tức cầu khẩn thảm thương, “Đại gia xin tha mạng! Tiểu nhân không dám nữa!”

Khóe miệng Lý Vũ Dương không khỏi giương lên. Hóa ra, Liễu Nham Phong thờ ơ không phải vì sợ phiền phức, mà là vốn dĩ hắn không để những người đó ở trong mắt, cũng không cần nàng ra tay cứu giúp. Một mình hắn có thể xử lý thích đáng hết bọn du côn này, là nàng xen vào việc của người khác rồi.

Ánh mắt Liễu Nham Phong lạnh như sương quét qua bọn người bị hắn đánh liên tiếp mà không dám đến gần, sau đó cúi đầu nhìn Vương Nhị.

“Đại gia...” Vương Nhị vừa thấy ánh mắt của hắn, vẻ mặt đã bị làm cho sợ đến trắng bệch, “Xin tha mạng a!”

Hắn vươn tay, dùng sức kéo Vương Nhị đang nằm trên mặt đất, vốn đang bị làm cho sợ đến chân cũng mềm nhũn. Tiếp đó, tay hắn chuyển động, một tiếng xương gãy thanh thúy rõ ràng truyền vào trong tai mọi người bốn phía.

Vương Nhị đau đớn, gào khóc ngay tức khắc, “Tay của ta... Tay của ta gãy rồi!”

Vẻ mặt lạnh lùng, nam tử đẩy Vương Nhị cho bọn thủ hạ, chúng đỡ lấy Vương Nhị, chật vật mà ngã lăn rồi sau đó chạy đi.

Mà hắn không hao phí thời gian xem bọn kia chạy mất, liền xoay người, hai mắt dán vào Lý Vũ Dương còn té ở trên tuyết.

Lý Vũ Dương nén cảm giác choáng váng, trên tuyết từ từ đứng dậy. Liễu Nham Phong đưa tay đỡ lấy nàng.

Nàng nhìn bàn tay còn đang chảy máu, “Tay của người bị thương có sao không?” Bàn tay này dùng để vẽ tranh, nếu không thể vẽ được nữa, chẳng phải đáng tiếc lắm sao?

Đáy mắt hắn hiện lên một cảm xúc phức tạp, nhưng rất nhanh gương mặt trở lại không chút thay đổi. Hắn không nói lời nào lấy chiếc khăn tay, chạm vào vết thương trên trán nàng.

Nàng đau đến nhú máu, nhưng cũng tỉnh cò phát hiện mặc dù quần áo đơn bạc nhưng tay hắn lại rất ấm áp, dường như không hề bị ảnh hưởng bởi khí lạnh.

Sau khi giúp nàng lau vết máu, hắn yên lặng không lên tiếng xoay người.

Ánh mắt nàng tò mò đuôi theo, thấy hắn leo lên cỗ xe, lấy hòm rương gỗ, sau đó kéo chiếc ghế ra, để nàng ngồi lên, im lặng thay nàng lau vết thương, chú tâm bó thuốc.

“Thật nhìn không ra...” Nàng tò mò nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn gần trong gang tấc, “Người không chỉ vẽ tranh đẹp, mà còn có thể chữa trị vết thương nữa.”

Hắn như không nghe thấy, tất cả lực chú ý đặt trên vết thương của nàng.

“Đúng rồi! Bọn chúng mới nói là người câm, mà người không nói lời nào... Là bởi vì người không thể nói chuyện được sao?” Nàng rất nhanh tìm hiểu nguyên nhân hắn không lên tiếng, “Người nghe được lời ta nói không?”

Liễu Nham Phong nhàn nhạt liếc nàng một cái.

Thấy ánh mắt của hắn, nàng thân nhiên cười tươi, “Người nghe được mà!”

Liễu Nham Phong cũng không nhếch lên, nhưng nhìn nụ cười của nàng, khóe miệng hắn không nhịn được giương nhẹ.

Xử lý vết thương cẩn thận xong, hắn không nói lời nào dọn thuốc vào hòm, cất lại trên xe.

“Người mặc như vậy không lạnh sao?” Lý Vũ Dương tò tò đi sau hắn, nhìn cỗ xe thô sơ nghĩ thầm hắn là gia cảnh hắn bần hàn.

Hắn vẫn im lặng, vừa đem rương gỗ cất xong, xét phần bàn tay bị đá thương, hắn chỉ tùy ý dùng vải trắng băng bó qua loa.

Mặc dù bị ngó lơ, nhưng Lý Vũ Dương một chút cũng không nổi giận, nàng cởi bỏ áo choàng trên người mình ném lên cỗ xe, “Cho người đó!”

Như là sợ bị hắn cự tuyệt, sau khi đem áo cho hắn nàng vội vàng xoay người rời đi.

Liều Nham Phong không ngờ tới nàng làm như vậy, cầm lấy chiếc áo còn vương hơi ấm của nàng sững sốt một chút, rồi sau đó không chút nghĩ ngợi lập tức xoay người xuống xe.

Đúng lúc này, Đồ đại nương cũng thở hồng hộc mà dẫn thị vệ chạy đến.

“Quận chúa –” Vừa nhìn thấy vết thương trên trán Lý Vũ Dương, bà lập tức sợ hãi, “Trán của người, chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Đừng lo lắng,” Lý Vũ Dương giơ tay lên, “Không có gì đâu.”

“Làm sao không có gì đáng ngại? Nếu khiến Vương gia –”

“Yên tâm đi.” Nàng cười ngọt ngào mà cắt ngang Đồ đại nương đang kinh ngạc, “Với nghĩa phụ thì ta sẽ khai báo!”

“Lớn mật!”

Nghe được tiếng mắng của thị vệ, Lý Vũ Dương quay người lại, thấy Liều Nham Phong bị hai gã thị vệ giải đến cách đó không xa.

“Không được vô lễ!” Thanh âm nhẹ nhàng lập tức vang lên: “Buông hẩn ra đi, để hẩn tới đây.”

“Quận chúa!” Đồ đại nương lo lắng khuyên can.

“Không sao.” Nàng mỉm cười với bà: “Hắn đã cứu ta đấy.”

“Thật không?” Đồ đại nương không cho là vậy. Nếu không phải bởi vì tên thư sinh áo trắng này, Quận chúa nhà bà sẽ không mất hồn như thế, bây giờ còn bị thương, thật không biết trở về làm sao khai báo với Vương gia và Linh Vương phi đây.

Sắc mặt Liễu Nham Phong trầm xuống, cách một khoảng trống mắt nhìn Lý Vũ Dương.

Quận chúa?

Nàng là người của hoàng thất.

Mí mắt của hắn khẽ cup, che giấu tất cả suy nghĩ, rồi ném chiếc áo cầm trong tay về phía nàng.

Nàng vội đưa tay bắt lấy, khó hiểu nhìn hắn, “Người không nhận sao, đây là bổng Quận chúa muốn tặng cho người mà.”

Liễu Nham Phong không nói gì mà lui một bước dài, ngay sau đó xoay người rời đi.

“Chờ chút đã!” Lý Vũ Dương muốn đuổi theo.

“Quận chúa!” Đồ đại nương vội vàng kéo nàng. “Người tha cho lão nô đi! Chuyện này nếu truyền đến tai Linh Vương phi, lão nô có tội thì sẽ tự chịu,

nhưng người cũng đừng quên ngoại trừ phải khai báo với Vương gia và Linh Vương phi, còn có Đại vương phi a! Mặc dù bây giờ Đại vương phi trở về kinh chúc thọ Thái tử phi, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ trở lại, nếu người biết Cẩn Vương phủ không có quy củ như vậy, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả Linh Vương phi đang lâm bệnh cũng phải cùng đi theo chúng ta nhận tội.”

Lời của Đồ đại nương khiến cho Lý Vũ Dương cho dù không cam lòng, cũng chỉ có thể ép mình đứng lại.

Đây cũng có thể coi là mực thước của “Tầng lớp thượng lưu” – tuyệt đối không được quan hệ với những người thân phận không hợp, như vậy là mặt thể thống.

Nhưng mà đúng như Đồ đại nương nghĩ, Linh di còn che chở cho nàng, vì Linh di thương yêu nàng, cho nên chỉ mắng nhẹ làm chuyện lớn hóa nhỏ, còn nghĩa mẫu lại sợ là sẽ không dễ dàng bỏ qua. Nhớ tới Đại Vương phi, tâm tình của nàng không yên ổn.

Năm đó, Vương phi vì tiếp nhận ý muốn của nghĩa phụ Cẩn Vương gia, không muốn ngỗ ngược với phu quân, cho dù không tình nguyện, cũng phải gật đầu thu nàng làm nghĩa nữ. Nhưng Vương phi luôn xem Linh di là cái đinh trong mắt, nên đối với nàng sắc mặt cũng không chút hòa nhã.

Những năm gần đây, Vương phi căn bản đối với nàng chẳng thêm quan tâm, thậm chí có một thời còn gây phiền toái, mà nàng vì Linh di, bất kể gặp phải chuyện bất bình gì cũng bắt mình phải nhẫn nhịn.

diendanlequydon.com

Lý Vũ Dương nhìn Liễu Nham Phong y phục đơn bạc đi xa, biết rõ người này và nàng không cùng thế giới, không nên quan hệ, nhưng bóng dáng lẻ loi ấy cứ làm nàng nao lòng.

“Đại nương...Ta xin bà một lần này thôi.” Nàng nhẹ gỡ tay Đồ đại nương, trước khi bà kịp ngăn cản, vội rảo bước nhanh đuổi theo Liễu Nham Phong.

“Người không muốn nhận thì thôi, ta lấy lại, nhưng cái này...” Nàng chìa ra một chiếc bánh hoa mai, “May là không nát, người cầm ăn đi.”

Liễu Nham Phong yên lặng nhìn người trước mặt, thấy trong mắt nàng ánh lên sự mong đợi.

Đối với một người xa lạ tình cờ gặp gỡ, nàng không e ngại bày tỏ quan tâm, đôi mắt to tròn sáng trong hút hồn người khác – nàng đối với hắn thật là tốt, không hề tính toán bất kỳ sự báo đáp nào.

Ánh mắt của hắn dừng trên cái trán bị thương, nàng vì cứu hắn mà mặt mày trầy xước... Chần chừ một chút, hắn vươn tay cầm lấy chiếc bánh.

Thấy hắn nhận bánh hoa mai, nụ cười trên mặt Lý Vũ Dương càng thêm rực rỡ, nhưng sau một khắc, nụ cười của nàng cứng đờ – bởi vì thấy phía sau hắn bỗng nhiên xuất hiện hai nam nhân.

Bọn họ nhìn qua cũng biết không phải là hạng du côn lưu manh, giống Liễu Nham Phong đều mặc áo trắng, hơn nữa vẻ mặt lại nghiêm nghị. Có vẻ Liễu Nham Phong biết họ.

Đồ đại nương ở một bên nhìn, trực giác mách bảo có cái gì không đúng, lập tức tiến lên, “Quận chúa, trời không còn sớm nữa, chúng ta nên nhanh trở về Cẩn Vương phủ.” Bà còn ra hiệu cho thị vệ bảo vệ Quận chúa. Tên thư sinh áo trắng này tuyệt đối có gì đó rất cổ quái, dù sao trời lạnh đến thế này mà ăn mặc đơn giản như vậy, nếu không phải nghèo mua không nổi quần áo thì cũng là đầu óc có vấn đề. Bất kể là loại người nào, Quận chúa Cẩn Vương phủ cũng không được quan hệ.

Lý Vũ Dương đành phải bĩu môi, theo lời Đồ đại nương rời đi.

Bão tuyết vẫn rơi mịt mù, nàng xoay người nhìn Liễu Nham Phong càng ngày càng xa, chỉ còn thấy hai mắt đen sáng ngời, nàng không nhìn được vẫy tay.

Tưởng rằng hắn sẽ không phản ứng, thấy hắn do dự, ai ngờ cuối cùng vẫn chậm rãi nhẹ vươn tay lên.

Bởi vì hành động đơn giản của hắn mà nàng để lộ nụ cười mỉm, dù biết là tình cờ gặp nhau, nhưng nàng biết có thể làm cho người nam nhân này chịu làm như thế, đã rất khó rồi.

Chương 3

“Làm sao không cẩn thận như vậy?” Tư Đồ Linh khó nén nỗi lo lắng, nhìn vết thương trên trán Vũ Dương nói.

“Linh đi đừng quá lo lắng, đây bất quá chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Giọng nói Lý Vũ Dương nhẹ nhàng băng quơ.

Một năm nay, không biết Linh đi nhiễm phải căn bệnh kỳ quái gì mà nguyên nhân không rõ, thân thể ngày càng suy yếu, thậm chí bây giờ đã không thể đi lại, mời vô số đại phu đến xem bệnh cũng không có kết quả, nàng không thể để Linh đi lo âu nữa.

“Vết thương nhỏ?!” Tư Đồ Linh cau mày, “Tuy chỉ là một vết nhỏ, nhưng mặt mày lại trầy xước thế kia, sau này không cho phép con ra phủ nữa!”

“Linh đi...”

“Không thay đổi.” Mặt Tư Đồ Linh tái nhợt như tờ giấy nhẹ lắc đầu.

Mặc dù lòng tràn đầy không muốn, nhưng nhìn bộ dạng Linh đi suy yếu, Lý Vũ Dương cũng chỉ có thể ngậm miệng. Tay nàng cầm chén thuốc, tỉ mỉ thổi nguội, từng ngậm từng ngậm nhỏ đút cho Linh đi uống.

Chân mày khẽ nhăn, Tư Đồ Linh vừa uống thuốc, vừa từ từ nói, “Ta phải bảo phụ vương con mau tìm một nhà khá giả mới được, nghe con trai lớn của Bình Nam Tướng quân đối với con –”

Nghe nhắc lại chuyện lúc trưa, Lý Vũ Dương không khỏi cong miệng, “Linh di, chuyện này không vội mà?”

“Sao lại không?” Tư Đồ Linh nhìn nàng, khẽ thở dài, “Phải nhanh chút tìm cho con một nhà đảng hoàng mới có thể an tâm, cơ thể ta không biết còn bao lâu nữa,”

“Linh di, người sẽ khỏe thôi.” Từ khi nàng bắt đầu có trí nhớ, Linh di và nàng sống nương tựa lẫn nhau, hai người tình như mẹ con, không vì Linh di trở thành thê thiếp của Vương gia mà thay đổi.

“Sinh lão bệnh tử, là chuyện thường ở đời.” Tư Đồ Linh sớm đối với cái chết thờ ơ, chẳng qua là... Nàng thấy Vũ Dương, nha đầu này trưởng thành, diện mạo xinh đẹp kia quả thực giống y hệt tiểu thư nhà nàng, đẹp như thiên tiên, tỏa sáng hơn người, nhưng chính vì sắc đẹp này, sẽ mang lại cho Vũ Dương có thể là phúc hoặc là họa. “Đời này ta không nỡ nhất, một người là con, còn lại là Nặc nhi.”

Sau khi Tư Đồ Linh mang theo Lý Vũ Dương vào Căn Vương phủ, gả cho Vương gia thì sinh được Lý Nặc, nay cũng đã tròn sáu tuổi, Lý Vũ Dương luôn yêu thương hắn như ruột thịt.

“Linh di yên tâm, Vũ Dương nhất định chăm sóc tốt cho Nặc nhi.” Lý Vũ Dương nhẹ nói, “Mấy ngày trước, đệ ấy nhiễm phong hàn, hôm nay đã có chuyển biến tốt, ngày mai...” Nàng mỉm cười nhìn Tư Đồ Linh, “Con nhất định sẽ dẫn tới gặp người.”

“Tốt.” Tư Đồ Linh yếu ớt cười một tiếng. “Bất quá... Vũ Dương, nghe lời Linh di, Vương gia nếu có an bài, con phải ngoan ngoãn xuất giá đấy, hiểu

chưa?”

Về chuyện này, Lý Vũ Dương thật sự không muốn đồng ý, nhưng bây giờ, cho dù nàng không muốn, cũng chỉ có thể gật đầu. Dù sao đối với nàng mà nói, thân thể của Linh di là quan trọng nhất, với lại cũng không phải là muốn nàng lấy chồng ngay ngày mai, chuyện này có thể bàn lại sau.

“Linh di nghe nói vết thương trên trán con, là vì hôm nay cùng Đồ đại nương đi ra chợ, ra tay cứu một gã nam tử áo trắng?”

Khóe miệng Lý Vũ Dương giật giật. Chuyện này nhất định sớm truyền vào trong phủ, ở chợ hôm nay người vây xem đông đảo, bí mật khó giữ được. Nếu nhiều người đã biết, thế nào Linh di cũng phát hiện thôi.

Nàng không nói câu thứ hai, để chén thuốc xuống mà quỳ gối, trán cúi xuống, ôn nhu nói: “Vũ Dương biết hôm nay đã gây nên chuyện làm mất danh dự, Vũ Dương biết sai rồi.”

Tư Đồ Linh nghe được lời nàng, mặc dù biết có lỗi, nhưng không nhịn được cười khẽ một tiếng. Nha đầu này thật tinh quái, biết mình chắc chắn bị trách mắng, cho nên hạ mình trước, cúi đầu nói xin lỗi.

Trên người Vũ Dương thiếu sự ôn nhu tĩnh nhã của tiểu thư, ngược lại nhanh nhẹn nhạy bén hơn.

“Đứng lên đi.” Nàng vỗ nhẹ tay, lời nói sâu xa thở dài: “Lần sau đừng làm như vậy nữa.”

“Dạ” Lý Vũ Dương dịu dàng gật đầu, ngồi trở lại trên ghế, bung lên chén thuốc, tiếp tục cẩn thận dứt cho Linh đi.

Nhìn Vũ Dương, hốc mắt Tư Đồ Linh dần dần ướt. Thỉnh thoảng nàng thật sự rất nhớ tiểu thư, hoài niệm những năm tháng bọn họ chủ tớ bốn người sinh sống trong núi rừng, vui vẻ vô lo.

Những năm gần đây, vì Vũ Dương và cũng vì Vương gia, nàng hầu như tai không nghe, miệng không nói, không để ý đến tình hình bên ngoài, không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội tìm được cơ bàn luận thị phi, để Vương phủ một nhà hoà thuận vui vẻ, Vũ Dương bình an trưởng thành.

Có lúc nàng nhớ lại năm đó ly biệt, từng câu từng chữ nhắn nhủ của tiểu thư – mang theo Vũ Dương, cả đời không được trở về Miêu Cương. Nhưng gần đây nửa đêm tỉnh mộng, hồn phách của nàng như cưỡi mây, trở về thôn cũ.

Mỗi lần thức tỉnh, nàng luôn biết đại nạn sắp giáng xuống, vì vậy đối với chuyện đại sự của Vũ Dương càng thêm tích cực.

Nghe cửa phòng vang lên tiếng, Lý Vũ Dương hơi nghiêng mình qua, thấy Lý Nhạc bước vào cửa, lập tức đứng dậy, “Phụ vương.”

Lý Nhạc khẽ mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng ý bảo nàng ngồi lại ghế, sau đó ngồi bên mép giường.

“Vương gia.” Tư Đồ Linh ôn nhu gọi.

“Đừng.” Tay của hắn nhẹ đặt trên vai nàng, ánh mắt yên lặng. “Hôm nay có đỡ không?”

“Thần thiệp đỡ nhiều rồi.” Nàng nhột nhạt cười một tiếng, gương mặt chăm chú nhìn nam nhân cao lớn trước mắt.

Hắn vươn tay nhẹ vỗ về gương mặt tiêu tụy của nàng, sâu trong mắt là sự sùng ái cùng lo lắng vô hạn.

Lý Vũ Dương thấy cảnh trước mắt, môi khẽ gợi lên. Nghĩa phụ và Linh di tình cảm ngày càng sâu đậm, kết quả của mười năm ân ái, thủy chung không thay đổi.

“Phụ vương, Linh di,” Nàng trang nhã hành lễ, thức thời trả không gian cho vợ chồng hai người, “Vũ Dương xin cáo lui.”

“Dừng lại!” Lý Nhạc thu hồi tầm mắt khỏi ái thê, liếc sang nghĩa nữ, “Con đừng nóng vội thế chứ.”

Lý Vũ Dương đứng sững, khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, “Sao ạ, phụ vương?”

Lý Nhạc dù bận vẫn ung dung cười nói: “Không định nói cho phụ vương biết một chút về chuyện lớn của con xảy ra ở chợ à?”

“Vương gia!” Nghe giọng nhẹ nhàng của hắn, Tư Đồ Linh không khỏi hờn dỗi kêu một tiếng, nhìn bộ mặt đắc chí vừa lòng, cũng biết hắn không những không giận, ngược lại còn rất vui vẻ.

“Nàng đừng lo.” Hấn vỗ tay nàng trấn an, “Bổn vương chỉ hỏi biết chân tướng, để mà sau đó răn dạy Vũ Dương.”

Nhưng Tư Đồ Linh một chút cũng không tin lời hấn. Tuy Vũ Dương không phải nhi tử do hai người sinh ra, nhưng Lý Nhạc đối với dưỡng nữ chẳng những là thương yêu từ thâm tâm, thậm chí có thể dùng “ngày càng sủng ái” để hình dung, bởi vì Vũ Dương không những xinh đẹp, lại còn biết cỡi ngựa bắn cung, giỏi thơ văn.

Hấn không chỉ một lần nói rằng, nếu không phải Vũ Dương là thân nữ nhi, thì có thể ra làm quan rồi, nhưng sự thật Vũ Dương là nữ tử, nên cuối cùng chỉ đành thất vọng.

Lý Vũ Dương dịu dàng cười khẽ, “Phụ vương, người lại giấu cọt Vũ Dương, mới nãy Linh di đã khiển trách Vũ Dương một trận, Vũ Dương biết sai rồi.”

“Con thật không biết sai gì cả. Thấy việc nghĩa ra tay là chuyện tốt, nhưng mà...” Lý Nhạc chỉ vết thương trên trán nàng, “Đừng không biết tự lượng sức mình.”

“Vũ Dương đã rõ.” Nàng không do dự đáp ngay: “Vết thương này sẽ nhắc Vũ Dương nhớ kỹ, bất quá...Nó bắt đầu đau trở lại rồi, phụ vương tạm tha cho Vũ Dương nha, đừng mắng nữa mà.”

“Ha ha, nha đầu này...” Lý Nhạc không nhịn được cười to, “Con giúp người, phụ vương không có ý kiến, chẳng qua là phải nghĩ cách không ngoan hơn, lần sau nhớ lượng sức mình đấy.”

“Kìa, Vương gia!” Tư Đồ Linh bắt đắ dĩ thờ dài. “Lời này của chàng không phải là ngầm đồng ý lần sau nó có thể ở trên đường động thủ sao?”

Lý Nhạc lần nữa cười ha ha một tiếng, ôm lấy cơ thể mảnh mai của ái thê. Thật ra thì hai người đều biết Vũ Dương có tinh thần trượng nghĩa, đó là chuyện từ trước đến giờ khiến Tư Đồ Linh lo lắng nhất, chỉ sợ Vũ Dương lại giống như ngày hôm nay, không cẩn thận làm mình bị thương.

“Yên tâm đi, Linh nhi, con gái bảo bối rất cơ trí, biết tự bảo vệ mình. Chỉ là nó thông minh như vậy, bốn vương thật sự nghi ngờ trên đời này liệu có nam nhân nào xứng đôi với nó không?”

“Không sao đâu ạ.” Lý Vũ Dương nghe vậy hai mắt sáng ngời, “Vũ Dương có thể cả đời không lấy chồng, bên cạnh phụ vương và Linh di mãi mãi.”

“Được lắm.” Lý Nhạc cười thoải mái, “Linh nhi nếu có con làm bạn, phụ vương cũng yên tâm.”

“Vương gia, chàng sớm làm hư Vũ Dương rồi.” Ánh mắt Tư Đồ Linh quét qua hai người, vừa bực mình vừa buồn cười. “Đến lúc đó ngộ nhờ tiểu nha đầu này ý vào lời chàng nói, sau khi chàng an bài hôn sự còn liệu chết không lên kiệu hoa, thì làm thế nào?”

“Linh nhi, nàng nên tin tưởng Vũ Dương sẽ không thiếu chừng mực như thế.” Lý Nhạc cười phát phát tay.

Về điểm này, Tư Đồ Linh không chắc chắn chút nào, nhưng nhìn Vũ Dương xinh đẹp hướng mình cười một tiếng, ánh mắt của nàng cũng ôn nhu

đi, nhẹ nắm tay phu quân lắc đầu.

Đảo mắt mười năm trôi qua, cuộc sống của nàng nhờ được phu quân sủng ái mà trở nên khác biệt, có hạnh phúc như vậy, nàng luôn cảm kích trong lòng.

Lý Nhạc nhẹ vỗ mái tóc đen nhánh, mềm mại của Tư Đồ Linh, chứa đựng tình cảm chân thành tha thiết, biểu đạt thắm thiết quyền uy đối với ái thiếp. Lúc mới gặp, hắn liền thích nàng vì vẻ đoan trang xinh đẹp, chung sống bấy lâu, lại yêu tấm lòng nhân hậu, ôn nhu hiền thực, gần đây đáng tiếc thân thể của nàng ngày càng suy yếu, trong lòng hắn mặc dù lo lắng cũng không dám dễ dàng để lộ ra, chỉ sợ ái thiếp lâm bệnh cảm thấy áy náy.

“Trời không còn sớm,” Lý Nhạc khôi phục rồi nói, “Vũ Dương, con nghỉ ngơi sớm một chút, lui ra đi.”

“Dạ.” Lý Vũ Dương lập tức đứng dậy cáo từ, rồi lui ra ngoài.

Bước ra cửa phòng, một trận gió lạnh ập tới, hai tỳ nữ Hạ Trúc, Hạ Vũ chờ ở bên ngoài, lập tức choàng chiếc áo màu tím lên vai nàng.

“Trở về phòng thôi.” Nàng nói với tỳ nữ, bước nhẹ nhàng đi về hướng Vũ Như các.

Mười năm trước nàng mới vào Căn Vương phủ, nghĩa phụ đặc biệt vì nàng đã phái người xây dựng căn phòng này. Lúc đó mới thấy, nghĩa phụ yêu ai yêu cả đường đi, vì yêu Linh di mà thật lòng đối xử tốt với nàng.

Lúc Lý Vũ Dương đi đến hành lang ngoài lầu các, đã thấy từ xa một cô gái đang uyển chuyển bước tới, bằng ánh sánh ngọn đèn dầu trên tay thị nữ, nàng nhận ra người đến là Lý Tử Như – hòn ngọc quý trên tay của nghĩa phụ và Đại vương phi, là muội muội trên danh nghĩa Tử Như Quận chúa.

Kế bên Vũ Như các, chính là chỗ ở của Lý Tử Như – Tử Dương các, ban đầu Cẩn Vương gia lấy tên hai vị Quận chúa đặt tên lầu các, chính là mong hai người bằng tuổi nhau có thể trở thành tỷ muội tốt, chỉ tiếc trong suy nghĩ Đại vương phi và Lý Tử Như, sự tồn tại của Lý Vũ Dương và Tư Đồ Linh chỉ là cái gai nhức nhối trong mắt, đừng nói trở thành tỷ muội tốt, chỉ cần không thành kẻ thù là đã A Di Đà Phật lắm rồi.

Chạm mặt nhau, Lý Vũ Dương đối với muội muội nhẹ cúi chào, nhưng phản ứng của Lý Tử Như lại vênh váo tự đắc, lạnh giọng khẽ hừ một tiếng.

Nàng luôn cho rằng mình xuất thân cao quý, trừ khi phụ vương Lý Nhạc có ở đây, nếu không ngay cả con mắt cũng không thèm liếc Lý Vũ Dương một cái.

“Cái gì vậy hả?” Khi nàng ta đi xa rồi, Hạ Vũ đứng ở bên phải thay Lý Vũ Dương cầm đèn không nhìn được lắm lắm. “Quận chúa của chúng ta mới là Trưởng Quận chúa, vậy mà phải nhường đường!”

“Nói ít thôi.” Hạ Trúc vội vàng nhẹ trách muội muội một tiếng.

Hai người bọn họ vốn là chị em ruột, vừa ra đời đã bị bán vào trong Vương phủ, lúc Lý Vũ Dương được Vương gia mang về phủ, báai Vương gia và Vương phi làm nghĩa phụ nghĩa mẫu, trở thành Quận chúa được một năm, các nàng lúc đó cũng chừng sáu, bảy tuổi, vì lớn lên nhanh lại cùng tuổi, nên được phái tới hầu hạ bên cạnh Vũ Dương.

Chỉ chớp mắt mấy năm, họ đã trở thành những cô nương xinh đẹp. Tính tình của Hạ Trúc luôn luôn tỉ mỉ, cẩn thận, trông chừng Vũ Dương Quận chúa hoạt bát hiếu động, để Quận chúa có thể ở gia đình hoàng thất này mà không gây ra đại họa. Nhưng Hạ Vũ thì ngược lại, nàng luôn làm trái với tỷ tỷ, đi theo thông đồng cùng Vũ Dương Quận chúa, hai người thường làm ra những chuyện khiến Hạ Trúc cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười.

“Người ta nói đúng mà!” Hạ Vũ kiêu ché không được. “Quận chúa so với Tử Như Quận chúa lớn tuổi hơn, đương nhiên là Trưởng Quận chúa.”

“Còn nói nữa sao!” Hạ Trúc trợn mắt nhìn nàng một cái.

Hạ Vũ lúc này mới bất mãn im lặng.

Nghe hai tỷ muội thì thầm, Lý Vũ Dương không khỏi bật cười.

Thật ra thì đối với thái độ cao ngạo của Lý Tử Như, nàng cũng không quá để ý, dù sao nàng đã quen với thái độ lạnh lùng như vậy. Nghĩa phụ chung tình với Linh di, Đại vương phi bị lạnh nhạt tự nhiên trong lòng sẽ không dễ chịu, mà nữ nhi của Đại vương phi sẽ càng không thân thiện với nàng.

Những năm gần đây, Linh di luôn cố gắng hết sức, không để cho nàng bị cuốn vào trong cuộc đấu tranh sung của nữ nhân. Nàng cho dù không phục, nhưng vì Linh di, cũng đành phải đè nén tính cách của mình lại, lâu dần cũng thành thói quen.

Dù sao nước sông không phạm nước giếng, người khác không lấn trên đầu của nàng, nàng cũng tuyệt không tìm người gây phiền toái, cuộc sống mặc dù

khó tránh khỏi va chạm, nhưng thật ra cũng không đến nỗi xảy ra xung đột gì.

Chẳng qua là... Nghĩ tới Linh di thân thể gầy yếu, nàng không khỏi thở dài, trong lòng bỗng thấy không yên nhưng không cách nào giải thích được nỗi bất an đó.

Lúc này, viên bảo thạch trên mắt cá chân nàng giống như là có linh tính nóng lên, làm nàng cảm thấy choáng váng, người nàng lảo đảo, giơ tay lên đỡ lấy trán.

“Quận chúa, người chóng mặt sao?” Hạ Trúc vội vàng đưa tay đỡ nàng, “Là do vết thương?”

“Không có gì đáng ngại đâu.” Lý Vũ Dương miễn cưỡng mỉm cười, trấn an tỷ nữ.

Mỗi lần có loại cảm giác bất an này, nhất định sẽ có việc phát sinh. Nàng còn nhớ rõ một lần khó chịu, chính là năm Lý Nặc ba tuổi rơi vào hồ sen trong Vương phủ. Khi đó nếu không phải nàng vừa lúc đi ngang qua, sợ rằng Lý Nặc đã sớm khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Cuộc sống yên bình này còn có thể kéo dài bao lâu? Ánh mắt lơ đãng ngẩng đầu nhìn bầu trời đen ngòm, nội tâm nàng cũng không có đáp án.

Đêm đông, tuyết bay mịt mù, Lý Vũ Dương chợt tỉnh giấc, nàng chậm rãi mở mắt, rồi tròng lên.

Nhìn qua tấm màn, ánh sáng bên ngoài nói cho nàng biết, hiện tại trời còn

chưa sáng.

Nàng hơi ngáp ngời dậy, quay đầu, bỗng tiếp xúc với một đôi mắt đen như mực, sáng trong đang mở to, cả người nàng lập tức thanh tỉnh, sắc mặt đại biến.

“Ngươi...” Nàng nhận ra Liễu Nham phong, hắn vẫn một thân áo trắng đơn bạc, mặt không chút thay đổi đứng trong bóng tối lẳng lặng nhìn nàng, “Ngươi... Làm sao ngươi lại ở chỗ này?”

Liễu Nham phong không nói một câu, nhưng chậm rãi đặt chai thuốc lên bàn, sau đó quay lại chỗ cũ.

“Đây là cái gì vậy?” Nhờ vào ánh nến bên giường, nàng khó hiểu nhìn nhất cử nhất động của hắn.

Hắn không nói câu gì, chỉ yên lặng xoay người đưa lưng về phía nàng.

Nàng nhướn mày, lập tức tung mình xuống giường, thân thể vừa tiếp xúc với không khí lạnh liền co rúm lại. Lúc này, nàng thật bội phục hắn trong đêm đông lại có thể chỉ mặc một chiếc áo đơn như vậy.

Nàng vội vàng cầm thêm chiếc áo choàng, đi tới bên cạnh bàn cầm lấy chai thuốc: “Đây là cho ta sao? Để bôi lên vết thương?”

Hắn vốn đang muốn rời đi nhưng nghe nàng hỏi liền ngừng lại, chậm rãi gật đầu.

“Người đặc biệt cảm thuốc đến cho ta?” Nàng cầm lấy chai thuốc đứng trước mặt hắn, ngẩng đầu mỉm cười.

Hắn lại gật đầu lần nữa.

Lý Vũ Dương cẩn thận ngắm nghía chai thuốc trong tay, mặc dù chỉ là bình sứ nhỏ, nhưng trên thân bình điêu khắc tỉ mỉ một cây thước được đón gió, xem ra đây là món đồ khá tinh xảo lại sang trọng.

“Người đúng thật là người tốt.” Nàng không khỏi lẩm bẩm tự nói.

Người tốt? Nghe được câu này, mi mắt Liễu Nham Phong bỗng hạ xuống.

Nếu thật đúng là người tốt, Vũ Dương Quận chúa mới xứng đáng. Dù sao nàng thân thể thiên kim, tại thành trì xa xôi này còn có dũng khí làm việc nghĩa, ra tay cứu giúp kẻ phạm phu tục tử như hắn, mới là hiếm thấy.

Tuy nhiên khi nghĩ lại, hắn cảm thấy Vũ Dương Quận chúa vóc người tuy hoàn mỹ, nhưng thật sự không có đầu óc, chỉ vì một người xa lạ không quen biết mà để cho bản thân gặp nguy hiểm, dù rằng không thể phủ nhận nàng đã gây ấn tượng với hắn không chỉ bởi dáng vẻ bên ngoài, mà còn vì tinh thần trọng nghĩa khí.

“Đêm khuya đưa đến...” Nàng giương lên khóe miệng, “Tâm ý này thật khiến Vũ Dương xúc động.”

Nhìn bộ dáng cười đắc ý của nàng, Liễu Nham Phong không nhịn được bắt đắc dĩ gật đầu, “Thương thế của người dù sao cũng là do ta gây ra.”

Nghe thanh âm trầm thấp của hắn, chai thuốc trên tay nàng thiếu chút nữa rơi xuống đất, tay chân luống cuống vội vàng đỡ lại, vẻ mặt nàng ngạc nhiên nhìn hắn, “Thì ra là người có thể nói?”

Hắn nhàn nhạt liếc nàng, đối với cảm giác kinh ngạc đó thấy không cần giải thích. Cho tới bây giờ, hắn chưa từng bảo rằng mình không thể nói chuyện.

“Hôm nay người ở trên phố bị người khác khi dễ, sao người không nói lời nào vậy?”

Khi đó, cho dù hắn lên tiếng, tình hình cũng sẽ không thay đổi, chỉ bằng tiết kiệm sức lực. Đạo lý đơn giản đó mà nha đầu này còn muốn hỏi? Khóe miệng Liễu Nham Phong nhếch lên.

“Thuốc này nhớ thoa sớm,” Hắn nhìn chai thuốc, dạm mẠc mở miệng dặn dò, “mới không lưu lại bất kỳ vết sẹo nào.” Nàng là một cô nương xinh đẹp, hắn không hy vọng nàng vì mình mà bị để lại sẹo.

“Yên tâm, ta sẽ nhớ mà.” Nàng nắm thật chặt bình thuốc trên tay nói.

Hắn gật đầu, xoay người muốn rời đi, nàng biết thế nhưng một lần nữa vây trước mặt hắn, to gan chặn đường.

Hắn khó hiểu thấy nàng cụp mi xuống.

“Người vào bằng cách nào?” Nàng khó nén tò mò hỏi. Cẩn Vương phủ đề

phòng nghiêm ngặt, người bình thường không thể dễ dàng ra vào.

“Đi tới.” Hấn đáp hời hợt.

“Ta dĩ nhiên biết là người đi tới!” Nàng nhìn trời liếc mắt, đối với câu trả lời không hài lòng lắm, “Ý của ta là...” Nàng buông tha thở dài, phất tay một cái, “Thôi quên đi, quản người vào bằng cách nào, dù sao cũng không quan trọng, người bình an là tốt rồi. Nhưng lần sau, người đừng nghĩ có thể may mắn như thế này, trừ phi có ta mang người theo, nếu không để gia đình hoặc thị vệ nhìn thấy, nghĩ người là trộm, sẽ đem người đánh đấy.”

“Nhưng ta dù sao cũng là tiến vào.”

“Ta biết.” Nàng không phản bác hấn, “Lần này người gặp may. Được rồi, nể người bất chấp nguy hiểm đưa thuốc, bây giờ ta dẫn người đi ra ngoài.”

Hấn lắc đầu. Bên ngoài tuyết đã rơi, nếu nàng thật đưa hấn ra ngoài, có thể sẽ bị cảm lạnh.

“Không sao đâu.” Nàng vui vẻ kéo tay, “Đi thôi.”

Liễu Nham Phong nhú mắt, nhìn nàng cầm cánh tay của mình – nam nữ thụ thụ bất thân, nữ nhân này chẳng lẽ không hiểu? Hơn nữa nàng còn là một Quận chúa!

Thấy ánh mắt hấn biến chuyển, nàng khó hiểu nhìn lại.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Nghe câu nói lạnh như băng, nàng hoang mang chớp mắt, tay còn đặt trên cánh tay hắn.

“Sau này đối với người khác cũng đừng tùy tiện như vậy.”

Lý Vũ Dương có chút không giải thích được nhìn hắn. Giọng nói âm trầm làm người ta phát run, xem ra dường như là nổi giận, nhưng nàng thật sự không rõ vì sao hắn lại tức giận?

Nàng đứng thẳng người, đang định buông tay ra, lại nghe hắn nói:

“Nhưng mà ngươi có thể lôi kéo ta.”

Lời của hắn làm nàng sửng sốt, ánh mắt hai người giao nhau, nàng nhin không được cười lên.

Hắn lạnh lùng nhìn nụ cười của nàng.

“Ngươi thật là thú vị.” Nếu hắn nói nàng có thể lôi kéo hắn, vậy nàng sẽ không khách khí. “Đi thôi.”

Nhưng mới đi mấy bước, nàng đột nhiên dừng lại, khiến Liễu Nham Phong ở phía sau xem chút nữa va phải.

Hắn nhíu mày, ngờ vực nhìn nàng.

Lý Vũ Dương quan sát hắn, mơ hồ có cái gì không đúng, nhưng lại nghĩ không ra...

Đột nhiên, tia sáng lóe lên trong đầu, nàng kéo mạnh tay hắn, tỉ mỉ kiểm tra, “Ngươi...Vết thương trên tay ngươi đâu?”

Nàng nhớ hôm nay ở trên phố, tay của hắn rõ ràng bởi vì va chạm với hòn đá nên bị chảy máu, nhưng hiện tại đừng nói là có máu, ngay cả vết thương đó cũng không còn.

“Không sao.” Hắn không lưu tâm trả lời.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, “Không sao?! Ngươi nói đùa à?”

“Ta thật sự không sao.” Sự thật ở trước mắt, còn bảo hắn nói đùa? Quận chúa này tám phần đầu óc có vấn đề.

“Ôi trời!” Nàng liếc nhìn bàn tay to ấm áp đó, “Thật không vấn đề gì?! Ngươi có phải là người không? Nếu không làm sao có thể khỏi được nhanh như vậy?” Nếu nàng nhớ không lầm, vết thương kia cũng không coi là nhỏ!

Hắn mím môi không nói, không muốn giải thích nhiều.

“Ta biết rồi!” Về mặt nàng khen ngợi nói: “Bởi vì ngươi là đại phu, cho nên có rất nhiều dược liệu quý hiếm đúng không?” Nhớ tới hắn mới vừa cho

nàng thuốc, ngay cả bình chứa dược liệu cũng là loại tinh mỹ, có thể thấy được hần hần là rất tài giỏi, không chỉ vẽ đẹp, mà còn là thần y.

Lần này, Liễu Nham Phong không trả lời.

“VẬY... NGƯỜI CÓ THỂ GIÚP TA CHỮA TRỊ CHO MỘT NGƯỜI ĐƯỢC HAY KHÔNG?”
Một ngọn lửa hi vọng bùng lên trong mắt Lý Vũ Dương.

Hắn cúi đầu liếc nàng một cái, trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn.

“HÃY CỨU LẤY LINH DI CỦA TA.” Vẻ mặt kích động, đáy mắt nàng hiện lên tia khẩn cầu, “Bà ấy là thứ phi của Cản Vương gia.”

Ánh mắt hắn bỗng trở nên lạnh lẽo, hắn rút tay mình về, “KHÔNG CỨU.”

“TẠI SAO?” Nàng nắm chặt hắn không tha.

“NGƯỜI CỦA HOÀNG THẤT...” Tiếng nói trầm xuống, “TA KHÔNG CỨU.”

Lý Vũ Dương sững sốt. Trên đời này bao nhiêu người ước có thể cùng hoàng thất nhờ vả chút quan hệ, chỉ có hắn trên mặt lại viết rõ hai chữ chán ghét. “TẠI SAO CHỨ?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Hắn nghiêm mặt lãnh mạc miễn cưỡng, không có ý định trả lời.

“ĐƯỢC RỒI, NGƯỜI KHÔNG ĐỊNH NÓI CHO TA BIẾT, TA CŨNG KHÔNG ÉP.” Nàng

giống như bắt được điểm yếu của hắn, đột nhiên hỏi tới: “Nhưng ta cũng là người hoàng thất vậy, vì sao ngươi chịu tặng thuốc cho ta?”

“Cái đó không giống nhau.” Ngay từ trước lúc tới đây, trong lòng Liễu Nham Phong vì hành động này mà cố gắng tìm lời giải thích hợp lý, “Ngươi bởi vì cứu ta mà bị thương, ta lưu tâm... Ta không thể bỏ mặc ngươi được.”

“Như vậy dễ hơn rồi!” Lý Vũ Dương nhẹ nhàng vỗ tay, “Ta vì cứu ngươi mà bị thương, cho nên ngươi đã phá nguyên tắc của mình rồi, nói cách khác – ngươi phá nguyên tắc lần nữa cũng đâu có sao? Vậy là ngươi có thể cứu Linh di của ta rồi, không phải sao?”

Đây là kiểu lý sự gì thế? Liễu Nham Phong xem thường nhìn nàng. Nữ nhân này đầu óc thật sự có vấn đề.

“Có được hay không?”

“Không được.” Hắn vẫn lắc đầu, không vì khuôn mặt xinh đẹp khẩn cầu mà có chút dao động.

“Ta van xin ngươi mà!” Nàng chưa từ bỏ ý định chấp tay trước ngực nói.

Hắn vẫn kiên quyết từ chối, “Ta chỉ là một lang trung giang hồ, nếu Cẩn Vương gia đã mời đại phu chữa trị cho ái phi của hắn mà không được, ta sao lại có khả năng? Nếu chữa không khỏi, thậm chí dẫn đến mất mạng, ngươi có thể bảo vệ ta không?”

“Ta tin tưởng y thuật của ngươi.”

“Không thể hoàn toàn được, người muốn ta đi mạo hiểm sao?”

Nghe lời hấn nói xong, Lý Vũ Dương không khỏi chần chừ.

Trái tim của nghĩa phụ yêu Linh di tha thiết, nàng hiểu rõ hơn bất cứ ai, mấy vị đại phu chữa trị cho Linh di không phải là y thuật không cao, mà chính là sợ một khi chuẩn bị không tốt, sơ sẩy trong chẩn đoán, cuối cùng ngay cả tính mạng bản thân có thể cũng không còn.

Suy nghĩ điều này, nàng lộ ra vẻ mặt buồn rầu, sau cùng thở dài yếu ớt, “Được rồi, xem ra là ta đã đường đột.” Trầm mặc một hồi, nàng dùng sức lắc đầu, “Nếu như người thật không nguyện ý, ta cũng không muốn khiến người khác thấy khó chịu.”

Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Lý Vũ Dương khó tránh khỏi mất mát. Dù sao Linh di bệnh tình nguy kịch, thân thể đã ngày càng suy yếu, nếu có hi vọng, nàng dù gì cũng muốn thử một lần, nhưng Liễu Nham Phong không đồng ý, quả thật không còn cách nào khác.

Nhìn vẻ mặt cô đơn của nàng, tim hấn cảm thấy khó chịu kỳ lạ, nhưng mặt không chút thay đổi, bắt buộc mình phải bất vi sở động (*yên lặng không làm gì*).

“Đi thôi, ta đưa người xuất phủ.” Nàng kéo hấn băng qua hành lang gấp khúc, ngang phòng bếp, giống như nhớ tới cái gì đó dừng bước lại. “Chờ một chút.” Nàng thản nhiên cười với hấn, chạy vào phòng bếp tìm kiếm một hồi lâu, thấy mấy cái bánh bao và bánh hoa mai, hưng phấn chạy đến trước mặt hấn, “Cho người đây.”

Hắn cúi đầu nhìn món bánh trong tay nàng, ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Người mau cầm đi!” Nét cười hiện lên trên gương mặt xinh đẹp của nàng. “Đề khi đói bụng có thể ăn. Đúng rồi, người tên là Liễu Nham Phong đúng không? Ta thấy được trên bức vẽ.”

Hắn lẳng lẳng nhìn nàng, gật đầu một cái. Lý trí nói với mình không nên quá mức gần nàng, nhưng nàng lại là người đầu tiên xông vào trái tim hắn.

Một cô gái thẳng thắn xinh đẹp động lòng người – nghĩa nữ của Cẩn Vương gia Lý Nhạc, mặc dù không có huyết thống hoàng tộc, nhưng cũng là một thành viên trong hoàng thất, nếu hắn còn có một tia lý trí, thì phải cùng nàng vạch rõ ranh giới.

Ban ngày sau khi nàng rời đi, trong chợ tiếng bàn tán đã cho hắn biết thân phận của nàng. Cũng biết nàng cùng Cẩn Vương gia thật ra không có liên hệ máu mủ nào, lại rất được thương yêu. Gần đây, Vương phủ đang tích cực thay nàng chọn lựa một vị hôn phu tương lai tài mạo song toàn...

Nghĩ đến điều này, lòng hắn đột nhiên căng thẳng.

“Mấy ngày nay người có ra chợ bày quầy hàng không?” Nàng hỏi.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi hắn mím chặt, lắc đầu. Hai người họ thuộc về hai thế giới khác nhau, không nên có liên hệ nữa.

Nhiều năm nay, mỗi khi đến tết hắn sẽ xuống núi, mục đích là để tìm kiếm tộc nhân của mình, đây là trách nhiệm, nên hắn không thể, cũng không cho

phép mình để tình cảm làm phân tâm.

“Thật sao?” Thấy hấn lắc đầu, trong nội tâm nàng không khỏi tiếc nuối, “Ta thấy tranh người vẽ vô cùng đẹp, định mời người vẽ một bức để chúc thọ phụ vương.” Đưa hấn đến cửa sau của Vương phủ, nàng kéo cửa, ngẩng đầu cười một tiếng, “Người đi đi, tuyết rơi rồi, trở về nhớ cẩn thận chút.”

Bông tuyết rơi bay trên đầu nàng, lý trí bảo hấn nên rời đi, nhưng hấn vẫn không nhin được vươn tay vén tuyết trên tóc nàng.

Trong đêm tuyết rơi đầy trời thế này, bóng dáng yêu kiều của nàng làm người ta không cách nào kháng cự.

“Ngày mai.”

“Sao cơ?” Nàng khó hiểu nhìn hấn.

Hấn hạ mi, trên mặt vẫn không hiện suy nghĩ, “Ngày mai ta sẽ vẽ tranh đưa tới cho người.”

Đôi mắt của nàng bởi câu nói ấy mà bỗng nhiên tỏa sáng, “Không cần đâu, ta sẽ đến chợ gặp người. Đừng tùy ý xông vào Vương phủ nữa, trong phủ không phải ai cũng là người tốt.” Nàng cũng không muốn hấn bị người của Đại vương phi bắt được.

“Tùy người.”

“Vậy chúng ta đã định rồi, ngày mai gặp nhé.” Nàng cười tươi.

Nàng cười, khiến cho trái tim hắn như bị kéo đi. Hắn lấy lại tinh thần, giống như lúc đến nhẹ bước khỏi cửa Vương phủ, rất nhanh biến mất trong đêm đen.

Nụ cười của Lý Vũ Dương không vì hắn rời đi mà biến mất. Xem ra nam nhân lạnh lùng này, thật sự cũng không vô tình như vậy, không chừng có lẽ cầu thêm mấy lần nữa, hắn sẽ nguyện ý chữa trị cho Linh di.

Hơn nữa sâu trong thâm tâm, nàng không nghĩ sẽ tạm biệt hắn, không những muốn hắn ra tay cứu chữa Linh di, mà nàng còn chờ đợi gặp lại hắn lần nữa.

Hiện giờ, băng tuyết bao trùm cả vùng đất, hàn khí lạnh run, nhưng trong lòng của nàng, vẫn đầy ấm áp dễ chịu...

Chương 4

“Quận chúa, chuyện này nếu truyền đi thì không được đâu.” Hạ Trúc hầu hạ chủ nhân mặc y phục không ngừng nhắc đi nhắc lại.

“Vậy chúng ta không để cho nó truyền đi là được rồi mà?” Lý Vũ Dương xoay người cười khẽ, nhìn vẻ mặt khổ sở của Hạ Trúc, cảm thấy hết sức thú vị.

Lúc này, Hạ Trúc đang rất không muốn nhưng cũng phải cầm lấy một bộ y phục tỳ nữ màu xanh thay cho nàng, trang phục như vậy đi ra ngoài, người nào biết được đây là Quận chúa chứ?

Hạ Vũ một bên nhìn tỷ tỷ mình đang cau chặt mày, còn chủ tử lại bày ra bộ dáng xấu xí nghịch ngợm, nhin không được cười phá lên.

Hạ Trúc tức giận liếc muội muội một cái, giờ phút quan trọng này mà nó còn cười được.

“Tỷ tỷ,” Hạ Vũ ở một bên hưng phấn đề nghị, “Nếu như tỷ lo lắng, không bằng chúng ta cùng theo Quận chúa xuất phủ đi?”

“Muội?!” Hạ Trúc cột tóc cho chủ tử, liếc xéo khuôn mặt cùng mình lớn lên giống nhau như đúc, không chút nghĩ ngợi lắc đầu, “Hay là tính thế này, mình tỷ đi là được. Nếu thật để muội theo Quận chúa ra ngoài, chỉ sợ vốn là không có chuyện gì cũng bị muội gây ra một đồng.”

Gương mặt Hạ Vũ không khỏi xụ xuống.

“Muội ở lại đây, làm chút ít bánh hoa mai cho Quận chúa, tiện thể pha luôn ấm trà.” Hạ Trúc dặn dò, “Nếu Quận chúa trở về phủ mà đói bụng, có thể dùng ngay.”

“Muội biết rồi.” Hạ Vũ rất không nguyên ý xoay người đi ra ngoài.

“Quận chúa... Chúng ta bàn lại việc này nhé?” Hạ Trúc bỗng nhiên nói.

Lý Vũ Dương soi mình trong gương, ánh mắt chạm phải Hạ Trúc trên đó, nàng nâng mi, “Sao cơ?”

“Chi bằng, nô tỳ thay thế Quận chúa xuất phủ một chuyến, đi ngay rồi về ngay.” Hạ Trúc chưa từ bỏ ý định ngăn cản chủ tử xuất phủ trong đầu.

Lý Vũ Dương nghe vậy cười một tiếng, mặc áo bông vào, sau đó đứng lên, đối mặt với nàng, “Hạ Trúc à, người không cần lo lắng quá như thế, ta sẽ thận trọng mà. Chỉ là đi chợ lấy bức tranh chữ thôi, người còn sợ ta sẽ gây náo loạn gì sao?”

Về điểm này, Hạ Trúc không chắc chắn chút nào. Cho dù nàng cùng Quận chúa lớn lên bên nhau từ bé, Quận chúa cũng chưa từng xem tỷ muội họ là người ngoài, nhưng dù sao chủ tử vẫn khác biệt, nếu gặp chuyện thật, Quận chúa ra lệnh một tiếng, dù nàng cảm thấy không ổn cũng phải tuân theo.

“Trang phục của ta như thế này, người khác không nhận ra đâu.” Lý Vũ Dương đặc ý nói. Để tránh khỏi bị người khác mách chuyện trước mặt Linh di, nàng suy nghĩ kỹ càng, chọn cách giả trang thành tỳ nữ, mang theo Hạ Trúc xuất phủ một chuyến.

Hạ Trúc thở dài, biết mình nhiều lời vô ích, chỉ có thể yên lặng đi theo chủ tử tử của sau chuyên dành cho hạ nhân rời khỏi Vương phủ.

Vừa đến phố, chợ vẫn náo nhiệt như thường ngày, ánh mắt Lý Vũ Dương trong đám đông tìm kiếm quầy hàng của Liễu Nham Phong, nhưng hoàn toàn không thấy.

“Quận chúa, người đó chắc không tới đâu.” Hạ Trúc ở một bên nhẹ giọng nói.

Lý Vũ Dương không đáp, ánh mắt vẫn đảo dáo trong đám đông. Nàng tin hắn sẽ đến, bởi vì hắn đã hứa với nàng, cho nên tuyệt đối sẽ đến!

“Cho người.”

Một cuộn tranh đột nhiên từ trên trời rơi xuống, nàng kinh ngạc vội vàng vươn tay đón lấy, ngược mắt lên, chạm phải con người đen sáng của Liễu Nham Phong.

Hắn vẫn như trong hồi tưởng của nàng, chỉ mặc một chiếc áo mỏng màu trắng, mặc dù có chút phiêu dật tuấn lãng, nhưng trời lạnh như vậy, nàng rất lo hắn sẽ bị cảm lạnh.

“Người đã đến rồi.” Nàng lộ ra cười yếu ớt.

“Ta nói thì ta sẽ làm.” Mặt hắn không chút thay đổi.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của nàng, thấy đầu mũi nàng vì hàn khí lạnh đến nổi đỏ cả lên, hắn không nhịn được đưa tay chạm vào gò má lạnh như băng kia. Xem ra nàng đã ở trong tuyết đợi hắn một lúc lâu rồi.

“Không phải người tới chậm, là ta đến sớm thôi.” Nàng không tránh né sự đụng chạm của hắn, trong lúc mơ hồ dường như còn thấy trong mắt hắn hiện lên một tia áy náy.

Hạ Trúc ở một bên thấy vậy tròng to mắt. Quận chúa là thiên kim lá ngọc cành vàng, nam tử này tại sao có thể tùy ý chạm vào mặt Quận chúa? Trong lòng nàng không khỏi nôn nóng.

“Ta mở ra xem nha?”

“Đây đã là của người.” Hắn nhàn nhạt trả lời.

Lý Vũ Dương cẩn thận mở bức tranh trong tay, một rừng thông cùng với hạc bay đầy trời, còn có hàng chữ đề câu – Sống thọ ngang trời đất, tỏa sáng như nhật nguyệt (*).

(*): *nguyên văn là 与天地齐寿, 并日月同辉 – dữ thiên địa tề thọ, tịnh nhật nguyệt đồng huy, nhờ ss ngọcquynh ra tay đó ^^*

“Bức tranh rất đẹp, câu đề cũng hay nữa!” Nàng không khỏi khen ngợi, xem ra vừa vui vẻ vừa bội phục, “Cám ơn người, phụ vương ta chắc chắn sẽ rất thích.”

Lý Nhạc có thích hay không, Liễu Nham Phong hoàn toàn không quan tâm, hắn chỉ là muốn nhìn nàng nở nụ cười mà thôi.

Hạ Trúc âm thầm quan sát vị nam tử trẻ tuổi trước mắt. Trên gương mặt trắng trẻo là sống mũi thẳng tắp, con ngươi đen lấp lánh có thần, mặc dù mặt không chút thay đổi, nhưng khác biệt là khí thế cao ngạo, không thể nào phủ nhận rằng đây là một nam nhân anh tuấn...

Nhưng nguy rồi!

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của chủ tử, trong lòng Hạ Trúc vô cùng bất an, dù nói thế nào, đường đường là Quận chúa không nên có dính dáng tới dân thường. Nàng vội vàng thúc giục Lý Vũ Dương.

“Quận chúa, tranh đã lấy được rồi, chúng ta mau trở về phủ thôi.”

“Vất vả lắm mới xuất phủ một chuyến mà, cần gì gấp như vậy? Cầm lấy hộ ta một lát.” Lý Vũ Dương đem tranh cuộn lại, giao cho Hạ Trúc.

Hạ Trúc đón lấy, trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Ngày hôm nay là hội chợ cuối năm rồi, ai nấy đều bận rộn mua đồ tết, chúng ta cũng tham gia náo nhiệt đi.” Lý Vũ Dương vội vã nói. Âm thanh chào mời hàng, người đông rộ ràng. Đôi mắt nàng tỏa sáng cầu khẩn Liễu Nham Phong. “Cùng đi với ta nha, được không?”

Hắn suy nghĩ một lát, gần như không suy nghĩ mà gật đầu.

Vừa thấy hấn đồng ý, nàng lập tức hưng phấn lôi kéo hấn trên đường phố, ghé vào hết gian hàng này đến gian hàng kia.

Đường đường là Vũ Dương Quận chúa của Cẩn Vương phủ, trên đường lôi kéo nam nhân như thế ra thể thống gì nữa? Hạ Trúc thấy cảnh tượng này, sợ tới mức hai mắt mở to, vội vàng đuổi theo.

“Mấy ngày trước trông thấy cái này, ta liền muốn mua về phủ cho đệ đệ.” Nàng cầm lấy một con búp bê đất sét, ngẩng đầu nhìn hấn nói, “Đáng tiếc đã bị những tên ác ôn kia làm hỏng mất.”

Hấn nhìn cái trán của nàng, “Còn đau không?”

Nàng lắc đầu, “Thuốc của người rất thần kỳ, rõ ràng vừa mới bị thương, đắp thuốc thế đã lên da non rồi, xem ra thật không lưu lại sẹo đâu. Tiện thể người nên đến thăm Linh di một chút –”

Ánh mắt hấn kiên định, “Không!” Một chữ đơn giản liền cắt ngang lời nàng.

Lý Vũ Dương không nhịn được bĩu môi.

“Quận chúa,” Hạ Trúc ghé vào tai chủ tử nói nhỏ, “Chỉ là lang trung giang hồ, sao người có thể bảo hấn trị bệnh cho Vương phi? Nếu hấn tài như vậy, cũng không đến nỗi trời lạnh thế này chỉ mặc một chiếc áo đơn bạc thế kia.”

Lời của Hạ Trúc không phải không có lý, Lý Vũ Dương nghe vậy ngay ngắn cả người, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Mặc dù chỉ có thể nói cùng hấn là tình cờ gặp gỡ, nhưng hấn vẫn cho nàng một cảm giác quen thuộc, làm nàng cho rằng hai người đã gặp nhau ở nơi nào đó, chẳng qua là nàng không tài nào nhớ ra nổi.

Liều Nham Phong cầm lấy một con búp bê, đặt vào tay nàng.

Nàng khó nén vui mừng, “Tặng cho ta sao?”

Hấn gật đầu.

“Cám ơn người trước, nhưng mà...” Ánh mắt Lý Vũ Dương vừa chuyển, thấy một quầy hàng cách đó không xa, như tìm thấy mục tiêu, “Ta muốn trả lễ lại.” Dứt lời nàng liền đi tới.

Liều Nham Phong không biết nàng muốn làm gì, nhưng vẫn theo sau, không bao lâu, trên tay nàng khoác thêm một chiếc chăn lông. Hấn khó hiểu nhăn mày.

“Tặng cho người. Buổi tối ngủ nhớ đắp lên.”

Hấn không đưa tay, chẳng qua là lẳng lặng nhìn nàng. Thì ra là nàng lôi kéo hấn thăm thú chợ tết, tham gia náo nhiệt, mua đồ chơi tặng đệ đệ, đều chủ yếu vì nghĩ đến mua cho hấn một chiếc chăn lông giữ ấm.

“Đừng từ chối.” Nàng chăm chú nhìn hấn, chú ý đôi mắt đen ấy chuyển sang thâm trầm, nàng không khỏi lớn tiếng, “Người mau cầm đi.”

Hắn như cũ không trả lời cũng không có hành động gì, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng.

Cho dù cách nhau một khoảng, nàng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nan giải của hắn, thân thể của hắn tựa hồ căng thẳng, mặt mũi cũng nhìn không ra cảm xúc.

“Chỉ là một chiếc chần lông thôi mà.” Nàng nhẹ giọng mở miệng, “Nham Phong... Cầm lấy đi.”

Nàng gọi tên hắn nghe thật dễ chịu... Liều Nham Phong lúc này mới phát hiện, đã lâu không có ai gọi tên của hắn rồi, hắn lại ước mong cái cảm giác thân mật này.

Nhìn đôi mắt sáng ngời kia, hoàn toàn không phải là giả vờ, khóe miệng không khỏi giương lên.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng âm ỉ, tiếp đó là tiếng thở hổn hển hô lớn –

“Người phía trước mau tránh ra! Mau tránh ra! Con ngựa nổi điên rồi!”

Chợ vốn đã ồn ào, bây giờ bởi vì một con ngựa hoang trốn khỏi dây cương lại càng nhộn nháo hơn nữa, giống như nồi nước sôi ùng ục lên. Ngựa hoang nổi điên bất chấp ở trên đường tấn công loạn xạ, dọc đường đã đụng biết bao nhiêu người không kịp tránh né.

Lý Vũ Dương nghe tiếng rối loạn, tay cầm chiếc chần, khuôn mặt nhỏ bé

hoang mang ngó nghiêng, chỉ thấy một con ngựa màu rắm nắng hung hăng, thẳng tới hướng nàng phi tới.

Đầu óc của nàng bỗng nhiên trống rỗng, biết mình nên mau tránh ra, nhưng chuyện xảy ra bất ngờ, thân thể của nàng hoàn toàn không cách nào phản ứng.

“Quận chúa!” Hạ Trúc thấy cảnh tượng như vậy, mặt cũng hoảng sợ đến trắng bệch.

Nhưng Liễu Nham Phong vẫn hoàn toàn bình tĩnh, sau đó phản xạ rất nhanh, nghiêng mình chặn trước người Lý Vũ Dương.

Nàng kinh ngạc nhìn hành động của hắn, vươn tay muốn đẩy ra, lại không ngờ tới ngược lại hắn cầm tay của nàng, thần sắc như thường kéo nàng đứng phía sau mình. Hắn nghiêng người, con người sáng ngời nhìn thẳng phía trước, trông con ngựa hoang đang phi thẳng tới, thân thể vẫn bất động như núi.

Lý Vũ Dương nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn tiếp, bất kể lúc này trong lòng nàng khẩn cầu bao nhiêu đi chăng nữa, nhưng đầu nàng cũng chỉ hiện lên cảnh này –

Chỉ thấy con ngựa nổi điên phi đến trước mặt Liễu Nham Phong, thế nhưng lại đột nhiên hí dài một tiếng, chồm thân lên, vó ngựa đập trên không, còn chút xíu nữa bỗng đứng lại.

Chợ vốn đang ồn ào trong nháy mắt yên lặng như tờ, không ai nghĩ ra được chuyện bắt đầu như thế nào, kết thúc ra sao.

Mọi người kinh ngạc, duy có Liễu Nham Phong vẫn đăm đăm, tay hắn vỗ vỗ nhẹ con ngựa, nó cũng ngoan ngoãn tiếp nhận đụng chạm của hắn.

Bộ dạng hiền lành đó, thật là nhìn không ra một khắc trước nó còn đang chạy như điên đả thương người khác.

Người người chứng kiến cảnh tượng này, không khỏi trầm trồ.

Đầu tiên phục hồi lại tinh thần chính là chủ nhân con ngựa, hắn vội vàng chạy tới bên cạnh Liễu Nham Phong, nhanh chóng khoác dây cương cho nó, cột chặt lại. “Tiểu tử, ngươi làm được lắm!” Hắn vừa kéo ngựa, vừa không nhìn được tò mò, không chú ý hỏi: “Ngươi đến từ đâu vậy?”

Liễu Nham Phong không trả lời, nhìn bốn phía người tụ tập càng nhiều, sắc mặt khế biến thành lạnh lùng.

“Ta bị con ngựa hoang này làm cho phát điên,” nói đến đây, chủ ngựa vẻ mặt buồn rầu, “Hiếm khi gặp được ngựa tốt, đáng tiếc dã tính của nó thật khó thuần phục, xem ra ta nhìn sai rồi.”

“Ta lại cảm thấy nó rất tốt.” Có lẽ do có Liễu Nham Phong ở bên cạnh, Lý Vũ Dương dũng cảm đưa tay vỗ vỗ cổ con ngựa. Mà nó cũng nghe lời, còn liếm liếm tay nàng, làm nàng phát ra tiếng cười như chuông ngân. “Nó thật đáng yêu.”

Liễu Nham Phong thấy thế, đưa một ít bạc vụn cho chủ ngựa.

Hắn ta kinh ngạc nhìn nam tử trẻ tuổi trước mắt, “Con ngựa này... Người thực muốn mua?”

Liễu Nham Phong nhàn nhạt quay đi. “Bạc này không đủ sao?”

“Đủ đủ đủ –” chủ ngựa không chân chờ đem ngựa giao cho bọn họ, dù sao con ngựa hoang khó thuần phục đó đối với hắn mà nói đã không thể dùng, bây giờ có người chịu mua thật không còn gì tốt hơn.

“Hay quá!” Đáy mắt Lý Vũ Dương hiện lên tia sáng, giao chiếc chăn trong tay cho Liễu Nham Phong, lập tức kéo lấy chú ngựa. “Mã nhi, mã nhi, người có chủ nhân mới rồi.”

Giờ phút này đây, nụ cười hiện trên mặt nàng giống như ngọn gió xuân thổi đến, làm Liễu Nham Phong tim đập thành thịch, nhưng hắn cố gắng không biểu hiện tâm tình ra ngoài.

Thấy người xung quanh vây xem, hắn kéo tay nàng, cúi đầu, nhanh chóng rời đi.

“Người mạnh thật nha.” Một tay dẫn ngựa, nàng vừa đuổi theo bước đi của hắn, ngẩng đầu nhìn bằng ánh mắt chứa đầy sự bất phục. “Làm sao người làm được thế? Khiến cho ngựa dừng lại?”

Liễu Nham Phong không trả lời. Trời ban cho hắn năng lực khổng lồ chế vạn vật, nhưng hắn luôn cẩn thận, không cho năng lực xuất hiện, để che dấu thân phận. Vì trong lúc chỉ mình treo chuông, và vì nàng, hắn lại quên mất mà vận dụng hết năng lực của mình...

“Phép thần thông này có thể dạy cho người không?” Ngữ điệu nàng nhẹ nhàng cộng thêm tò mò cùng bội phục, “Nếu như được, người có thể dạy cho ta, muốn ta bái người làm sư cũng không có vấn đề gì.”

Hắn không có mở miệng, chỉ hờ hững lắc đầu cự tuyệt.

“Người thật làm tức chết người ta mà, rõ ràng y thuật thâm sâu không ra tay cứu người, võ công cao cường cũng không muốn truyền cho người khác!” Nàng có chút hờn dỗi nhìn hắn.

Sau trận kinh ngạc vì con ngựa điên và đến giờ là ánh mắt của Liễu Nham Phong, Hạ Trúc im lặng nhìn trừng trừng, rồi mới phục hồi tinh thần lại, cước bộ gấp gáp đuổi theo.

Ngay lúc này, nàng không thể không thừa nhận, vị nam tử thần bí này thật không đơn giản. Mặc dù y phục khó coi rất không xứng với Quận chúa, nhưng nếu nói về khí phách, nam nhân này thật không kém gì Vương gia.

“Đừng trách ta không nhắc nhở người,” Lý Vũ Dương chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói, “Nếu người không đem công phu truyền cho đệ tử, ta e sẽ nó sẽ bị thất truyền.”

Đi thẳng đến góc đường không có người, Liễu Nham Phong mới thả chậm cước bộ của mình.

“Người không hiểu.” Hắn nhàn nhạt đáp.

“Ta có thời gian nghe người nói thì sẽ hiểu, nhưng mà bây giờ...” Nàng chỉ

chỉ chiếc chăn trong tay hắn, “Người nhận đi. Không cần băn khoăn, chỉ là một tấm chăn thôi mà.”

Hắn hạ mắt, cúi đầu nhìn vật đó trong tay, biết nàng đã quyết định rồi bèn gật đầu nhận.

Quá khứ đã trải qua khiến hắn khó có thể mở rộng tâm, vụ tàn sát năm đó đã giết hết tất cả mọi người, mẹ hắn chết thảm trong tay binh lính của triều đình khiến hắn không có một tuổi thơ trọn vẹn, trên vai luôn đè nặng trách nhiệm.

Những năm qua, hắn buộc phải đóng chặt tình cảm của mình, bất luận đối mặt với bất kỳ tình huống nào, cũng không thể có một chút yếu đuối, nao núng hay bộc lộ buồn vui.

Chỉ là chiếc chăn lông thôi – thanh âm trong trẻo vọng trong tai, tay của hắn chần chừ rồi vượt chiếc chăn đó, bằng một cách rất nhẹ nhàng. Sự xuất hiện của nàng, khiến tất cả suy nghĩ của hắn đều rối loạn.

Bọn họ không thuộc cùng một cái thế giới, hắn rất hiểu, nhưng nàng vẫn không sợ hãi... Bàn tay ấm áp nhẹ siết tay nàng, một suy nghĩ mãnh liệt hiện lên — hắn muốn nàng!

Đột nhiên tay bị hắn nắm chặt làm Lý Vũ Dương cảm thấy chút kinh ngạc, nhưng nàng không né tránh, chỉ để lộ nụ cười dịu dàng nhìn hắn.

Hắn nhẹ lắc đầu, không mở miệng, nhìn nụ cười của nàng, trong lòng bắt đầu sinh ôn tình.

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên phát hiện có ánh mắt theo dõi mình ở phía sau, không khỏi nhú mày.

Hắn nghiêng người, con người đen nhánh lơ đãng quét qua nơi có ánh nhìn lạnh lẽo đó. Đối phương cũng bất vi sở động, trùng trùng hắn không tha.

“Sao thế?” Lý Vũ Dương nghiêng đầu hỏi, thấy hắn có vẻ khác lạ.

Liễu Nham Phong phân tâm quay sang nàng, lúc quay lại, đã thấy bóng dáng đó biến mất.

Không có gì.” Đưa tay vỗ hông ngựa, cho dù phát hiện có cái gì bất thường, thần sắc hắn vẫn luôn bình tĩnh như vậy.

Tên xuất quỷ nhập thần kia có thể xử lý sau, hiện tại trong mắt hắn chỉ có nụ cười long lanh của nàng — nữ nhân duy nhất trong cuộc đời này chạm vào trái tim hắn.

Chương 5

Tối hôm nay, Cẩn Vương phủ bị bao phủ bởi một bầu không khí nặng nề, Lý Vũ Dương đứng canh bên ngoài Minh Nguyệt các, gương mặt khó nén nổi vẻ mặt sốt ruột.

Đầu xuân phương Bắc vẫn là một màn tuyết trắng xóa, hàn khí rùng cả mình, mới qua năm thôi, cơ thể yếu ớt của Linh di đã bị nhiễm phong hàn.

Đêm hôm nay, Linh di đột nhiên ngất lịm đi, nghĩa phụ phải phái người mời đại phu đến chẩn mạch.

Vì không được quấy nhiễu đại phu, cho nên Lý Vũ Dương không thể làm gì khác hơn là nóng lòng đợi ngoài cửa phòng, không ngừng đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn vươn cổ nhìn lén vào bên trong.

“Quận chúa, người đừng vội, Linh Vương phi sẽ không có chuyện gì đâu.” Hạ Trúc ở một bên trấn an, thật ra thì trong lòng nàng cũng rất lo lắng. Linh Vương Phi là một người tốt, bọn hạ nhân trong Vương phủ cũng hi vọng người có thể bình an vượt qua cửa ải này.

“Ta biết, nhưng mà đại phu đã vào lâu như vậy...” Nàng lo lắng nhìn tỷ nữ của mình, “Hạ Trúc, có phải là Linh di sẽ...”

“Quận chúa, người đừng tự hù dọa mình, Vương phi cát nhân thiên tướng.”

Lúc này đây, nàng đang nhớ tới một người. “Ngày mai ta nhất định phải đến nhờ Nham Phong chuyện của Linh di.”

Hạ Trúc trừng mắt nhìn, nói trúng điềm yếu, “Nô tỳ e Liễu công tử sẽ không đồng ý.”

Mấy ngày nay, mặc dù nàng vẫn nghĩ rằng chuyện Quận chúa và Liễu Nham Phong gần gũi nhau không phải là chuyện tốt, nhưng vài ngày trước, nàng vô ý ngã từ trên lầu xuống, té gãy chân, tưởng rằng đời này không thể đi lại được, chẳng ngờ Liễu Nham Phong lại ra tay cứu giúp.

Hắn châm cứu trị liệu không mất mấy ngày, từ hai chân không có cảm giác, chỉ mới hai ngày thôi đã có thể xuống giường, hoạt động như thường, không khác gì trước.

Cho nên, cho dù trong lòng nàng đối với Liễu Nham Phong còn có hoài nghi, nhưng dẫu sao hắn cũng là ân nhân, nàng cũng không nên nói thêm gì nữa.

Lý Vũ Dương nghe vậy trong lòng trầm xuống, không nhịn được bất mãn, “Thật không biết sao mà hắn hẹp hòi thế?” Mỗi khi trở về, chỉ cần nàng nhắc tới việc chữ trị cho Linh di, mặt hắn sẽ đánh lại, khiến nàng không tài nào mở miệng được.

diendanlequydon.com

“Quận chúa,” Thanh âm Hạ Trúc vang lên, ánh mắt dừng lại phía sau Lý Vũ Dương, “Thế tử đến.”

Lý Vũ Dương xoay người. “Phúc ma ma?!” Nàng kinh ngạc nhìn lão nương ôm Lý Nặc đi tới. “Sao người lại dẫn Lý Nặc ra khỏi Lục Trúc các?”

“Bẩm, Thế tử làm âm ỉ lên đòi đi tìm mẫu phi.” Phúc ma ma là người phụ trách chăm sóc Lý Nặc, giờ phút này cũng có vẻ mặt lo lắng, “Linh Vương Phi đã khá hơn chưa?”

Lý Vũ Dương vươn tay ôm Lý Nặc, nhẹ lắc đầu, “Ta còn không rõ nữa.” Thấy Lý Nặc trong lòng ho nhẹ mấy tiếng, nàng vội vàng vỗ vỗ lưng, đau lòng nói: “Thế tử bị nhiễm phong hàn chưa khỏi, mau đưa đệ ấy về phòng đi.”

“Không!” Lý Nặc dúi vào lòng nàng, “Đệ muốn tìm mẫu phi.”

“Nặc nhi ngoan!” Nàng nhẹ giọng trấn an, “Trời đã tối, mẫu phi nghỉ ngơi rồi, chờ sáng mai tở dẫn đệ đến gặp mẫu phi —”, lời của nàng còn chưa dứt, cánh cửa phía sau liền mở ra, nàng không kịp nói hết, ôm Lý Nặc nóng lòng xoay người.

“Thế tử và Quận chúa đến thật vừa lúc.” Lão bộc trung thành của Cẩn Vương phủ, Không tổng quản xuất hiện ở cửa phòng, vẻ mặt ngưng trọng, “Vương gia cho mời hai vị!”

Thầy vẻ mặt của Không tổng quản, trái tim Lý Vũ Dương đập nhanh, bàn tay căng thẳng ôm Lý Nặc, tiến vào trong phòng.

Đại phu vẻ mặt áy náy đang đứng ở một bên, sắc mặt nghĩa phụ cũng nặng trĩu như vậy.

Nàng ôm Lý Nặc, không chút chần chừ vội chạy tới bên giường quỳ xuống, trên giường, Tư Đồ Linh mặt mũi tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền.

“Linh di?” Nàng bất an gọi khẽ.

Tư Đồ Linh đang nằm ở trên giường nghe tiếng gọi, chậm rãi mở mắt, gắng gượng mỉm cười, “Vũ Dương...”

Lý Nặc thấy thân nương tỉnh lại, bàn tay nhỏ bé vội nắm lấy tay nàng.

Nhìn thần sắc hốc hác của Tư Đồ Linh, Lý Vũ Dương rơm rớm nước mắt. Linh di đã tận tụy nuôi dưỡng nàng lớn lên, để cho nàng nhận được tất cả mọi điều tốt nhất, nếu không có Linh di, Lý Vũ Dương nàng nói cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa, nàng không cách nào tưởng tượng được cuộc sống không có Linh di ở bên cạnh sẽ như thế nào.

“Mẫu phi.” Lý Nặc bò lên giường Tư Đồ Linh, nằm gọn trong lòng nàng.

Tư Đồ Linh khẽ mỉm cười, cố hết sức giờ tay, vỗ lưng nhi tử. “Sau này Nặc nhi phải làm phiền con và phụ vương con rồi.”

“Linh nhi,” Lý Nhạc nghe vậy không khỏi nhẹ trách, “Nàng đừng nói bậy!”

Nàng ngẩng đầu nhìn phu quân vẻ mặt nghiêm túc nhìn đứng ở một bên, nhẹ lắc đầu, “Vương gia, để thần thiếp nói hết. Năm đó nếu không nhờ Vương gia, thần thiếp và Vũ Dương có thể đã mất mạng rồi. Đại ân đại đức của Vương gia, thần thiếp chỉ có thể báo đáp ở kiếp sau mà thôi.”

“Ta không thích nàng nói những điều này đâu.” Lý Nhạc giận tái mặt.

“Năm đó, nô tì mười ba tuổi đã theo hầu tiểu thư...” Tư Đồ Linh dường như không nghe được lời của phu quân, suy nghĩ trở nên miên man, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nàng nhắc tới chuyện quá khứ, “Cô gia và tiểu thư tình thâm như chim liền cánh, nhưng thời gian hạnh phúc không được quá mấy năm, cô gia gặp phải tai kiếp, tiểu thư cũng đi theo, may mà Vương gia ưu ái, thu nhận thần thiếp và Vũ Dương, nếu không thì e khó bảo toàn tính mạng.” Năm ấy, nếu như Lý Nhạc đem hai người bọn họ giao cho quốc sư, sợ rằng hậu thế của chủ nhân đã không còn sống sót, phải chết trên đỉnh núi hoang.

Nàng cố hết sức muốn đứng dậy hành lễ, nhưng bị Lý Nhạc ghì xuống.

“Vương gia...” Ánh mắt ôn nhu nhìn thẳng hấn, “Thần thiếp chỉ có thể chờ kiếp sau nữa báo đáp chàng...”

“Đừng nói bậy!” Lý Nhạc khẽ chạm vào gò má tái nhợt của ái thiếp. “Bồn vương không cho phép nàng chết!”

Nhìn vẻ mặt hấn ngưng trọng, trong mắt đầy lo lắng xen lẫn đau lòng, nàng bật cười, nhưng đột nhiên ho sặc sụa, khiến cho vẻ mặt vốn nhợt nhạt càng thêm trắng bệch.

“Linh nhi?!” Lý Nhạc hoảng hốt. “Đại phu —”

Đại phu vội vàng dùng kim châm, vắt vả lắ m mới làm cho hơi thở nàng ổn định lại.

Khẽ thở dốc trong ngực phu quân, Tư Đồ Linh nhắm hai mắt, yếu ớt mở

miệng, “Vương gia, thần thiếp... Muốn về lại quê nhà.”

Nàng và tiểu thư ở quê hương lớn lên vô lo vô nghĩ, đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất, bất quá qua nhiều năm như thế, để bảo vệ Vũ Dương, và cũng sợ ứng với lời tiên đoán của tiểu thư trước khi lâm chung, cho nên dù nàng có muốn cũng chỉ kiềm nén trong lòng.

Nhưng có lẽ là người sắp hướng về cõi âm ti, tựa như chiếc lá mong được rụng về nguồn cội, trong đầu nàng gần đây thỉnh thoảng lại hiện lên cảnh tượng thôn xóm bốn mùa mây vờn quanh, nàng thật hoài niệm a...

“Được.” Không chần chờ chút nào, Lý Nhạc liền đáp ứng, “Bốn vương sẽ dẫn nàng trở về.”

Tư Đồ Linh giương khóe miệng, “Thật sao?”

Lý Nhạc quả quyết gật đầu.

“Có câu nói này của Vương gia, thần thiếp đã thấy thỏa mãn rồi.”

“Không!” Lý Nhạc kiên định nhìn nàng, thật khó chịu khi cảm giác nàng yếu ớt biết nhường nào trong ngực hắn, hốc mắt đỏ lên, khẩu khí vẫn chắc nịch, “Ta sẽ dẫn nàng trở về, trở về quê hương của nàng, để nàng được ngắm nhìn lại cảnh sắc mỹ lệ ấy.”

“Đúng vậy, Linh di hãy cùng phụ vương hồi hương đi, con sẽ chăm sóc Nặc nhi.”

Lý Vũ Dương ở một bên tán thành, nàng không muốn Linh đi phải lưu lại bất cứ tiếc nuối nào.

Tư Đồ Linh nhắm mắt lại, yên lặng một lát, một giọt lệ xuất hiện dưới hàng mi, từ từ trượt xuống hai má.

“Thân thể của ta...” Nàng thở dài mở miệng, “Sợ là không chịu đựng đến tới lúc đó.”

“Có thể được.” Lý Vũ Dương nhìn đại phu dò hỏi. “Đại phu... Đúng không?”

Đại phu lộ ra vẻ mặt khó xử, đừng nói là ngồi trên xe trở về phương nam, với tình trạng cơ thể ốm yếu của Vương phi, chỉ sợ ra khỏi thành không lâu đã không chịu được rồi.

Sắc mặt của đại phu đã cho câu trả lời, nhưng Lý Vũ Dương vẫn không hết hy vọng, “Ta không tin, chẳng lẽ thật không có cách sao?”

“Không phải là không có, chẳng qua là...”

Trông đại phu muốn nói lại thôi, hai mắt Lý Vũ Dương sáng ngời lên, lập tức đứng dậy, “Ngươi mau nói đi!”

“Lão phu đã đề cập qua với Vương gia,” Mắt liếc về mặt u sầu của Lý Nhạc, đại phu kiên trì tiếp tục nói: “Là Mộng Hồn cốc...”

“Mộng Hồn cóc?” Lý Vũ Dương hoài nghi nhú mày.

Nàng đã từng nghe nhắc đến sơn cốc thần bí này, bên trong có một bộ tộc không màng thế sự bên ngoài, cóc chủ là người có y thuật cao minh nhưng tính cách quái dị, không giao thiệp với người ngoài, lại càng không tùy ý ra tay cứu người, một khi ra tay là do có người cầu xin mà đối phương cũng phải là người quan trọng nào đó.

Không ít kẻ quyền thế đưa đến biết bao vàng bạc châu báu, chỉ vì muốn cóc chủ xuất cóc, nhưng không bao giờ đạt được... Đã từng có người không biết tự lượng sức mình mà vào cóc tìm tòi, nhưng cuối cùng người vào rồi cũng không thấy trở ra, dần dà không còn ai dám bước vào nữa.

Vì ái ân, Lý Nhạc đã từng phái người đi Mộng Hồn cóc tìm kiếm cóc chủ, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

“Phụ vương...Đó không hẳn là truyền thuyết sao?” Lý Vũ Dương lẩm bẩm nói.

Lý Nhạc lắc đầu, “Ta thử qua rồi, nhưng không qua được cửa, còn khiến hai tên thuộc hạ bỏ mạng. Mà cho dù muốn cầu xin cóc chủ Mộng Hồn cóc, cũng phải gặp người của hắn ta trước. Vấn đề là ta mặc dù là một Vương gia quyền quý, nhưng ngay cả cơ hội gặp hắn một lần cũng không được.”

“Vương gia, người không cần vì thiệp mà cố gắng không cần thiết như vậy.” Tư Đồ Linh suy yếu mở miệng, vẻ mặt tái nhợt nhìn hắn, “Thần thiệp không dám có ý nghĩ xằng bậy nữa, chỉ cầu nếu thiệp có mệnh hệ gì, kính xin Vương gia chiếu cố Vũ Dương, vì con bé là bảo bối trân quý nhất của tiểu thư thần thiệp.”

Lý Nhạc cúi đầu, vẻ mặt nghiêm nghị, “Ta không muốn nàng nói thêm lời xui xẻo đó nữa!”

“Đúng vậy, Linh di, người sẽ không sao đâu.” Lý Vũ Dương hít sâu một hơi nói: “Con sẽ đi cầu người tới cứu Linh di!” Cho dù muốn nàng quỳ gối trước mặt Liễu Nham Phong ba ngày ba đêm, nàng cũng sẽ làm, chỉ cần hắn đồng ý đến khám cho Linh di.

“Không! Ta không cho phép con xúc động mà làm bậy!” Tư Đồ Linh thở gấp gấp, trên khuôn mặt tái nhợt đầy vẻ lo lắng, “Có nghe hay không?”

“Con...”

“Có nghe hay không?” Thanh âm nóng nảy hơn.

Lý Vũ Dương không tình nguyện mà hạ miệng, “Vũ Dương đã nghe.”

“Tốt.” Tư Đồ Linh lúc này mới yên tâm, khẽ thở dài, “Linh di muốn con phải nhớ kỹ, con là Lý Vũ Dương, là Quận chúa Vũ Dương của Cẩn Vương phủ, sau này tìm một nhà khá giả gả cho, yên ổn mà sống tốt. Vương gia... Tất cả đành nhờ cậy vào chàng.”

Lý Nhạc ôm chặt nàng, kìm nén nước mắt, “Đừng gắng sức, nàng chỉ mệt mỗi một chút thôi, bổn vương... Nhất định nghĩ cách dẫn nàng về lại quê hương.”

“Vâng.” Ôm nhi tử trong ngực, Tư Đồ Linh mỉm cười hài lòng. “Thần thiếp tin tưởng Vương gia.”

Lý Vũ Dương đi tới, ôm lấy Lý Nặc. “Nặc nhi ngoan, để mẫu phi ngủ, cùng tỷ tỷ trở về phòng nào.”

“Dạ.” Lý Nặc hôn lên gương mặt mẫu thân, ngoan ngoãn để cho tỷ tỷ ôm về phòng.

Mặc dù đáp ứng Tư Đồ Linh tuyệt sẽ không cố tình làm bậy, nhưng khi rời khỏi cùng Lý Nặc, trong lòng Lý Vũ Dương đã có chủ ý.

“Tại sao lại không cứu?”

“Bà ta là người của hoàng thất.”

Lại là cái lý do đã nhắc một trăm lẻ tám lần này! Lý Vũ Dương giận đến dậm chân.

Liễu Nham Phong biết ánh mắt của nàng đang trừng trừng trên người mình, nhưng hắn không quay đầu nhìn nàng, vẫn ung dung ăn bánh hoa mai.

Hắn và nàng giống nhau đều thích bánh hoa mai, bởi vì đây là mùi vị quen thuộc khi hắn còn bé, hắn nhớ mang máng năm đó gặp nạn thiếu chút nữa bị giết chết, người cứu hắn đã cho hắn ăn món này, từ đó về sau hắn đối với tư vị này nhớ mãi không quên.

“Vậy nếu như ta xin phụ vương hưu Linh di, Linh di không phải là người

của hoàng thất nữa, người đồng ý không?”

Đầu óc nữ nhân này thật là có vấn đề! Mặt hấn không chút thay đổi liếc nàng một cái, căn bản không cho lời của nàng là thật.

“Lương y như từ mẫu, người thấy chết không cứu thì khác gì giết người ta?”

“Ta bắt quá chỉ là tên lang trung lang bạt trong giang hồ, không có bao nhiêu bản lĩnh.”

“Hừ! Người căn bản không phải là lang trung giang hồ, chẳng qua là không muốn xuất thủ cứu giúp mới tự hạ thấp mình như vậy!” Nàng đứng trước mặt hấn, bắt hấn ngẩng đầu nhìn nàng, “Cùng lắm thì bốn Quận chúa sẽ lấy đầu ra bảo vệ người, cho dù Linh di có bất trắc gì, người cũng sẽ không rúng nửa cái lông tơ, như vậy được chưa?”

Một buổi sáng nọ, ở một góc trong Cẩn Vương phủ, Lý Vũ Dương và Liễu Nham Phong đang tranh cãi âm ỉ – nhưng thật ra, chỉ có Lý Vũ Dương ồn ào mà thôi, còn Liễu Nham Phong lặng yên nghe, hấn vẫn ngồi ở bậc cửa với vẻ mặt bình tĩnh, thật lâu cũng không đáp lời.

Đang đứng canh chừng là Hạ Trúc và Hạ Vũ, mặc dù không nghe rõ được hai người đang nói gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng hờn hển của chủ tử, cũng đoán biết được tám phần là Quận chúa đang lãng phí sức lực.

Hồi lâu, Lý Vũ Dương vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục thuyết phục, Liễu Nham Phong thì vẫn thờ ơ.

“Liễu Nham phong, hôm nay ta nhất định phải làm người gạt đầu, nếu người không cứu Linh di, ta liền...”

Liễu Nham phong lạnh lùng nhìn nàng, bộ dạng rửa tai lắng nghe.

“Ta liền...” Chân mày cau lại, “Cả đời không qua lại với người nữa!”

Hắn khẽ thở dài, cực nhàm chán cúi đầu tiếp tục ăn bánh hoa mai, không hề đem lời đe dọa của nàng bỏ vào tai.

“Liễu Nham Phong!” Thấy dáng vẻ chẳng thèm quan tâm, nàng cắn phần kéo tay của hắn, bởi vì quá mức kích động, khiến chiếc bánh hoa mai trong tay rơi xuống nền tuyết.

Hắn khom lưng định nhặt lên.

“Đừng nhặt!” Nàng ngăn lại.

Hắn dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt của nàng vừa nghiêm túc vừa chân thành.

“Lần này là ta nói thật!” Thanh âm nàng đột nhiên trầm hẳn, hỏi nhạt: “Chẳng lẽ ta đối với người... Một chút ý nghĩa cũng không có sao?”

Ánh mắt của hắn lẳng lặng nhìn thẳng nàng, mới bật ra một câu, “Đừng ép ta.”

“Ta không phải là ép ngươi, nhưng nếu không có Linh di, ta có thể đã sớm chết ở núi hoang rồi.” Nàng đứng trước mặt hắn, nắm cánh tay hắn, hai mắt nhìn không chớp, “Van cầu ngươi!”

“Đừng ép ta.” Hắn vẫn lặp lại câu nói đó.

“Ngươi cùng hoàng thất rốt cuộc có huyết hải thâm thù gì, khiến ngươi thấy chết mà không cứu?” Nàng không kìm được kích động mà hét lên, “Trừ phi ngươi cho ta một lý do hợp lý, nếu không đừng trách ta ép ngươi!”

“Ta không muốn nói.” Hắn có thể đáp ứng nàng tất cả, nhưng ngoại trừ ra tay cứu người hoàng thất, cho dù trời có giáng hồng vũ cũng không thể.

Nàng quật cường hất cằm lên, không định lùi bước, hai người ai cũng không chịu thua cứ đứng ngậy tại chỗ.

“Quận chúa, muốn âm ỉ thì hãy chờ tối nay.” Hạ Vũ đột nhiên sợ hãi, “Bên ngoài... Kiệu của Quận chúa Tử Như sắp hướng đến đây! Chúng ta mau đi thôi!”

“Ngươi và Hạ Trúc tự mình tìm chỗ trốn trước đi.” Liễu Nham Phong ôm lấy Lý Vũ Dương, nhẹ nhàng nhảy, thoát cái đã biến mất trước mặt Hạ Vũ.

Hạ Vũ kinh ngạc trừng mắt. Người đâu mất rồi?!

Ngẩng đầu, nàng đã thấy Liễu Nham Phong ôm Quận Chúa phi thân lên nóc nhà rồi.

Oa! Về mặt nàng không khỏi thán phục. Nhưng mà bây giờ không phải là lúc, nàng vội vàng chạy về.

Hai hạ nhân xuất hiện ở cửa sau Vương phủ, cho dù bị phát hiện, cũng có thể tùy tiện bịa một lý do nào đó để đi qua, nhưng Quận chúa là thiên kim tiểu thư, nhất định không đơn giản như vậy, nếu để Quận chúa Tử Như trông thấy người ở cùng với nam tử khác, chắc chắn sẽ nổi lên phong ba gió lớn trong Cẩn Vương phủ.

Lý Vũ Dương lần đầu tiên đứng trên mái hiên.

“Sợ sao?” Liễu Nham Phong hỏi.

“Có người đang ở đây, ta không sợ.” Nàng bị ôm chặt trong ngực hắn, ngón tay chỉ về phía kiệu của Tử Như, “Đó là muội muội của ta.”

Hắn chỉ là phân tâm liếc một cái, nhưng ngay sau đó thu hồi ánh mắt, trong căn Vương phủ trừ nàng ra, những người khác hắn đều không có hứng thú.

“Đi!”

Nàng còn chưa kịp mở miệng, cả người đã bị hắn ôm lấy, thân thể nhỏ nhắn dán chặt vào hắn, nhiệt độ từ người hắn truyền vào người nàng, làm cho nàng không cảm thấy lạnh chút nào.

Liễu Nham Phong đưa Lý Vũ Dương ra khỏi thành, mặc dù đã là đầu mùa xuân tuyết vẫn trắng một mảng, nhìn mịt mờ đến vô tận.

“Mã nhi!” Thấy chú ngựa đang đứng bên ngoài thành, nàng mừng rỡ kêu lên.

Đó vốn là con ngựa hoang từng làm bị thương người mà hấn mua được ở ngoài chợ, nguyện ý muốn tặng cho nàng, nhưng sợ nàng đem về phủ khó đường khai báo, cho nên tạm thời để cho hấn chăm sóc.

Hấn buông tay, nàng lập tức hưng phấn chạy đến bên chú ngựa tràn đầy sức sống, đứng cạnh nó nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Vỗ vỗ thân ngựa, nàng phát hiện trên lưng nó không có dây cương hay yên ngựa, liền nói “Chúc mừng ngươi đã gặp được một chủ nhân tốt nhé.”

Liễu Nham Phong khó hiểu nhíu mày lại.

Khóe miệng Lý Vũ Dương nhẹ nhàng giương lên, “Một người thợ săn khi bắt được một con dã ung, muốn thuần phục nó bèn trói chặt hai chân, làm mù hai mắt, khiến chân nó không thể đứng được, mắt không thể nhìn được, sống trong cảnh tối đen, huấn luyện đến khi nó nghe lời mới thôi, nó được gọi là ‘ngao ung’.”

Hai mắt nàng sáng ngời nhìn thẳng hấn, không chút nào rụt rè, ngược lại là sự khâm phục.

Nàng tiếp tục nói: “Còn chú ngựa hoang này bị thợ săn bắt được, đưa đến chợ bán đã là việc bất hạnh rồi, bởi vì nó đến từ hoang dã, vốn có dã tính bẩm sinh, nếu bị thuần phục rồi sợ rằng sẽ phải chịu không ít khổ, nhưng nó gặp ngươi, được ngươi coi sóc, vẫn có thể giữ lại bản tính của mình, quả thực vô cùng may mắn.”

Cũng giống như người vậy, lễ nghi rườm rà luôn thật phiền phức, nàng cũng muốn tự do tự tại, nhưng sao lại lớn lên trong khuê phòng, chờ lập gia đình chứ?

Khóe miệng hắn khẽ nhếch, đưa tay đem nàng kéo vào trong ngực, “Vũ Dương, trên đời này luôn luôn có nhiều chuyện là bất đắc dĩ.”

Giọng nói trầm thấp như mê hoặc nàng, nàng tựa vào lồng ngực hắn, nhẹ nói: “Người nhất quyết không cứu Linh di của ta, cũng là chuyện bất đắc dĩ sao?”

Nghe nàng nhắc lại chuyện này, trong lòng hắn không phải là không bức mình, chẳng qua là nhân nhạ thở dài, biết là nàng chưa có từ bỏ ý định mà.

“Nói cho ta biết đi,” Nàng ngẩng đầu, vẻ mặt chờ đợi nhìn hắn, “Người không cứu người hoàng tộc, lý do rốt cuộc là gì?”

Hắn yên lặng một lúc lâu, ánh mắt vô thức hướng về phía xa, lúc này trời ngừng đổ tuyết, không khí trong lành, trên đỉnh núi là một tầng tuyết phủ, trông đẹp vô cùng.

“Năm đó triều đình phái người giết mẹ ta,” Hắn mở miệng, âm điệu không chút cảm xúc, “Từ đó trở đi, chỉ cần là người của hoàng tộc, cũng xem như là kẻ thù của ta, đây xem như là lý do rồi chứ?”

Thân thể nàng vì câu trả lời ấy mà chấn động.

Hắn cho nàng một lý do, mà lý do đó... Nàng không thể nào có thể phản bác được. Lý trí và tình cảm đan xen, cuối cùng, là nỗi khổ tâm khó nói nên lời.

Mỗi thù giết mẫu thân...

Trong lòng nàng đau xót, thở dài, bây giờ nàng mới nhận ra muốn hắn xuất thủ cứu Linh di chính là làm khó cho hắn.

“Ta hiểu rồi.” Nàng rũ mắt xuống, cố gắng nở nụ cười, “Người nên sớm nói cho ta biết, nếu vậy, ta sẽ không ép người.”

Thấy lệ của nàng ngưng đọng ngay trong mắt, tim hắn bỗng dưng thất lại thật khó chịu, nhưng hắn không thể mềm lòng.

Hắn cúi đầu xuống nghiêm túc nhìn nàng. “Vũ Dương, trong cuộc đời mỗi người luôn có chuyện nay hợp mai tan, đúng lúc phải dừng lại, cỏ cây cũng phải héo úa, người cũng phải chết, mạng do trời định không nên can thiệp. Để bà ta đi thôi.”

“Ta biết mạng do trời định,” Nàng vươn tay nhẹ chạm gương mặt hắn, “Nhưng câu tiếp theo không phải là ‘sự do người làm’ sao?” Nàng thấp giọng hỏi: “Nói cho ta biết đi, vì sao người của triều đình lại giết mẫu thân người?”

Thân thể hắn bỗng nhiên cứng đờ, sắc mặt lạnh như băng.

Thấy vẻ mặt biến đổi, nàng vội vàng mở miệng đổi ý, “Nếu, nếu như người không muốn nói thì thôi vậy, ta chỉ là tò mò thuận miệng hỏi một chút...”

Nhìn bộ dạng bối rối của nàng, hắn thoáng sửng người, tiếp đó kiên định cầm chặt tay nàng.

“Bởi vì bà đã yêu một người không nên yêu.” Những năm này, nàng là người duy nhất mà hắn trải lòng mình.

“Yêu người không nên yêu?” Nàng lẩm bẩm nhắc lại, tựa đầu vào lồng ngực hắn, cảm giác ấm áp bao quanh, nàng suy nghĩ nhanh nhạy, “Là cha người sao?”

Hắn trầm mặc.

“Bà ấy đã yêu người không nên yêu, cho nên triều đình phái người truy sát...” Nàng rời khỏi ngực hắn, nhìn vào mắt hắn, tìm được các mối liên kết, “Cho nên cha người là người của triều đình? Nếu đến nỗi phải khiến triều đình đích thân ra tay, thân phận khẳng định bất phạm, hắn là người trong hoàng thất... Người có quyền cao chức trọng... Đúng không?”

Liễu Nham Phong không trả lời, dường như là thừa nhận, đã cho Lý Vũ Dương đáp án.

“Thì ra... Người lại là huyết thống của hoàng tộc!” Đưa mắt nhìn hắn một lúc lâu, ngay từ lần đầu gặp mặt, nàng cũng biết hắn đặc biệt thần bí, quả nhiên như nàng đoán, thân thế của hắn vô cùng khác biệt.

Nàng nhin không được cười lên.

Hắn khó hiểu nhìn nụ cười của nàng.

Đôi mắt nàng xa xăm, nhưng vẫn sáng ngời, “Không cảm thấy thú vị ư? Trong cơ thể Lý Vũ Dương ta không hề có dòng máu hoàng tộc, nhưng lại lớn lên ở nhà đế vương, còn người rõ ràng là người hoàng thất, vẫn sống ở chốn núi rừng... Ông trời rốt cuộc đang đùa phải không?”

Khóe miệng của hắn vì kết luận của nàng mà nhoen một nụ cười yếu ớt không dễ phát giác. “Ta chẳng có quan hệ gì với nhà đế vương cả.” Một câu thản nhiên vạch rõ ranh giới.

“Ta biết, chẳng qua là ngươi không muốn.” Nàng rời khỏi ngực hắn, cuốn theo suy nghĩ của mình. Bất quá chỉ là yêu một người thôi, nhưng lại phải trả giá bằng mạng sống... Lòng nàng rối bời, không nói nên lời được.

Nhìn về ánh mắt ôn nhu của hắn đang nhìn mình, nàng bỗng thấy buồn, nghĩ tới người mẹ đã mất của hắn.

Mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng nàng vẫn vì một nữ nhân đã ngọc nát hương tan mà cảm thấy xót xa, trong lòng thầm quyết định.

“Ta muốn đến Mộng Hồn cốc.”

Lời của nàng khiến cho vẻ mặt hắn khẽ thay đổi, nét ôn nhu trên khuôn mặt biến mất, nhanh chân bắt được nàng.

Nàng hoảng hồn, hô nhỏ một tiếng nhìn hắn, “Sao chứ?”

“Người muốn đi Mộng Hồn cốc?”

“Phải”, nàng thẳng thắn: “Bởi vì đại phu đã nói y thuật của cốc chủ Mộng Hồn cốc rất cao siêu, chỉ có điều...”

“Hắn ta không dễ dàng cứu người.” Hắn liền tiếp lời.

“Không sai, người cũng nghe qua tin đồn rồi à?” Nàng cười một tiếng, nói nhỏ, “Mặc dù không biết tin đồn là thật hay giả, nhưng ta vẫn muốn đi thử một chút.”

“Người vào cốc rồi, chỉ có đi không về.”

“Ta biết.” Điều này nàng đã sớm có dự tính, “Cho nên ta ở dưới chân núi chờ là được, từ nơi này lên đường, khoảng một ngày là có thể đến nơi đúng không?”

Hắn bắt đầu nhìn nàng. “Không sợ cuối cùng chẳng đạt được gì hết sao?”

“Còn hơn là không làm gì cả.” Nàng mỉm cười, vỗ mặt hắn, “Yên tâm đi, ta tự có cân nhắc.”

Con người đen nhánh chăm chú nhìn nàng, giống như muốn xuyên thấu tâm tư của nàng, nhưng cuối cùng chỉ có thể nhẹ thở dài một tiếng.

“Đừng thở dài. Người đã có nỗi khổ tâm riêng, không cách nào ra tay cứu

giúp thì ta phải thử cách khác, tránh làm khó người mà có thể cứu được Linh di. Cho dù chỉ là hi vọng xa vời, nhưng vẫn còn khả năng.”

Hắn rất muốn khẳng định cho nàng biết, vô luận nàng làm gì, đến cuối cùng đều là tổn công vô ích.

Bàn tay to chạm nhẹ nhàng bờ môi đỏ mọng, nàng không né tránh, đôi mắt dịu dàng mở to.

Hắn cúi đầu, hôn lên môi nàng...

Nụ hôn của hắn mãnh liệt mà đòi hỏi, mang đến một loại tình cảm nàng chưa bao giờ trải qua, cuộc đời này... Nàng biết mình đã chấp nhận hắn.

Liều Nham Phong không cố gạt bỏ ý định trong đầu nàng, bởi vì hắn hiểu rõ bất luận hắn có nói gì nàng cũng vẫn sẽ đi, chờ đến khi nàng nhận ra việc này không có kết quả nào, tự động sẽ buông tay.

Mỗi hận giết mẫu thân, cho dù là vì nàng, hắn cũng không cách nào cởi bỏ.

Chương 6

Tuyết rơi.

Lý Vũ Dương ngẩng đầu lên nhìn trời tuyết bao la. Đầu xuân, mặc dù tiết trời dưới chân núi đã không còn giá rét như mùa đông, nhưng bước chân của nàng xuân vẫn chậm chạp chưa đến nơi này. Nhìn mảng tuyết óng ánh trải dài trước mắt, nàng thở mạnh, lập tức góp vào không khí một luồng khói trắng.

Muốn ở trong đồng tuyết vô tận này tìm kiếm một người, quả là chuyện không dễ dàng gì.

Bởi vì tin đồn, Mộng Hồn cốc có rất ít người lui tới. Thêm vào đó, do có người vào rồi nhưng không trở ra, nên cũng có lời đồn nơi này nhiều yêu ma quỷ quái, khiến cho nó vốn đã thần bí lại càng thêm quỷ dị.

Trời còn chưa sáng, Lý Vũ Dương đã một người một ngựa rời khỏi Vương phủ, phi thẳng đến sườn núi. Nhưng vì lớp tuyết quá dày, con ngựa không thể chạy tiếp được. Nàng đành phải xuống ngựa, dắt nó theo bên cạnh trong trời đông giá rét.

Dọc đường, nàng chẳng hề gặp được bất kì một người hay loài vật nào cả, xem ra tin đồn dù sao cũng chỉ là tin đồn.

Đang đi, nàng đột ngột dừng bước lại, bởi vì trước mắt xuất hiện một vách đá sâu không thấy đáy. Lúc trước, nghĩa phụ có nói, hai gã bộ hạ của ông đã không chú ý đến vách đá này mà bị trượt chân.

Nàng chớp mắt, ổn định tinh thần. Nhìn vách đá phía trước, nếu không kịp phát hiện, có lẽ nàng đã rơi xuống thịt nát xương tan rồi.

Lý Vũ Dương kéo dây cương, ngẩng đầu quan sát khắp bốn phía. Một bên là vách đá sâu không thấy đáy, còn lại bên kia là vách núi cao chót vót vươn đến tận bầu trời – trừ khi nàng có thể bay lên vách núi, hoặc cưỡi mây qua khỏi đỉnh núi, nếu không đến nước này, quả thật nàng đã hết đường đi.

Nàng thất vọng đưa mắt nhìn xung quanh, chẳng lẽ đã cực khổ đến được đây rồi, lại phải bắt đắc dĩ mà thoái lui?

Nỗi khổ sở nhanh chóng chiếm lấy người, nhưng Lý Vũ Dương cố gắng đè nén, thậm chí nếu bây giờ nói bỏ cuộc thì còn quá sớm. Khó khăn lắm mới thành công rời khỏi phủ, tốn biết bao thời gian mới đến được nơi đây, nàng cũng không muốn tay không trở về.

“Cốc chủ – “ Nàng dừng bước lại, hai tay vòng ở khóe miệng, đứng ngay vách núi dùng sức hô to, “Cốc chủ Mộng Hồn cốc, tiểu nữ là Quận chúa Vũ Dương của Cần Vương phủ, hôm nay tới đây có việc muốn nhờ, xin cốc chủ hãy ra mặt.”

Trừ chính tiếng vọng của nàng, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Trời vẫn đổ tuyết không ngừng, rơi lên tóc, lên vai nàng, con ngựa bên cạnh cũng bị lạnh đến phát run, nhưng Lý Vũ Dương hoàn toàn không lùi bước.

“Đi đi.” Nàng buông dây cương trong tay, vỗ vỗ lưng ngựa. “Về nhà đi,

nếu không mày sẽ chết rét ở đây mất.”

Đuổi con ngựa xuống núi xong, nàng cũng không định rời khỏi.

“Cốc chủ, tiểu nữ là Quận chúa Vũ Dương của Cẩn Vương phủ.” Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, lặp lại một lần nữa, cũng không quan tâm có người nghe thấy hay không. Nàng chỉ là không muốn dễ dàng bỏ cuộc như vậy. “Hôm nay tiểu nữ tới đây có việc muốn nhờ, xin cốc chủ hãy ra mặt.”

Đáp lại lời nàng, chỉ có không gian hư vô và một trận gió rét buốt.

“Không sao, dù cốc chủ không ra, ta cũng kiên nhẫn đợi.” Nàng quyết định quỳ xuống, “Cốc chủ, tiểu nữ sẽ quỳ gối ở đây, đợi đến khi nào người chịu ra gặp ta mới thôi.”

Thiên hạ không có việc gì khó, chỉ sợ người không có quyết tâm! Lý Vũ Dương quỳ gối trong đông tuyết với niềm tin kiên định. Chỉ chốc lát sau, đầu gối của nàng đều bị vùi trong tuyết trắng, nhưng nàng vẫn không muốn bỏ cuộc mà nhìn về phía trước, đợi cốc chủ Mộng Hồn cốc mềm lòng, chịu ra gặp mặt.

Chỉ là một nữ nhân không có quan hệ máu mủ cùng mình, vì sao nàng lại kiên trì tới mức ấy?

Ánh mắt Liễu Nham Phong không một giây phút nào rời khỏi dáng người nhỏ nhắn đang quỳ trên tuyết kia. Mặc dù vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong đáy mắt hắn đã tràn đầy tức giận.

Trời lạnh như thế này, vậy mà nàng còn quỳ gối trên lớp tuyết dày?! Thân thể của nàng có thể chịu được bao lâu?

“Nha đầu này rất quật cường.”

Nghe giọng nói già dặn phía sau, Liễu Nham Phong không khỏi phân tâm quay đầu lại. Vừa thấy người tới ngay bên cạnh, hắn lập tức cúi đầu. “Trưởng lão.”

Ông lão với đầu tóc trắng xóa, diện mạo hiền lành trầm mặc đứng cạnh Liễu Nham Phong, đưa tầm mắt nhìn về cùng một hướng.

Từ nhỏ, cóc chủ của bọn họ đã luôn lạnh nhạt, trái ngược hoàn toàn với tính tình của cô gái đó. Khi nàng vừa xuất hiện ở dưới chân núi, cóc chủ đã đứng trên vách núi, sương mù vờn quanh, đôi mắt vẫn chăm chú dõi theo nàng.

Đối với chuyện cóc chủ một mình ra khỏi cóc, ông lão không phải là không có nghe thấy, chẳng qua lão hoàn toàn không hỏi đến nửa câu. Lão tin tưởng người lão nuôi dưỡng từ tấm bé, đối với mọi việc đều tự biết cân nhắc.

Trưởng lão hạ ánh mắt, suy tư một lát, xoay người nhìn Liễu Nham Phong, không buông tha biến chuyển nào trên mặt hắn. “Cóc chủ, lão có thể mạo muội hỏi người một câu?”

Liễu Nham Phong đứng yên, không đáp lời, xem như đã đồng ý.

“Vị Quận chúa này và cóc chủ có phải quan hệ là...” Lão ngưng giọng, chờ

đáp án của Liễu Nham Phong.

Liễu Nham Phong chậm rãi quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt dò xét của trưởng lão, không cách nào nói ra những lời trái với lương tâm. Năm xưa nếu không nhờ trưởng lão, hắn có thể đã chết sớm nơi núi rừng, do vậy hắn không nên lừa gạt người thầy cũng là vị ân nhân này.

Hắn rõ hơn ai hết, xưa kia vì mẫu thân yêu người đàn ông không nên yêu mới sinh hạ ra hắn, làm cả bộ tộc gần như bị tiêu diệt. Mặc dù mẫu thân đã chết, nhưng trong suy nghĩ của những người trong tộc còn sống sót kia, hắn cũng là kẻ có tội. Cộng thêm hồ chủ vì cứu hắn, sống chết chưa biết thế nào, vì vậy mọi người thật không có cách nào tha thứ cho hắn được.

Nếu không phải năm đó trưởng lão tự mình đứng ra bảo vệ một mạng của hắn, còn mang theo hắn cùng mọi người một lần nữa tìm được nơi này lập nên Mộng Hồn cốc, hắn cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Ánh mắt cơ trí khôn khéo của ông lão như nhìn ra được tâm tình của cốc chủ, thân thể không khỏi cứng đờ, lặng người hồi lâu.

Cốc chủ thật đúng là mang dòng máu của mẫu thân, cực kỳ giống mẹ hắn.

Mẫu thân của cốc chủ là công chúa hồ tộc, hiểu rõ người và yêu không chung đường, sớm biết thành kiến của thế gian cuối cùng sẽ đẩy bà vào đường cùng, nhưng bà vẫn vì tình yêu bất chấp tất cả, như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Trưởng lão đã sống trên đời này hơn ngàn năm, đã thấy nhiều câu chuyện tình yêu nam nữ. Công chúa trước khi chết đã phải đau đớn và hối hận như

thế nào ông đều hiểu được, bởi vì bà không ngờ rằng tình yêu của mình với một người lại hại chết nhiều đồng tộc như vậy. Nhưng nếu thời gian lặp lại, trưởng lão nghĩ rằng công chúa vẫn sẽ không buông tha mối tình này.

“Cốc chủ.” Trưởng lão thở dài, ản ý nói: “Cô nương ấy dù sao cũng là người phạm.”

“Ta cũng là người phạm.” Liễu Nham Phong nhàn nhạt trả lời.

Trưởng lão trầm mặc một hồi về điểm này, lão không cách nào phản bác được. Mặc dù mẫu thân của người là công chúa hồ tộc, nhưng phụ thân lại là người phạm, cho nên cốc chủ từ nhỏ không khác gì người trần.

“Cốc chủ đừng quên mẫu thân của người là công chúa hồ tộc,” Trưởng lão nhắc nhở. “có thể thông hiểu vạn vật.”

Ánh mắt Liễu Nham Phong rời khỏi ông lão, dừng lại trên người Lý Vũ Dương.

“Nhưng đó là mẫu thân, không phải là ta.” Ngữ điệu của hắn cực kỳ bình tĩnh. “Ta không phải là người, nhưng cũng không phải là yêu.”

Hắn đứng giữa ranh giới giữa người và yêu, mờ mịt không biết bản thân rốt cuộc thuộc về nơi đâu. Cho đến khi gặp gỡ Lý Vũ Dương, hắn mới tìm được cho mình một bến đỗ yên bình. Vô luận là người hay yêu, đối với hắn đều đã không còn quan trọng nữa.

“Những năm gần đây, mọi người đã công nhận những cố gắng của cốc chủ,

không phải hiện tại người trong tộc cũng đã kính cẩn mà thừa nhận ngài là vua rồi đó sao?”

Liễu Nham Phong trầm mặc, không nói một câu.

Mẫu thân đã mất từng đi theo một vị thần y ẩn cư núi rừng tên Trịnh Tây Tử học nghề, cũng bắt nguồn từ cơ duyên đó, mới có thể quen biết người nam nhân phạm trần kia, tiến tới mến nhau.

Cái chết của mẫu thân khiến Trịnh Tây Tử hết sức buồn bã. Ông cũng nghĩ thông nguyên mọi vật trên thế gian là chuyện tốt, tại sao lại rơi vào kết cục bi thương này? Cho nên, từ lúc Liễu Nham Phong được sinh ra, ông đã cố gắng truyền dạy y thuật cho hắn, bởi vì ông nhìn ra được hắn giống mẫu thân, khác với người bình thường.

Song sau khi hắn học được y thuật trác tuyệt lại không dễ dàng ra tay cứu người, ai muốn được cứu đều phải van cầu hắn. Liễu Nham Phong yêu cầu người ta trả ơn bằng những vật dụng cần thiết cho bộ tộc, mục đích chủ yếu là trong thời gian nhanh nhất hồ tộc sẽ vươn cao, ngày càng thêm lớn mạnh.

Đây là trách nhiệm của hắn, hắn cũng chẳng bao giờ nghĩ tới muốn rời bỏ, chẳng qua là bây giờ... Chẳng qua là hắn thích một nữ nhân, chẳng lẽ cũng không thể được sao?

“Bộ tộc chúng ta bởi vì công chúa yêu người phạm mà bị truy sát, diệt vong hơn phân nửa, ngay cả hồ chủ đến nay vẫn không rõ tung tích. Cốc chủ lấy y thuật vang danh trong thiên hạ để tìm kiếm người trong tộc, giúp cho mọi người được sống yên ổn. Mắt thấy công cuộc báo thù sắp tới, tất cả đối với cốc chủ đều vui lòng phục tùng... Nàng bất quá chỉ là một cô gái phạm trần, lão thân hy vọng cốc chủ đừng vì tình yêu nam nữ mà làm trể nãi

chuyện lớn.”

Chuyện cũ trước kia rõ mồn một trước mắt, trưởng lão vuốt râu, khẽ thở dài, trăm triệu lần không muốn chứng kiến cóc chủ vấp phải vết xe đổ như công chúa. “Lão phu chỉ nói đến thế, kính xin cóc chủ nghĩ lại.”

Lão đưa mắt sang Thôi Ngang, muốn hăn trông chừng kỹ cóc chủ, sau đó tâm tình nặng nề rời đi.

“Cóc chủ, trời đã tối, chúng ta trở về thôi.” Thôi Ngang đi tới bên cạnh chủ tử, nhẹ nói: “Mặc dù trưởng lão ngoài mặt không nói gì, nhưng bây giờ trong lòng đối với hành động của người là không chấp nhận. Bằng không, lão nhân gia cũng sẽ không tự mình đến đây một chuyến. Cho nên cóc chủ nên rời đi.”

Liễu Nham Phong dường như không nghe thấy, bước chân vẫn không nhúc nhích, bất động như núi dán mắt vào Lý Vũ Dương.

Thôi Ngang thấy thế chỉ có thể bất đắc dĩ thăm thở dài, tiếp tục lặng yên đứng một bên chờ đợi.

Chỉ là một cô nương người phàm... Liễu Nham Phong không phải là không hiểu được lời nói sâu xa của trưởng lão. Hăn cũng biết nàng chỉ là một người phàm, nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại có thể tác động đến phần tình cảm của hăn. Hăn muốn buông nàng ra, nhưng không có cách nào thực hiện được.

Mắt thấy sắc trời đã tối, tuyết rơi nhưng không có dấu hiệu dừng lại, nhiệt độ càng lúc càng hạ thấp. Hăn đang đợi, đợi nàng không chịu được, bỏ cuộc mà trở về phủ. Nhưng nàng vẫn kiên trì quỳ gối, không để ý tới hàng ngàn

bông tuyết bay lất phất trên người mình.

Nàng rút cuộc đang giày vò ai đây? Hành động quật cường của nàng, làm cho hắn thật cảm động. Nàng luôn miệng nói không làm khó dễ cho hắn, nhưng hiện tại chẳng phải lại khiến hắn tiến thoái lưỡng nan.

Trời rơi đầy tuyết, gió lạnh thổi tới, xuyên qua y phục đâm thẳng vào xương tủy. Nhưng hắn biết rõ mình đau không phải vì gió lạnh, mà vì người đang quỳ gối trong đồng tuyết kia.

Lý Vũ Dương sớm đã bị khí hậu rét buốt làm cho đông cứng đến phát xanh mặt mũi, nhưng vẫn dựa vào ý chí mà chống đỡ.

Nàng chỉ cầu nguyện trời xanh có thể rủ lòng thương, cóc chủ Mộng Hồn cóc có thể mở lòng từ bi. Mặc dù không biết chắc rằng hắn có bàn tay thần diệu hay không, nhưng chỉ cần có một tia hi vọng, nàng cũng nhất định không bỏ cuộc.

Nhưng mà... Lạnh quá a! Hơi từ trong miệng nàng thở ra cũng đã hóa thành sương trắng rồi, nàng chưa từng phải chịu lạnh thế này bao giờ.

Buổi trưa, mặt trời lên cao, làm những bông tuyết rơi trên người nàng hóa thành nước, khiến y phục nàng ướt đầm. Sau đó tuyết rơi lần nữa cùng với gió rét thổi tới, cái lạnh thấu xương dường như muốn cướp đi hô hấp của nàng.

Đến bây giờ, tứ chi của nàng cũng sớm đã tê cứng đến không còn cảm giác. Nhìn sắc trời chuyển tối, nàng cũng biết mình đã quỳ nhiều canh giờ, đừng nói đến cóc chủ Mộng Hồn cóc, ngay cả thú dữ trong rừng sâu nàng

cũng không nhìn thấy.

Vẻ mặt nàng bỗng ngẩn ngơ, trước mắt đột nhiên tối sầm, thân thể thoáng chao đảo, suýt chút nữa đã ngã gục trong đồng tuyết.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tâm tình bị đè nén hồi lâu của Liễu Nham Phong cuối cùng cũng bộc phát, hắn bất chấp tất cả, lập tức phi thân về phía trước.

“Cốc chủ?!” Thôi Ngang cả kinh, nhìn thấy chủ tử chỉ trong chớp mắt đã bước nhanh đến bên Lý Vũ Dương, một tay đỡ lấy nàng.

Hành động này của cốc chủ có thể khiến gió nổi mưa vùn a! Hắn không khỏi nhăn đôi lông mày lại, lắc đầu, đành cùng theo qua.

Đột nhiên xuất hiện hơi ẩm bao quanh, Lý Vũ Dương cố hết sức tỉnh táo. Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy một người không ngờ lại xuất hiện nơi này.

“Nham Phong?!” Là ảo giác sao? Hắn làm sao cũng ở đây?

“Người thật ngu ngốc!” Liễu Nham Phong không nhịn được khiển trách, ôm lấy cổ nàng, cả người nàng lạnh như khối băng.

Cảm giác được lực ở cánh tay hắn, Lý Vũ Dương biết đây không phải là ảo giác, không kìm được mà nở một nụ cười yếu ớt, “Ta biết mình đang làm gì mà. Ta đã quý cả ngày rồi, không thể bỏ cuộc đơn giản như vậy được, ta muốn cầu xin cốc chủ cứu Linh di.”

“Vị này không dễ dàng xuất thủ cứu người.” Giọng nói của hắn rất lạnh, mặt trầm xuống.

“Ta biết.” Được hắn ôm lấy, nàng mới biết hai chân mình sớm đã đông lạnh không còn cảm giác, ngay cả cử động cũng cảm thấy không có chút lực nào. Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy sương, “Nhưng ta vẫn muốn thử xem, chỉ mong chân thành sẽ làm cảm động ông ấy.”

“Muốn thử cũng phải biết tự lượng sức mình chứ.” Mặt hắn nhăn nhó, một phen ôm nàng đứng lên.

Cảm nhận được thân nhiệt ấm áp dễ chịu bao quanh mình, Lý Vũ Dương thoải mái thở dài, cho đến lúc này, nàng mới phát hiện bản thân thật quá mệt mỏi, rất muốn ngủ một giấc.

Nàng không còn sức gạt đi bông tuyết đọng trên mặt mình, nhưng vẫn thì thào nói: “Thả ta xuống... Ta, ta không thể đi...”

“Muốn hắn ra tay cứu Linh Vương phi là không thể nào!” Khẩu khí Liễu Nham Phong bởi vì nghe thấy lời nàng mà nghiêm nghị, “Người không cần uổng phí tâm cơ nữa.”

Lý Vũ Dương nhú chân mày, mặc dù ngực của hắn thật ấm áp, nhưng nàng vẫn kiên quyết rời đi.

Nhìn sự bướng bỉnh tràn đầy trong mắt nàng, hắn không khỏi cảm thấy tức giận, vượt lên đỉnh điểm. Cuối cùng hắn cũng chỉ có thể ôm chặt nàng, ép nàng ở lại trong lòng hắn, không để nàng quỳ gối giữa trời tuyết nữa.

“Xem như ta van ngươi,” hơi thở nàng suy yếu, “Ta đã không còn khí lực để tranh cãi, ngươi buông ra đi.”

“Không buông!” Hắc đã tức giận lắm rồi.

“Ngươi không buông cũng được, nhưng ngươi chịu cứu Linh di của ta không?”

Con ngươi Liễu Nham Phong hiện lên vẻ vừa tức giận vừa đau lòng.

“Ngươi đồng ý không?” Nàng truy hỏi.

“Ta không muốn!” Hắc ngoan cố đáp.

“Vậy thì hãy buông ra.”

“Bà ta không có máu mủ ruột rà gì với ngươi.” Hắc bị nàng chọc giận, chắc chắn là nàng đã kiệt sức lắm rồi, nhưng còn kiên trì không nhượng bộ.

“Ta biết. Nhưng nếu không nhờ Linh di, ta đã sớm mất mạng rồi.” Nàng quật cường hất cằm lên, “Tâm nguyện duy nhất bây giờ của người chẳng qua là trở về cố hương một chuyến, nhưng cơ thể cứ suy yếu, ngay cả hoàn thành mong ước cuối cùng cũng không có cách... Nếu như ngươi là ta, ngươi có đau lòng không?”

Lời của nàng khiến tâm hắc co rút lại, khuôn mặt xanh mét: “Ta sẽ không để cho ngươi lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn!”

Nếu như không có hấn ở bên cạnh coi chừng, sợ rằng nàng chết ở chỗ này cũng không ai biết. Vừa nghĩ tới điều này, gương mặt tuấn tú hiện lên ảo não, ôm lấy nàng trở về.

“Ta không đi...” Nàng trợn to đôi mắt đẹp, không bằng lòng nhìn hấn. Cho dù nàng vô cùng mệt mỏi, không có dư thừa khí lực để tranh cãi, nhưng vẫn giãy dụa muốn thoát khỏi lồng ngực của hấn.

Cánh tay hấn càng ôm chặt lấy nàng, trên mặt bao phủ hơi thở lạnh lùng.

Gió lạnh không ngừng thổi tuyết bay tới, Lý Vũ Dương thở gấp, cảm giác ánh mắt bắt đầu từ từ mơ hồ, sức lực dần suy yếu.

Nhận ra được động tác của nàng dừng lại, Liễu Nham phong lập tức cúi đầu, thấy sắc mặt nàng trắng bệch như tuyết, đôi mắt nhắm chặt.

“Vũ Dương?!” Tim của hấn cả kinh, giống như bị đao đâm một nhát, đau không nói nên lời.

Hấn đặt ngón tay lên cổ nàng, mạch tuy yếu nhưng vẫn còn đập, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nếu nàng còn tiếp tục ở đây, nhất định sẽ không giữ được mạng.

Hấn lập tức đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt không có chút huyết sắc ấy, thấy nàng không đáp lại, bèn nóng nảy, “Đừng ngủ! Ngươi có nghe không? Không thể ngủ!” Sau đó hấn hướng đến Thôi Ngang đang đứng kế bên.

“Cốc chủ?!” Thôi Ngang lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Mau mở cửa!” Hắc thô bạo gào lên, sự bình tĩnh thường ngày biến mất, thay vào đó là ngọn lửa tức giận.

Thôi Ngang chưa bao giờ thấy cốc chủ như thế. Hắc không chần chờ nữa, vung mạnh tay lên, đột nhiên vách núi tường chừng không có lối đi nào, phía trước lại xuất hiện một động ngăm.

Liễu Nham Phong ôm lấy Lý Vũ Dương, bước nhanh xuống thềm đá. Không lâu sau, xuất hiện trước mặt họ là một thôn xóm náo nhiệt, gió tuyết lạnh lẽo bên ngoài không hề ảnh hưởng đến nơi đây.

Không để ý tới ánh mắt những người trong tộc dừng trên người mình, hắc cứ đi thẳng, đến trước một ngôi nhà trắng lệt.

Hai bên cửa lớn là bức tượng hồ ly trắng được tạc bằng ngọc. Thôi Ngang dẫn đầu, tiến đến đẩy cánh cửa đỏ thẫm.

Liễu Nham Phong ôm Lý Vũ Dương, nhanh chóng bước lên những bậc thềm bằng cẩm thạch. Hắc biết rõ hành động này của mình chắc chắn đã bị truyền đi, thế nào cũng gây sóng gió. Nhưng hắc mặc kệ, giờ phút này hắc chỉ chú tâm đến người con gái đang hôn mê trong lòng mình.

Hắc tuyệt đối không cho phép nàng có bất kỳ bất trắc nào.

Thấp đèn, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, Liễu Nham Phong ngồi ở đầu giường, ngắm Lý Vũ Dương vẫn đang nhắm nghiền hai mắt, trong lòng ngổn

ngang không thôi.

Nắm lấy bàn tay bị tổn thương do giá rét, hắn đau lòng vô về. Cho dù thuốc của hắn có thể trị liệu vết thương bên ngoài, nhưng cũng không cách nào xóa bỏ tấm lòng nguyện hy sinh vì Tư Đồ Linh của nàng.

Hắn để tay nàng xuống, phiến não vuốt nhẹ mái tóc dài đen nhánh, rồi đi tới bên cửa sổ.

Từ nơi này, có thể thấy được ánh đèn dầu sáng trưng ngay hành lang, tối nay sẽ tổ chức một buổi đại hội thẩm.

Trưởng lão đã phái người thông báo, nhưng hắn vẫn để ngoài tai. Chẳng lẽ giữa nàng và trách nhiệm đối với người trong tộc, hắn chỉ có thể chọn một, không cách nào lưỡng toàn được ư?

Người trên giường bỗng giật giật mí mắt, dường như sắp tỉnh lại.

Tim hắn đập nhanh một nhịp, lập tức xoay người đến cạnh giường.

Lý Vũ Dương mở đôi mắt mờ sương, mù mịt nhìn bốn phía.

“Ngươi tỉnh rồi?” Hắn ngồi xuống, cẩn thận đỡ lấy nàng, “Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Nàng nhẹ lắc đầu, “Đây là... nơi nào?”

“Nhà của ta.” Hấn ôn nhu trả lời, vén mái tóc lòa xòa, “Người bị hôn mê bất tỉnh.”

Lời của hấn khiến nàng lập tức tỉnh ngộ, cảnh tượng trước khi ngất đi hiện ra, nàng ngồi dậy, “Sao người lại đưa ta ra khỏi cốc?”

Hành động này khiến nàng giật mình, cảm giác trước ngực chợt trống rỗng.

“A!” Nàng kinh hô một tiếng, phát hiện mình không mảnh vải che thân, lập tức kéo chăn dê che lại, kinh ngạc hỏi: “Xiêm y của ta...”

“Đều ướt cả.” Trên khuôn mặt tái nhợt dần đỏ ửng, “Cho nên ta giúp người cởi hết ra rồi.”

Vẻ mặt nàng sùng sốt nhìn hấn, “Người... Cởi... Cởi y phục của ta?”

Dáng vẻ kinh hoàng ấy làm hấn không nhịn được phải bật cười.

Lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười hiếm có của hấn, lần đầu tiên nghe được âm thanh thoải mái của hấn, nàng không khỏi có chút thất thần. Nụ cười ấy làm mềm đi các đường nét trên khuôn mặt, khiến hấn thoát nhìn không còn lạnh lùng nữa.

Mặc dù biết hấn cười vì nàng ngượng ngùng, nhưng trong lòng nàng không hề tức giận. Nàng thích ngắm khuôn mặt tươi cười đó.

“Ta không đưa người ra khỏi cốc,” Hấn vươn tay, ôm lấy nàng đang quán người trong chăn dê, “Nơi này là đáy cốc Mộng Hồn.”

Nàng hơi kinh hãi, “Đáy cốc Mộng Hồn?!”

Hấn gật đầu thừa nhận.

Hai mắt nàng sáng ngời, “Nếu đây là Mộng Hồn cốc, vậy thì cốc chủ ở đâu, còn những người khác nữa?” Nàng gấp gấp đưa tay kéo hấn, hỏi.

Hấn bất đắc dĩ nhìn nàng.

“Ta cầu xin người mà!” Nàng khẩn cầu hấn.

Hấn nhẹ nhàng đẩy nàng ra một chút, đối diện hai mắt nàng, “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt...

Trong lòng nàng khẽ nhắm lại lời hấn, sau đó cơ thể bỗng cứng đờ. Xem như nàng đã thông suốt tất cả, trái tim đập nhanh. “Người là cốc chủ của Mộng Hồn cốc?”

Hấn chậm rãi gật đầu.

Nhìn con người đen láy sâu thẳm, từ ngạc nhiên chuyển sang thất vọng, tay

nàng nắm chặt chiếc chăn, một nỗi cay đắng dâng lên.

“Khó trách khi vừa bắt đầu thì người đã ngăn cản ta, thì ra là...” Nàng cảm giác trong ngực buồn bực, cực kì buồn bực, giống như hít thở không thông, vội vàng thở hỗn hển hóp lấy ngậm khí.

Hắn khẩn trương, “Không thoải mái sao?”

“Không, ta không sao.” Nàng muốn cười với hắn, nhưng phát hiện ngay cả sức để nặn ra nụ cười cũng không còn. Nàng tựa đầu áp vào ngực hắn, bất lực cắn môi, “Vì ta cảm thấy hình như mình đã làm việc vô ích.”

Liễu Nham Phong không lường tới nàng lại có bộ dạng yếu ớt thế này.

Tay hắn khẽ vuốt mái tóc mượt như tơ, vốn là đã dự trù khi nàng biết được thân phận của hắn sẽ đau khổ mà khẩn cầu, ai ngờ nàng chẳng hề hỏi một câu nào cả.

“Người không cầu ta sao?”

Nàng ngẩng đầu, “Cầu người thì có tác dụng gì sao? Ta rất muốn cưỡng ép, nhưng ta đã nói rồi, ta không muốn làm khó người.”

Hắn vươn tay ôm nàng gần hơn, ngửi được hương thơm trên cơ thể mềm mại của nàng, kìm lòng không được mà khẽ hôn lên trán.

“Còn nhớ câu chuyện ‘ngao ưng’ mà ta đã kể không?” Nàng hỏi.

Hắn ôm nàng, gật đầu.

“Dã ưng vì bị thuần phục mà mất đi bầu trời của nó, mất đi tự do, phải nghe lời sai khiến của người khác. Ta không muốn làm khó người, bắt người làm theo ý mình, cứu hay không cứu... Bản thân người dù sao cũng phải có chính kiến.”

Nghe được lời nàng, trong lòng hắn cười khỏ. Hắn bị sự quan tâm dịu dàng và trêu chọc của nàng làm cho thần hồn điên đảo, trái tim xao động không ngừng. Bất kì cử chỉ, hành động nào của nàng cũng dễ dàng khiến hắn phá vỡ nguyên tắc.

Hắn hôn lên môi của nàng, ngọn lửa quyến luyến đem hai người hòa tan vào nhau. Hắn ôm lấy nàng, chặt chẽ áp nàng dưới thân mình.

Lý Vũ Dương chưa từng gần gũi da thịt với nam tử nào, bởi vậy khi hắn khẽ hôn xuống, nàng nhẹn không được thở gấp, nhưng nàng cũng không cự tuyệt.

Con người nàng long lanh, từ lúc mới gặp nhau nàng đã cảm thấy quen thuộc như có ước hẹn từ ba kiếp trước, tâm này đã giao hắn cho hắn rồi.

Chương 7

Sau khi gần gũi, trong ánh sáng mờ mờ, Liễu Nham Phong vỗ về Lý Vũ Dương, nhẹ nói: “Ngay chân nàng có một sợi dây đeo bằng bạc. Ta muốn mở ra nhưng không được.”

“Đó là quà mà mẫu thân cho ta. Người đã nói, một khi đeo lên thì không thể gỡ được.” Nàng nhu hòa tựa vào hắn, buồn ngủ, “Năm xưa, người đã giao ta cho Linh di. Sau một giấc mộng, ta đã không thể gặp lại người và phụ thân được nữa.”

Hắn ngắm nàng không chớp mắt, suy xét rốt cuộc có nên cứu Tư Đồ Linh hay không. Thân tình không phải là thứ mà hắn quen thuộc, hắn quý trọng người trong tộc, cũng có thể nói tất cả bọn họ đều là người thân của hắn, nhưng không thể tiến sâu vào trong lòng hắn được.

Người con gái trong ngực này là người đầu tiên bước vào trái tim hắn, mà người nàng quan tâm lại là Tư Đồ Linh...

Hắn nghiêng thân khẽ hôn nàng, hai cổ thân thể dán chặt vào nhau, cơ hồ muốn hợp nhất, “Ta sẽ cứu Linh di của nàng.”

Nhìn ánh sáng quay trở lại đôi mắt kia, Liễu Nham Phong dường như muốn đắm chìm trong đó, nhẹ nhàng vén tóc nàng sau tai, ôn nhu nói: “Nghe ta nói xong hết đã rồi hắn vui mừng.”

Tròng mắt nàng lóe sáng, mang theo sự chờ đợi.

“Ta sẽ ra tay cứu, nhưng không phải là mạng của bà. Chỉ là làm cho bà có đủ sức lực chịu đựng đến khi trở về quê hương.”

Nàng hơi sững sờ. Tuy dự tính của hắn và kỳ vọng của nàng khác xa nhau như lòng sông so với mặt biển, nhưng lúc này, đó đã là kết quả tốt nhất rồi. Đôi môi nở nụ cười khả ái, “Như vậy cũng rất tuyệt.”

Nàng biết rõ, hắn nguyện ý gật đầu nhượng bộ đã là đáng quý. Cho dù không thể chữa khỏi cho Linh di, nhưng ít ra cũng có thể hoàn thành được nguyện vọng cuối cùng của người, quay về cố hương. Nàng nên cảm tạ hắn.

“Cám ơn chàng.” Nàng hôn lên gương mặt hắn, “Thật lòng cảm ơn chàng.”

Hành động này khiến hắn bật cười, “Chỉ cần nàng đừng tiến thêm bước nữa là được.”

Biết hắn ám chỉ chính là yêu cầu chữa trị tận gốc, nàng chỉ cười, không đáp lại hắn.

Nàng dĩ nhiên sẽ không bảo gì nữa. Dù sao thế sự khó lường, không chừng sáng mai hắn sẽ lại thay đổi chủ ý.

Hắn ôm nàng, bàn tay to vỗ về cái lưng bóng loáng. Cảm nhận được sự dịu dàng đầy yêu thương của hắn, nàng nhắm mắt lại, thỏa mãn phiêu diêu đi vào giấc mộng.

Nhìn nàng an ổn ngủ trong ngực mình, trong mắt Liễu Nham Phong ánh lên một tia nhu tình.

Đã lỡ tay ném đá vào mặt hồ không yên tĩnh, hẳn hiểu hơn bất cứ ai rằng quyết định ngày hôm nay sẽ đẩy lên cơn sóng lớn — nhưng có làm sao? Dù sao lúc dẫn nàng vào cốc đã phá vỡ nguyên tắc của hắn, hiện tại cũng chẳng hề hối hận nữa.

Trời vừa sáng, Lý Vũ Dương vội vã cùng Liễu Nham Phong trở lại Cẩn Vương phủ.

Cũng mãi cho đến lúc này, Lý Nhạc mới biết từ miệng Không tổng quản: nghĩa nữ đã vắng bóng hai ngày nay. Hôm nay vừa về tới, lại dẫn theo bên cạnh một gã nam tử, bây giờ hai người đang ở trong phòng khách.

Tin tức đó khiến ông thất kinh. Vì không muốn kinh động đến ái thiếp đang nghỉ trên giường, ông vẫn tỏ vẻ bình thường, nhưng vừa ra khỏi phòng, vẻ mặt lập tức biến đổi, cau mày bước nhanh đến phòng khách.

Nhưng người còn chưa tới, từ rất xa đã nghe đến âm thanh cãi vã không nhỏ trong đại sảnh.

“Rốt cuộc ngươi có hiểu rõ quy củ hay không?” Lý Tử Như hừ lạnh một tiếng, “Đây là Cẩn Vương Phủ, không phải là nơi mà ngươi có thể tùy tiện đưa người ra vào.”

“Đại phu”, ánh mắt Lý Nhạc thận trọng nhìn Liễu Nham Phong “Làm phiền đi lối này.”

Ngay khi Lý Nhạc vừa mở miệng, vẻ mặt Lý Tử Như lập tức trở nên cứng đờ.

Lý Vũ Dương lộ ra nét mặt phấn khởi “Cám ơn phụ vương!”

Thái độ của Cẩn Vương Gia điềm tĩnh khiến Liễu Nham Phong có chút kinh ngạc. Hắn nhìn người đàn ông trung niên cao lớn trước mắt, không ngờ tới đối phương không nói nửa câu đã đồng ý để cho hắn ra tay cứu ái thiếp của mình!

“Ta tin tưởng Vũ Dương. Nếu như con bé nói người có thể... ta sẽ tin người.” Giống như nhìn ra nghi hoặc trong lòng hắn, Lý Nhạc lạnh nhạt giải thích.

Một câu đơn giản, đã có thể làm cho người ta hiểu rõ hắn là thật tình yêu thương Vũ Dương, cũng có thể, đây là lời giải thích vì sao Vũ Dương có thể đem cả mạng mình ra để cứu Tư Đồ Linh, bởi vì không chung huyết thống không có nghĩa là không có tình thân.

Liễu Nham Phong đi theo sau Lý Nhạc, gương mặt lạnh lùng, không biểu hiện chút cảm xúc gì. Hắn đồng ý với Vũ Dương là giúp Tư Đồ Linh hoàn thành tâm nguyện sau cùng, trở về quê cũ, trừ việc này ra, hắn sẽ không phí thêm tâm tư. Chỉ là... Vũ Dương đã được định chuyện chung thân?! Trong đầu hắn nghĩ tới lời nói điêu ngoa vừa rồi của Lý Tử Như, nhất thời cảm thấy trong lòng không vui.

Một vầng trăng sáng lơ lửng nơi chân trời, ánh trăng như bạc. Trong không khí vẫn còn mát mẻ, tảng đá trong lòng Lý Nhạc cuối cùng cũng có thể bỏ xuống, tinh thần có vẻ sáng khoái vô cùng.

Hắn bước theo hành lang cong cong bên ngoài Minh Nguyệt các, sau lưng còn có Liễu Nham Phong.

“Bồn vương phải tạ ơn người thế nào?”

Đứng ở hành lang trên mặt hồ này, Liễu Nham Phong có thể nhìn thấy phòng ốc lộng lẫy xinh đẹp trong Cẩn Vương phủ. Đêm nay, Minh Nguyệt các, nơi ở của Tư Đồ Linh đèn đuốc sáng trưng, trên dưới vương phủ đều vui mừng vì thân thể nàng đã có chuyển biến tốt, có thể thấy được thứ Vương phi này lấy đức phục nhân, rất được lòng người, chẳng trách lại có thể dạy dỗ được một nữ nhân tâm tính nhân hậu như Vũ Dương.

Nhớ tới khoảng thời gian lúc mới quen nhau, nàng lại dám xả thân làm việc nghĩa, còn cả cái chân lông kia nữa... Trong mắt hắt chợt hiện lên một tia nhu tình.

“Nếu người không nói, bồn vương sẽ tự quyết định. Người đâu!”

Lý Nhạc gọi một tiếng, lập tức có hai người đi tới, trên tay mỗi người đều cầm một cái mâm che lụa đỏ, Cẩn vương đưa tay vén tấm lụa, lộ ra hộp vàng trên mâm, cùng với viên Dạ Minh châu to bằng nắm tay. Phía trên hộp vàng điêu khắc tinh xảo, đây là do thợ chế tác triều đình gia công gần ba tháng mới hoàn thành, thêm Dạ minh châu ở một bên tỏa ra ánh sáng lóa mắt trong bóng đêm.

Châu báu quý hiếm vừa xuất hiện, đã làm rõ lên âm thanh tán thưởng của người hầu từ bốn phía.

Nhưng Liễu Nham Phong chỉ nhàn nhạt nhìn chăm chú, khóe miệng cũng không buồn nhấc lên, bộ dạng vô vị đó đã thể hiện rõ hắn không hề để bảo vật vào trong mắt.

Nhìn hắn không hề nhúc nhích, đáy mắt Lý Nhạc hiện lên một tia khen ngợi “Người không cần sao? Vậy người muốn cái gì? Chỉ cần người mở miệng, bốn vương đều có thể cho người.”

Liều Nham Phong lặng lẽ nhìn tia sáng phản chiếu trên mặt hồ, không lên tiếng.

Lý Nhạc không khỏi đánh giá. Nam tử này tuy trẻ tuổi, nhưng đã có sự thận trọng từng trải, đối với bất cứ người hay việc nào cũng lạnh nhạt, không giống như Vũ Dương hoạt bát thẳng thắn, nhưng cho dù hắn thần bí cách xa mọi người ngàn dặm, ánh mắt nhìn Vũ Dương vẫn luôn thập phần ôn nhu....

Xem ra, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đã là định luật không đổi từ ngàn xưa.

Biết được Liều Nham Phong không đem những thứ của cải tầm thường này để vào trong mắt, Lý Nhạc vung tay lên, bảo người hầu thu hồi bảo vật. Hai tay hắn chấp sau lưng, chậm rãi đi tới ngôi đình dựng giữa hồ.

Liều Nham Phong cũng chậm rãi bước theo hắn.

“Thật không dám giấu, bốn vương đã thay Vũ Dương xem xét thật tốt chuyện hôn nhân.” Lý Nhạc thần nhiên nói “Đối phương là con cả La Thạc của Bình Nam Tướng Quân, trưởng thành cùng với Vũ Dương, đối xử với Vũ Dương vô cùng tốt, tướng mạo hấn uy vũ, lại dũng mãnh hơn người, là người khó gặp được. Tuy Vũ Dương không phải do bốn Vương sinh ra, nhưng bốn vương thật lòng yêu thương nghĩa nữ này... Vũ Dương Quận chúa của Cản Vương Phủ sánh đôi cùng công tử của Bình Nam tướng quân, có thể nói là trời đất tạo thành, Liều công tử cảm thấy thế nào?”

Liều Nham Phong nghe vậy, ánh mắt trầm xuống, ngẩng đầu nhìn Lý Nhạc, cuối cùng mở miệng “Cái gì tôi cũng không cần, chỉ cần một người.”

Lý Nhạc bình tĩnh, không nói một lời, chờ hắn nói hết lời.

“Tôi muốn Vũ Dương Quận chúa của Cẩn Vương phủ.”

Đáp án này Lý Nhạc đã sớm dự đoán trong lòng. Hắn cười nhạt một tiếng “Chỉ bằng ngươi?” Hắn ung dung trả lời “Ngươi tuy có y thuật tốt, nhưng về phần thân thể bổn vương lại hoàn toàn không biết gì cả, làm sao có thể yên tâm giao hòn ngọc quý trên tay cho ngươi được?”

“Đây là lời hứa hẹn của Vương gia, chỉ cần tôi mở miệng, Vương gia sẽ cho.” Liều Nham Phong lập lại, không kiêu ngạo, không xiểm nịnh. “Tôi muốn Vũ Dương Quận chúa của Cẩn Vương phủ.”

Lý Nhạc nhìn hắn trêu ghẹo “Ngươi không sợ bổn vương tức giận sao?”

Về mặt Liều Nham Phong bình tĩnh, tuấn nhan không có chút e sợ.

“Chẳng lẽ... dù là chuyện gì cũng không thể tác động đến tâm tình của ngươi ư?” Lý Nhạc nhin không được ngẩng mặt cười “Được, bổn vương nói là làm, hôm nay làm chủ phó thác Vũ Dương cho ngươi.”

Liều Nham Phong chợt nhíu mày nhìn hắn. Tuy đây là kết quả hắn mong muốn đạt được, nhưng Cẩn Vương gia lại dễ dàng cho phép như vậy, hắn không khỏi cảm thấy bất ngờ.

“Nếu nói bốn vương coi trọng người, không bằng bảo tin tưởng Vũ Dương.” Giữa ngọn đèn dầu đang đưa, tâm tư Lý Nhạc giống như trở lại cái miếu đồ nát kia.

Một cô gái ôn nhu uyển chuyển, mang theo một đứa bé mắt ngọc mảy ngài, nhu nhược không nơi nương tựa, điềm đạm đáng yêu. Giây phút đó, hắn đã coi cô gái đó là trân bảo trong lòng, mà đứa bé kia khi lớn lên đã hóa thành một giai nhân yêu kiều duyên dáng, chớp mắt đã mười năm trôi qua.

“Bởi vì tâm tư Vũ Dương đặt ở trên người người, vậy thay vì tìm người nó không yêu, làm nó buồn bã cả đời, chỉ bằng thuận theo lòng nó. Huống chi... bộ dáng người thực sự rất giống một người ta biết, đó là Tam hoàng huynh của ta.”

Sau khi nghe được lời này, Liễu Nham Phong hạ ánh mắt xuống.

Lý Nhạc gọi ông lão kể bên, “Không tổng quản, người cũng lại đây nhìn xem, xem hắn có giống không?”

Không tổng quản cung kính tiến lên một bước, nhìn nhìn, gật gật đầu “Bẩm Vương gia, quả thật là rất giống.”

Nghe thế, Liễu Nham Phong chỉ nghiêm mặt lạnh, không đáp lời.

“Tuy là các người có gương mặt giống nhau, nhưng tính tình lại không hề giống. Tam hoàng huynh ta là một nam nhi hay cười sang sảng, chỉ tiếc...” Lý Nhạc trầm mặc một hồi, sau cùng lắc đầu “Người là người ở đâu?”

“Đi tới đâu chỗ đó là nhà.”

Câu trả lời này làm Lý Nhạc không khỏi bật cười “Người là đang nói với bốn vương, sau khi Vũ Dương gả cho người, cũng phải đi theo người, bốn biển là nhà sao?”

Về vấn đề này, Liễu Nham Phong không muốn trả lời.

Lý Nhạc cười khỏ, lại lắc đầu “Thôi thôi, Vũ Dương một đêm chưa về, vì trình tiết của nó, cũng chỉ có thể theo người thôi.”

Liễu Nham Phong cũng không tạ ơn, chỉ gật đầu nhẹ, cho biết hắn đã nghe được lời nói.

Lại có thể tự cao như vậy a.... Lý Nhạc không khỏi lắc đầu bật cười.

Vũ Dương hoạt bát hiếu động, sao có thể nhìn trúng một nam nhân tích chữ như vàng như vậy? Đối với sự trầm mặc của hắn, Lý Nhạc cũng không tức giận, dù sao người ta cũng cứu ái thiếp của mình, cho nên việc nhỏ ấy Lý Nhạc không để trong lòng.

Hắn muốn dẫn Linh nhi hồi hương đã nhiều ngày nay, nếu như có con rể Liễu Nham Phong này ở lại Cẩn Vương phủ trợ giúp, tính ra cũng có thể yên tâm phần nào.

Chương 8

Nàng đứng lên, đi từ trái qua phải, “Nói cho ta biết, cuối cùng chàng đã làm gì?” Giọng nói thanh thúy của Lý Vũ Dương vang lên.

Liễu Nham Phong lẳng lặng sử dụng bột chì để trên bàn vẽ tranh, không nói một câu.

“Chẳng qua là châm một châm bạc, cùng với một viên đan dược, đã làm cho khí sắc của Linh di chuyển biến theo chiều hướng tốt,” Nàng nghiêng đầu đánh giá hẳn “là do châm hay do công hiệu của đan dược?”

Hắn tiếp tục vẽ, nhưng người hẳn muốn vẽ dường như không thể ngồi yên giây phút nào.

“Vẽ chỉ cần dùng tay, không phải dùng miệng, cho nên hãy nói một câu đi!! Xin chàng đó... ta rất tò mò a”

Cuối cùng, hẳn phân tâm liếc nàng một cái “Hai điều đó hỗ trợ nhau tạo nên kết quả.” Ngữ khí không lên không xuống nhiều.

“Ta muốn biết.” Nàng làm ra vẻ cực kỳ thông thái, vỗ vỗ cằm, có trời mới biết, căn bản là nàng không hiểu, nhưng mà đó cũng không phải trọng điểm. Nàng tiếp tục nói “Cho nên... nếu như lần sau lại dùng phương pháp đó, có thể làm cho Linh di sống thêm được ba tháng, phải không?”

Cuối cùng Liễu Nham Phong cũng biết được nguyên nhân tại sao từ sáng sớm nàng đã nói không ngừng như chim sẻ, lượn vòng chung quanh hẳn.

Hắn lạnh lùng liếc nàng một cái, ý bảo nàng một vừa hai phải thôi.

Đôi mắt nàng đảo quanh linh hoạt “Ta nói rồi, ta không làm khó chàng, chỉ là... Chàng cho ta đan dược mà Linh di ăn được không? Còn lại, ta tự nghĩ biện pháp.”

“Nếu liều lượng không đúng, Linh di của nàng có thể bỏ mạng ngay lập tức. Đã vậy, nếu nàng vẫn còn muốn đan dược, ta cho nàng tám trăm viên cũng không vấn đề.”

Nghe hắn nói như thế, trên mặt Lý Vũ Dương liền hiện lên nét buồn rầu. Nàng ngồi một bên, bất đắc dĩ chống cằm thì thầm đánh giá “Thế này cũng không được, thế kia cũng không được... Vậy làm sao mới tốt?”

Hắn không buồn nghe lời nói của nàng. Tự tìm phiền toái mới đáp lời lại, dù sao thì nàng nói một tự nhiên sẽ im lặng thôi.

“Chàng giống như không có chuyện gì là không làm được...” Nàng đã cực kỳ quen với việc hắn không đáp lại, tiếp tục liền thoáng, cũng không ngại phiền toái “Chẳng những vẽ tốt, lại còn có y thuật tốt, công phu cũng tốt, thậm chí có thể làm cho một con ngựa hoang điên cuồng trở nên ôn thuận, lại còn là cóc chủ thần bí của Mộng Hồn cóc.... Chàng còn có chuyện gì mà ta không biết không?”

“Ta là hồ ly tinh.” Hắn lạnh nhạt nói.

Nàng cười ha ha, không cho lời nói của hắn là thật. “Chàng? Nếu như chàng là hồ tinh, vậy ta là sơn yêu. Đến lúc đó chúng ta đại chiến, xem ai

thắng ai thua.”

Hắn thở dài trong lòng, rõ ràng là nàng phớt lờ đi. Lúc này, hắn nhìn nàng, một cái liếc mắt cũng không có.

“Đúng rồi.” Nàng suy nghĩ viễn vông, chờ mong nhìn hắn “Hay là chàng nhận ta làm đồ đệ đi!”

Liễu Nham Phong nghe vậy, không đồng ý, mày giương lên.

“Đây là ý tứ cự tuyệt sao? Chàng, người này thật là...” Nàng há mồm nói lại “có y thuật tốt nhưng không có tâm địa tốt.”

“Linh di của nàng không phải đã có thể trở lại Miêu Cương sao?” Hắn nhàn nhạt nhắc nhở nàng. Hắn vì nàng, đồng ý ra tay cứu người trong hoàng thất, cũng đã là nhượng bộ lớn nhất rồi. “Cho nên, đừng được voi đòi tiên. Ta đã nói rõ ngay từ đầu.” Hắn nhắc nhở không lưu tình.

“Ta biết rồi!” Tâm nàng hơi trầm xuống, không được tự nhiên cử động thân thể. Nàng biết tính tình của hắn, nếu đã không muốn làm chuyện gì, nói nhiều cũng chỉ uổng công “Ta chỉ là muốn...” Nàng đứng sát vào bên cạnh hắn, chưa từ bỏ ý định, nhẹ giọng nói “Hay là chàng thu ta làm đồ đệ, sau đó, ta chữa trị cho Linh di, như vậy người không tính là do chàng cứu, đúng không?”

Nữ nhân này thật sự rất cố chấp, nói vậy cũng có thể nói được?! Mà nàng tựa sát vào hắn như vậy, hắn căn bản không thể vẽ tranh.

“Ta biết đây là ý nghĩ viễn vông, nhưng... dù sao cũng phải thử xem!”
Nàng nhìn hắn, lộ ra một nụ cười yếu ớt ôn nhu.

“Có được không?”

Hắn dùng ánh mắt sâu xa nhìn nàng, để cây viết trong tay xuống, đưa tay xoa mặt nàng “Vũ Dương, nàng đã hoàn thành tâm nguyện của Linh di.” Hắn chậm rãi nói “Vậy đã đủ rồi!”

Giọng nói của hắn trầm ổn như muốn nàng đối mặt với hiện thực, cũng đồng thời tuyên bố cự tuyệt nàng.

Nàng thở dài, đầu hơi nghiêng sang một bên, khẽ hôn xuống lòng bàn tay hắn “Ta hiểu, ta nên cảm ơn chàng, không nên lại nhắc chuyện xưa.”

“Giữa nàng và ta, không cần nói cảm ơn.” Hắn một tay kéo nàng qua, để cho nàng ngồi lên chân hắn.

Nàng ngồi xuống kế bên hắn, hiểu rõ thế gian này vốn như lời hắn nói – cỏ cây sẽ khô, người sẽ chết, số mệnh do trời định. Những gì nàng có thể làm đều đã làm, tất cả chỉ đành nghe theo ý trời.

Một lúc sau, nàng mới hậu tri hậu giác nghĩ đến vấn đề của bản thân—

“Nếu như mọi người trong cốc đều căm ghét người hoàng thất, làm sao chàng xoa dịu được cơn tức giận của nhiều người như vậy mà thành thân với ta?”

Đây quả thật là vấn đề khó khăn, hấn nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, không dự đoán được nhanh như vậy trong đầu nàng đã suy tư tới điều ấy.

“Người trong cốc cũng không thích ta, phải không?” Lý Vũ Dương nhớ rất rõ ràng, ngày ấy, khi nàng và Liễu Nham Phong rời khỏi Mộng Hồn cốc để về Vương phủ, người trong cốc đều nhìn nàng bằng ánh mắt căm ghét, bây giờ nghĩ lại, nàng vẫn nhin không được mà phát run.

“Ta sẽ xử lý.” Hấn vỗ lưng nàng an ủi.

“Bọn họ không cách nào tiếp nhận ta, thậm chí, chán ghét ta... Thật sự chỉ vì ta là người trong hoàng thất sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Một trong những nguyên nhân.”

“Nhưng ta không phải con gái ruột của Cẩn Vương gia.”

“Ta biết.” Tuy nàng và Cẩn Vương gia không có quan hệ huyết thống, nhưng nàng vẫn thừa hưởng Quốc họ như cũ, vẫn là Vũ Dương Quận chúa của Cẩn Vương phủ.

“Linh di rất ít khi nói với ta về cha mẹ.” Nàng cúi đầu, yếu ớt nói “Nhưng ta vẫn còn nhớ bọn họ. Hay là...” Trong đầu nàng hiện lên một ý nghĩ, hưng phấn nói “Chờ phụ vương của ta trở về, ta xin phụ vương để ta mang họ cũ, có được không? Là dùng thân phận cũ của ta gả vào Mộng Hồn cốc, có được không?” Nàng tin là chỉ việc nhỏ ấy, bằng sự yêu thương của nghĩa phụ và Linh di, họ nhất định sẽ đồng ý.

Liễu Nham Phong ôm nàng vào lòng, cũng hi vọng chỉ cần nàng sửa họ thì có thể giải quyết được vấn đề, nhưng sự tình thật sự không đơn giản như vậy. Họ Lý của nàng có lẽ là vấn đề, nhưng người trong tộc đề ý, lại chính là việc hấn trở thành con rể Cẩn Vương gia. Việc cùng hoàng thất kết thân gia này, dù nàng có đổi họ cũ hay không cũng không thể giúp được.

Hắn không nở hắt nước lạnh lúc nàng đang vui vẻ, vì hiểu rõ đề nghị của nàng chỉ là hy vọng không làm hấn khó xử. Nhưng tâm ý đó của nàng cũng khiến hấn cảm thấy ấm áp.

diendanlequydon.com

“Tỷ tỷ!”

Nghe thấy tiếng kêu ngoài đình, Lý Vũ Dương lộ ra một nụ cười yếu ớt, vẫy vẫy tay.

Lý Nặc vui vẻ chạy tới, vọt vào trong lòng nàng.

Nàng muốn đứng dậy khỏi người Liễu Nham Phong, nhưng tay hấn lại đè lên chân nàng, không cho nàng rời đi. Nàng hờn dỗi nhìn hấn một cái.

Khóe miệng hấn nhếch lên, vươn tay ôm lấy Lý Nặc, đặt ở đùi bên kia, để tỷ đệ bọn họ đối mặt nhau.

Vẻ mặt Lý Nặc vui vẻ, bám trên người hấn, ngẩng đầu, dùng lực hôn lên mặt hấn.

Liều Nham Phong nhú mảy.

Nhìn hấn không được tự nhiên, nàng nhin không được bật cười “Nặc Nặc thích chàng.” Nàng cười khẽ, vươn tay nắn nhẹ cái mũi cao thẳng của hấn.

Liều Nham Phong không hề muốn cười, nhưng khoảnh khắc nhẹ nhàng như vậy làm hấn không tự giác nâng khóe môi.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, mùa xuân gần tới rồi....

“Tỷ tỷ!”

Một tiếng hét to bất thành linh, làm Lý Vũ Dương giật mình đến nỗi bị kim đâm vào tay một cái “Ai nha! Làm cái gì...”

“Tỷ!” Phịch một tiếng, cửa phòng nàng bị người bên ngoài dùng lực mở ra, sau đó, thân thể tròn vo của Lý Nặc vội trón vào trong lòng nàng.

Nàng thuận theo, buông lông mi, nhìn tiểu tử mập mạp trong lòng, lộ ra vẻ mặt vừa bực mình vừa buồn cười “Nặc Nặc? Làm sao vậy?” Nàng đang vội vàng thuê uyên ương, chuẩn bị xuất giá, thừa dịp trời còn đang sáng để làm, nếu như một lát nữa trời tối, hôm nay đành phải nghỉ thôi.

“Tỷ tỷ, Nặc Nặc muốn tỷ phụ!”

“Tỷ phụ về nhà rồi, lát nữa mới quay lại.” Nàng một tay ôm lấy đệ đệ.

Tuy Liễu Nam Phong luôn luôn đối xử nghiêm túc với Nặc nhi, nhưng Nặc nhi lại cứ thích đi theo hấn, lỏn vờn bên cạnh hấn, lời nói ngây thơ làm cho hấn không thể không cười khở.

Chỉ vào má mình, Lý Nặc chu miệng nhỏ “Nhưng Nặc Nặc.... đau đau!”

Lý Vũ Dương nghiêng đầu sang một bên, nhìn thấy mặt bé sưng đỏ, đó là một dấu tay cực kỳ rõ ràng. Sắc mặt nàng không khỏi trầm xuống “Ai đánh đệ?”

“Là tỷ tỷ hư hỏng đáng ghét kia!”

Đáy mắt nàng hiện lên tia lửa giận. Mặc dù theo phép tắc, nàng nên ngăn cản lời nói của đệ đệ, dù sao tỷ tỷ hư hỏng trong miệng bé, chính là Quận chúa hàng thật giá thật của Cản Vương phủ, là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của bé – Lý Tử Như.

“Quận chúa!” Hạ Trúc đứng bên, nhìn chủ tử giận tái mặt, từ nhỏ đã đi theo bên cạnh chủ tử, sao nàng có thể không nhìn ra giờ phút này, lửa giận trong lòng chủ tử đang bốc lên “Trước hãy khoan tức giận buồn bực, chúng ta hỏi rõ ràng nguyên nhân đã.”

Lý Vũ Dương không nói một câu, sắc mặt xanh mét.

Hôm nay, Liễu Nham Phong nhận được một phong thư do sứ giả Mộng Hồn cóc đưa tới, sáng sớm đã rời khỏi Cản Vương phủ, về Mộng Hồn cóc xử lý sự tình. Không ngờ hấn mới vừa đi, Lý Tử Như lại gây phiền phức.

Hạ Trúc thấy thần sắc chủ tử khó chịu, vội vàng nói “Quận mã gia không có trong phủ, Vương gia và Linh Vương phi cũng đã xuất phát đi Giang Nam, nếu như bây giờ Quận chúa buồn bực tới đó, chỉ sợ chúng ta không thể đòi được công đạo, lại còn có khả năng rước họa vào thân.”

Lý Vũ Dương không phải không biết đạo lý này, nếu không nàng đã sớm ôm Lý Nặc đi tìm nha đầu không biết trời cao đất dày kia để tranh luận. Rõ ràng đều là người một nhà, tại sao không thể dĩ hòa vi quý? Hơn nữa, người tử tử này cũng sắp xuất giá, cho nàng vài ngày yên tĩnh không được sao? Nha đầu điều ngoa đáng ghét!

“Nặc nhi ngoan.” Nàng điều chỉnh lại nét mặt của mình, vỗ nhẹ đầu đệ đệ “Nói cho tử biết, tử tử hư hỏng kia sao lại đánh đệ?”

“Quận chúa!” Nghe thấy chủ tử cũng gọi Tử Như Quận chúa là tử tử hư hỏng, Hạ Trúc không khỏi âm thầm toát mồ hôi lạnh “Nếu để người khác nghe được...”

“Đây là Vũ Như các của ta, ngoài người của ta ra còn có ai dám tự tiện bước vào?” Lý Vũ Dương nhìn Hạ Trúc. Năm đó, Linh di thấy Hạ Trúc linh hoạt, cho nên mới phái nàng đến bên cạnh mình, thật ra mục đích chính là muốn Hạ Trúc tùy thời điểm mà nhắc nhở nàng phải cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói, trở thành một tiểu thư khuê các đúng mực. Nhưng có khi... Giống như thời khắc hiện tại, Hạ Trúc có vẻ nhát gan, sợ phiền phức “Người đứng sang một bên đi, chờ ta hỏi rõ nguyên nhân, người lại tiếp tục phát biểu cao kiến.”

Hạ Trúc đành cúi đầu, ngoan ngoãn đứng một bên.

“Nặc nhi mau nói với tử tử, tại sao nàng đánh đệ?” Nàng tiếp tục đem sự

chú ý để ở trên người đệ đệ.

“Tỷ ấy nói Nặc Nặc lấy đồ của tỷ ấy.”

“Nặc nhi có lấy không?” Nàng hỏi.

Lý Nặc lắc đầu như trống bỏi “Là tỷ tỷ xấu đưa cho Nặc Nặc, Nặc Nặc không cần.”

“Nặc nhi thật ngoan.” Nàng ôm chặt hấn vào lòng. Đệ đệ sáu tuổi này là đứa nhỏ nàng thương yêu nhất.

Thật ra chính thất của Cẩn Vương gia là Đại Vương phi cũng sinh ra một người con trai, lại không ngờ được hai năm sau khi Từ Đồ Linh gả vào Vương phủ, hấn mắc phải căn bệnh đậu mùa, không trị được mà chết. Mà Vương gia chuyên sủng thứ Vương phi, mọi người trong Cẩn Vương phủ đều biết chuyện, nên Lý Nặc vừa sinh ra, liền thay thế trưởng tử chết yểu, trở thành thế tử Cẩn Vương phủ.

Nghe nói năm đó hôn sự của Vương gia và Đại vương phi vốn không theo ý muốn của Vương gia, cho nên quan hệ hai vợ chồng từ lúc thành hôn đến nay vẫn “tương kính như tân”, mãi đến sau khi Từ Đồ Linh nhập phủ lại càng thêm chuyển biến xấu, cuối cùng dẫn đến tình trạng coi nhau như người xa lạ.

Cẩn Vương gia là con trai thứ chín của đương kim Hoàng thượng, vốn việc kết hôn sẽ trở thành hôn sự trong hoàng thất, đối tượng sẽ được hưởng hết mọi vinh hoa phú quý. Do đó, đối với chuyện có thể gả vào Cẩn Vương phủ, người người đều ngưỡng mộ, mà không biết rằng trong tòa nhà xa hoa tráng lệ này lại cất giấu không ít chuyện lục đục với nhau.

Tư Đồ Linh chẳng qua là một thường dân, làm sao có thể so sánh với Đại Vương phi xuất thân cao quý, nhưng cuộc đời nàng lại vì người đàn ông nàng yêu tha thiết mà thay đổi hoàn toàn.

Những năm gần đây, nàng là cái gai trong lòng Đại Vương phi, Lý Nặc bé bỏng vừa sinh ra cũng tự nhiên trở thành cái đinh trong mắt bà ta. Cũng bởi vì hiểu rõ đạo lý này, nên nàng luôn biết tiến lui đúng lúc, không cho phép mình phạm chút sai lầm nào.

Chỉ là nàng không ngờ được, khi bệnh tình vừa suy yếu, cùng với Vương gia hồi hương, Đại Vương phi kia đã vội vàng tới bắt nạt người.

Điều này, cũng không phải điều mà Lý Nặc nhỏ tuổi có thể lý giải.

“Không phải tỷ tỷ nói Nặc nhi tuyệt đối không được chạy ra ngoài sao?” Lý Vũ Dương nhẹ giọng hỏi “Nặc Nặc chạy ra ngoài có phải không?”

Lý Nặc chu miệng lên “Nặc Nặc không có.”

“Trẻ ngoan không được nói dối.” Điềm nhẹ xuống mũi bé, nàng lại nói “Không rời Lục Trúc các, làm sao dễ gặp được tỷ tỷ hư hỏng?”

“Con điều...” Ngón tay bé chỉ lên trời “...bay đi, Nặc Nặc đuổi theo.”

Lý Vũ Dương ôm lấy Nặc Nặc đặt trên đùi mình, nhìn hai má bị sung đỏ của bé, trong lòng vừa tức vừa đau long. Những năm gần đây, nàng là người hiểu chuyện, luôn biết rõ đạo lý “ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu”.

Nhưng nếu mọi thứ đều phải nín nhịn, cuộc sống này thật sự không có đạo lý nữa rồi.

“Quận chúa, hay là chờ Quận mã gia trở về rồi nói sau.” Hạ Trúc đứng một bên, nhẹ giọng khuyên nhủ.

Vỗ nhẹ đưa nhỏ trong lòng, nàng thở ra vài ngụm khí lớn, hơi thở vẫn không ngừng ứa lên, nhưng chỉ có thể thống khổ áp chế lửa giận.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào, nàng liếc mắt nhìn Hạ Trúc một cái.

Hạ Trúc lập tức đứng dậy đi ra ngoài, nhưng tay còn chưa kịp đụng tới tay nắm cửa, muội muội Hạ Vũ đã vọt tiến vào.

“Quận chúa.” Vẻ mặt Hạ Vũ kích động, nói “Tử Như Quận chúa tới đây!”

“Thật tốt!” Buồn phiền trên mặt Lý Vũ Dương lập tức tan biến vào hư không “Ta không đi tìm nàng ta, nàng ta lại tới trước một bước.” Nàng nhìn Hạ Trúc, vẻ mặt lực bất tòng tâm “Là nàng ta tự tới cửa, nếu như tình huống không thể khống chế, chẳng liên quan tới ta.”

Hạ Trúc nghe vậy, âm thầm kêu một tiếng hồng hét.

“Còn không mau mời vào?” Lý Vũ Dương vội kéo y phục của mình, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung ra lệnh.

Nàng luôn yêu ghét rõ ràng, đối với vị muối muối trên danh nghĩa – Lý Tử Như này, nàng biết rõ đối phương không có ý tốt, bởi vậy, nàng cũng không muốn giao tiếp với nàng ta.

Nhưng đây lại chính là cái gọi “Đạo bất đồng bất tương vi mưu”. Nàng ít xuất hiện, cũng có nghĩa là đối phương muốn gây sự cũng không có nhiều cơ hội. Nhưng mà lúc này, nếu đối phương tự mình tới cửa tìm phiền toái, lỡ như có xảy ra chuyện gì, trách nhiệm kia sẽ không tính trên người nàng.

Hạ Vũ và Hạ Trúc nhận lệnh, kéo cửa ra, Lý Tử Như mang theo tỳ nữ và thủ vệ bên người, gương mặt lạnh lùng đi vào.

Gương mặt Lý Vũ Dương không có biểu tình gì, ôm Lý Nặc, nhàn nhạt nhìn nàng ta, cũng không hề tỏ ra lo lắng mà đứng dậy kêu hô.

“Muối muối, mời ngồi!”

Lý Tử Như không vui nhìn thái độ cao ngạo của Vũ Dương. Đây chỉ là một đứa bé gái mồ côi không cha không mẹ, lại dám không biết xấu hổ, luôn tự cho mình là Quận chúa Cần Vương phủ, xưng tỷ muối với nàng?!

“Giao thứ đó ra đây!” Nàng lạnh lùng mở miệng.

“Thứ gì?” Lý Vũ Dương lấy bánh hoa mai trên bàn cho Lý Nặc ăn, giọng điệu lạnh nhạt.

“Cây trâm Ngân Liễu Quân Lan của ta.”

Thân mình Lý Vũ Dương cứng ngắc, chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng ta “Trâm Ngân Liễu Quân Lan?”

Trâm Ngân Liễu Quân Lan là do đương kim Hoàng thượng nhân dịp đại thọ của Thái hậu, lấy các loại hoa cỏ cát tường làm đề tài, ra lệnh cho phủ Nội Vụ dùng vàng làm ra một bộ trâm, trong đại thọ Thái hậu ngày đó, tặng cho vài vị Quận chúa bà yêu thương, mà Lý Tử Như là một người được nhận vinh dự đó. Lúc đó, nàng ta không chút dao động, tâm rõ mình muốn chọn chiếc trâm Ngân Liễu Quân Lan này.

Đến bây giờ Lý Vũ Dương vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy Lý Tử Như sau khi hồi phủ, bộ dáng vô cùng vui vẻ. Thái độ của nàng ta như muốn nói với mọi người, nàng ta mới đúng là Quận chúa chân chính của Cảnh Vương phủ, còn bản thân nàng, dù có làm nhiều việc đến đâu, thì với nội viện trong cung vẫn không thể cũng không có tư cách bước chân vào nửa bước.

“Vật thánh thượng ngự tứ, sao có thể ở nơi này của Vũ Dương?” Lý Vũ Dương lộ ra vẻ mặt cùng với bộ dáng vô cùng nhàm chán “Muội muội có phải đến sai chỗ rồi không?”

“Là tiểu quỷ này lấy!” Lý Tử Như không khách khí, một tay muốn bắt lấy Lý Nặc.

Lý Vũ Dương nhanh tay lẹ mắt, một chương đã đánh trúng cánh tay nàng ta “Muội muội là tiểu thư khuê các, động tay động chân không cảm thấy mất thân phận sao?”

Lý Tử Như vỗ vỗ cánh tay bị đánh, tức giận không thôi “Ngươi che chở hần, chẳng lẽ, là ngươi bảo hần tới trộm?”

“Đừng ngậm máu phun người.” Lý Vũ Dương miễn cưỡng liếc nàng ta một cái “Đồ của ngươi không thấy, là vấn đề của ngươi, đừng đổ lên đầu người khác.”

“Ta rõ ràng nhìn thấy tiểu quỷ này lén lút nhìn xung quanh lầu các của ta!”

Lý Vũ Dương nhìn nàng ta. Xem ra, nàng ta hôm nay là “Lai giả bất thiện”(*), nhất định muốn vu oan giá họa.

(*) “*Lai giả bất thiện*”: nghĩa là “*người đến không có ý tốt*”

Hít một hơi thật sâu, nàng không chế tâm trạng của mình, ôn nhu nói “Nặc nhi cùng lắm chỉ đi nhặt con diều.”

“Hừ! Nhặt diều chỉ là ngụy trang.”

“Muội muội à,” Lý Vũ Dương khẽ nhú mày, trong lòng rất muốn đem nàng ta đá ra ngoài cửa, nhưng bề ngoài vẫn biểu hiện một bộ dáng uyển chuyển hàm xúc, lấy nghĩa làm trọng như cũ “Nặc nhi chỉ là đứa bé sáu tuổi, không giống người lớn biết đùa giỡn tâm cơ, nên sẽ không biết giả bộ, nói chuyện giả tạo. Còn có, để tỷ tỷ ta nhắc ngươi một câu, cho dù ngươi không thích hấn, Nặc Nặc vẫn là thế tử Cẩn Vương phủ, ngươi đừng để kẻ hầu người hạ chê cười.”

Biểu tình Lý Tử Như cứng đờ, trừng mắt “Nếu không phải hấn sinh ra khắc chết ca ca đã mất của ta, đến phiên hấn làm thế tử sao?”

“Lớn mật!” Lý Vũ Dương dùng lực đập bàn “Người nghĩ người đang nói gì?”

Mặt Lý Tử Như trầm xuống “Người đừng tưởng ta sẽ sợ người. Đừng quên, ta mới là tỷ tỷ ruột của Lý Nặc, dù thế nào cũng không tới phiên người là người ngoài dạy dỗ.”

Lý Vũ Dương trừng mắt nhìn nàng, hai mắt chứa đầy tức giận “Từ ngày ta vào Cẩn Vương phủ, lúc quỳ xuống dâng trà cho phụ vương cùng mẫu phi, ta đã là tỷ tỷ của Lý Nặc, cho nên đừng có luôn miệng nói ta là người ngoài.”

Nàng ta hét lên “Trên thân thể người, căn bản không mang dòng máu của Lý gia chúng ta, còn dám lớn tiếng như thế, không thấy ngượng sao? Bây giờ còn gả cho một tên phạm phu tục tử, một người đàn ông không biết từ đâu xuất hiện...” Thấy hình thù phượng, nàng ta khinh miệt hừ một tiếng “Căn bản chính là một con vịt hoang, vừa lúc, xứng với thân phận ti tiện của người.”

Cái gì Lý Vũ Dương cũng có thể nhịn, nhưng đụng tới Liễu Nham Phong, nàng không chịu nổi.

Nàng đột nhiên đứng lên, đề Lý Nặc vào lòng Hạ Trúc, giận dữ cảnh cáo “Trông coi tốt cái miệng của người, nếu không thì người cứ chờ xem!”

“Người có thể gây khó dễ cho ta sao?” Lý Tử Như không tự giác lùi một bước, thị vệ sau lưng lập tức tiến lên “Ta biết từ nhỏ phụ vương dạy người cưỡi ngựa bắn cung, học võ, nhưng những thị vệ này của ta cũng không phải trung cho đẹp mắt.”

“Quận chúa...” Hạ Trúc vội vàng thì thầm ở bên “Nhịn xuống đi!”

Lý Vũ Dương hít một hơi thật sâu, hai tay nắm chặt thành quyền “Người cắt ra ngoài cho ta, ta không muốn nghe cái miệng thôi nát của người nói nữa!”

“Người dám nói miệng ta thôi nát?” Lý Tử Như nhin không được gio tay lên.

“Nếu như người dám động thủ, ta sẽ khiến cho người càng khó xem.” Ngữ khí của Lý Vũ Dương mềm nhẹ, nhưng trong đó tràn đầy uy hiếp cùng khinh thường. Nàng cũng không đem thị vệ bên người của Lý Tử Như để vào trong mắt, chỉ là không muốn để người ngoài xem truyện cười của Cẩn Vương phủ, cho nên mới dễ dàng bỏ qua.

“Đồ là do hấn trộm.” Tay Lý Tử Như chỉ Lý Nặc “Nếu như hấn trong sạch, phải để cho ta soát, nếu không người chính là bao che.”

Hạ Trúc nhìn thấy cục diện gươm đao như vậy, gấp đến nỗi chảy mồ hôi, không khỏi căng thẳng ôm thế tử, đụng vào một vật cứng trong vạt áo của bé, sau đó vật kia trượt khỏi vạt áo bé, rớt xuống đất, tạo nên tiếng vang thanh thúy.

Âm thanh này làm cho trong phòng đột nhiên yên tĩnh, Lý Vũ Dương lấy lại tinh thần, cúi người nhặt lên trâm vàng tinh xảo trên mặt đất.

“Còn nói không phải hấn lấy?” Về mặt Lý Tử Như đắc ý, một tay đoạt lấy trâm Ngân Liễu Quân Lan.

“Nặc nhi” Lý Vũ Dương nhú mày nhìn đệ đệ “Tại sao cái này ở trên người đệ?”

“Tỷ tỷ hư hỏng cho đệ!” Bé chỉ vào Lý Tử Như.

“Hừ!” Lý Tử Như khế hừ lạnh lòng “Còn nhỏ tuổi lại không chịu học theo điều tốt, ăn cắp nhất định phải bị trừng phạt, bây giờ còn dám nói dối hết lần này tới lần khác?! Nếu thật là ta cho ngươi, bây giờ ta còn cần tới đây hỏi tội sao?”

“Thật là tỷ tỷ xấu cho, Nặc Nặc không cần, tỷ tỷ hư hỏng cương quyết nhét vào lại còn tát đệ một cái.”

Lý Vũ Dương trầm mặc không nói, sắc mặt xanh mét, nhìn vẻ mặt khò đại và biểu tình vô tội của Lý Nặc.

“Quận chúa...” Hạ Trúc lo lắng nhìn nàng.

Bây giờ đúng là tiến thoái lưỡng nan, Lý Vũ Dương tin lời Lý Nặc nói là sự thật, chỉ là, nếu Lý Tử Như đã cố ý giả họa, chuyện này thật sự không xong. Trong đầu nàng, rất nhanh suy nghĩ, xem mình phải xử lý chuyện này như thế nào.

“Theo ta qua đây!.” Lý Tử Như đuổi tay ra, muốn kéo Lý Nặc qua.

“Không cho phép ngươi động hấn!” Lý Vũ Dương trên mặt tràn đầy tức giận, đứng ra ngăn cản nàng ta.

“Người muốn bao che hấn?”

“Trước hãy để cho ta làm rõ sự tình đầu đuôi, ta tuyệt đối sẽ không bao che.” Nàng trừng mắt nhìn muội muội “Dù sao muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Nặc nhi nói là do người cho, người nói là hấn trộm, ta làm sao biết người nói dối là người hay là hấn?”

“Người...”

“Quận chúa” Tỳ nữ của Lý Tử Như biết được tin tức từ thị vệ bên ngoài, vội vàng tiến đến nói nhỏ “Vương phi hồi phủ!”

Lý Tử Như nghe vậy, vẻ mặt lập tức sáng lên, dương dương tự đắc nhìn Lý Vũ Dương “Mẫu phi đã trở lại, ngay cả trời cũng giúp ta. Chúng ta đi gặp mẫu phi, để mẫu phi phân xử.”

Tâm Lý Vũ Dương thẳng tắp trầm xuống.

Không nghĩ tới Đại Vương phi tiến cung chúc thọ Thái tử phi, đã ở trong cung hơn nửa năm, lại chọn thời điểm then chốt này hồi phủ?

“Còn không đi?” Lườm nàng một cái, gót chân Lý Tử Như di chuyển, vội vàng tới trước cửa nghênh đón mẫu thân đã mấy tháng không gặp.

“Quận chúa?” Vẻ mặt Hạ Trúc, Hạ Vũ lo lắng nhìn nàng.

“Là phúc không phải họa, là họa không thể tránh, nếu tới sẽ trốn không

thoát, chúng ta đi thôi!” Lý Vũ Dương thở dài, dắt bàn tay nhỏ bé của Lý Nặc, chậm rãi đi theo Lý Tử Nhứ ra khỏi phòng.

Chương 9

Trước cửa lớn khí phái của Cản Vương phủ, đoàn người đã trùng điệp đứng nối đuôi nhau.

Xe ngựa của Đại Vương phi Liên Băng Nguyệt vừa xuất hiện, Lý Tử Như lập tức đi tới, quỳ xuống thỉnh an.

“Mẫu phi!”

“Con gái ngoan!” Bà cười, nâng nàng ta dậy “Đứng lên đi.”

“Tạ mẫu phi.” Lý Tử Như ý cười đầy mặt, đứng dậy.

Nhìn Lý Vũ Dương và Lý Nặc cũng quỳ gối ở một bên, Liên Băng Nguyệt khua tay “Các người cũng đứng lên đi.”

“Tạ mẫu phi.” Lý Vũ Dương kéo Lý Nặc cùng đứng lên.

“Mẫu phi trở về thật đúng lúc.” Lý Tử Như kéo tay áo Liên Băng Nguyệt, làm nũng, nói “Người hãy làm chủ cho con đi!”

Liên Băng Nguyệt nhàn nhạt nhướn mày.

Lý Tử Như nói tiếp “Phụ vương vừa mới mang thứ phi hồi hương, Lý Nặc đã không tốt!”

Ngoài mặt, Liên Băng Nguyệt ẩn giấu suy nghĩ, nhưng đáy mắt hiện lên một tia không vui. Không ngờ tiện nhân Tư Đồ Linh này vậy mà không chết.

Cứ tưởng cái thân thể gầy yếu của nàng ta không chống đỡ nổi qua mùa đông này, ai ngờ một ngày đầu xuân kia, một nam tử xa lạ lại đến cứu nàng ta một mạng.

Ánh mắt như vô ý liếc tới Lý Vũ Dương đang cung kính đứng một bên. Trái lại, nha đầu kia càng lớn càng thêm động lòng người, tuy căm ghét Tư Đồ Linh, nhưng bà không thể không thừa nhận, Lý Vũ Dương được Tư Đồ Linh mang theo thật sự là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp.

Nửa năm này tuy bà ở trong cung, nhưng mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ bà đều biết, cũng biết đại phu y thuật cao minh kia là do Lý Vũ Dương tìm về. Sau cùng, Vương gia trái lại đồng ý, đem nghĩa nữ gả cho nam tử thần bí không có danh tiếng này.

Tuy bà chưa thấy qua người đó, nhưng nếu có thể làm cho Vương gia vứt bỏ quan điểm của bản thân, yên tâm đem nghĩa nữ phó thác cho hắn, thì tên nam tử này chắc chắn không phải hạng người bình thường.

“Không tốt như thế nào?” Liên Băng Nguyệt bước vào Vương phủ, ngồi trên đại đường, nhẹ nhàng hỏi.

“Lý Nặc trộm trâm Ngân Liễu Quân Lan của con cho Vũ Dương.”

“Chuyện còn chưa tìm được manh mối, người đừng ngậm máu phun người.” Lý Vũ Dương lạnh giọng.

“Là ta tận mắt nhìn thấy, trâm Ngân Liễu Quân Lan rơi ra từ áo Lý Nặc, nhân chứng vật chứng đều có, người nói ta làm sao ngậm máu phun người? Đến lúc này mà còn muốn bao che cho hắn, chẳng lẽ thật ra là người kêu hắn trộm? Ta biết ngay là người, một nha đầu lai lịch bất minh, luôn thèm muốn châu báu trong Vương phủ. Thế nào? Muốn thừa dịp xuất giá, trộm vài thứ mang tới nhà chồng sao? Ta nghĩ cũng đúng, nhìn bộ dáng người kia nghèo kiết xác, chỉ sợ người không mang vài thứ đi, tương lai sẽ chịu khổ.”

Xú nha đầu thật làm người ta tức giận! Lửa giận lóe lên trong đôi mắt đen của Lý Vũ Dương.

“Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ... Tử Như, người cần gì phải ồn ào làm mọi người đều biết, khiến bọn người hầu chế giễu?” Liên Băng Nguyệt tỏ ra biết lý lẽ, trách mắng con gái.

Về mặt Lý Tử Như không cho là đúng “Lý Nặc trộm đồ của con là sự thật, chẳng lẽ con vẫn phải nén giận?”

“Đương nhiên không phải, chỉ là, chuyện liên quan tới thể tử Cầm Vương phủ, người nên xử lý có chừng mực.”

“Cũng bởi vì Lý Nặc là thế tử, tương lai sẽ thừa kế vương vị, càng không thể có hành vi của bọn trộm cắp.” Ánh mắt của Lý Tử Như bắn về phía khuôn mặt hồn nhiên của Lý Nặc “Bây giờ đã như vậy, lớn lên sẽ như thế nào?”

“Người nói cũng không phải không có đạo lý.” Liên Băng Nguyệt giống như buồn rầu, khẽ thở dài.

Nhìn hai mẹ con này kẻ xướng người họa, Lý Vũ Dương không khỏi mắng chửi trong lòng. Hai người họ, một người đóng vai phản diện, một người đóng vai chính diện, chính là cố gắng làm khó Lý Nặc.

Nàng nắm bàn tay bé nhỏ của Lý Nặc, nhìn ánh mắt mờ mịt không hiểu gì của bé, cảm thấy đau lòng. Bé chẳng qua là một đứa trẻ sáu tuổi, làm sao biết được ân oán của người lớn?

Cửa ải ngày hôm nay, bọn họ muốn thoát thân bình yên, sợ là không dễ dàng như vậy.

Nghĩa phụ cưới Linh di vào cửa, con trai Đại Vương phi cách hai năm liền chết, thù mới hận cũ, chắc chắn Đại Vương phi đã đổ toàn bộ lên trên đầu Linh di và Lý Nặc.

Trong lúc suy tư, Lý Vũ Dương đột nhiên cảm thấy một hồi hoa mắt chóng mặt, thân thể thoáng chao đảo, dây xích bạc trên mắt cá lại bắt đầu nóng lên.

“Quận chúa!” Hạ Trúc sau lưng nàng là người đầu tiên phát hiện, lập tức đi lên đỡ tay nàng.

Lý Vũ Dương choáng váng, đứng vững, áp chế suy nghĩ bất an. Chẳng lẽ.... thật sự sẽ có chuyện xảy ra?

“Người không thoả mái thì lui ra đi.” Liên Băng Nguyệt mở miệng “Đề Lý Nặc lại.”

Nàng nhìn Đại Vương phi đang làm ra vẻ yêu thương Lý Nặc, không muốn đi “Vũ Dương không sao, chỉ là mẫu phi... Ngài tính xử lý chuyện này như thế nào?”

“Chuyện này... Thật làm ta khó xử!” Ánh mắt Liên Băng Nguyệt bình tĩnh nhìn nàng “Ngươi thấy nên xử lý như thế nào?”

Những lời này, người bên ngoài nghe, có lẽ thấy là một câu hỏi thẳng thắn, nhưng chỉ có Lý Vũ Dương biết được ý định của Đại vương phi là muốn nàng mở miệng. Trong lúc thưởng phạt đó, nếu như nàng dẫn đo không quyết, Đại Vương phi có thể thuận tiện thêm vài cái tội trạng cho nàng, một lần có thể giáo huấn cả nàng và Lý Nặc, hai cái đinh trong mắt.

Hai mẹ con này thật không đơn giản, chẳng qua, bọn họ muốn diễn trò này, tay nghề lại quá vụng về. Nghĩ vậy, Lý Vũ Dương nhin không được bật cười.

Nhìn miệng nàng ý cười như hoa, Lý Tử Như có phản tức giận “Ngươi vẫn còn cười được?!”

“Bởi vì buồn cười!” Nàng nhàn nhạt nhún vai, “Nặc nhi nói, đồ đó đúng là ngươi cho hắn.”

Lý Tử Như khẽ hừ lạnh lòng “Đây chẳng qua là Lý Nặc vòng vo, lời nói không bằng không chứng, ai có thể chứng minh đồ đó là ta cho hắn?”

“Lời nói không bằng không chứng?!” Nàng gật gật đầu, “Có lý. Nhưng lúc đó chẳng phải muội muội cũng nói suông sao? Dù sao, cũng không ai nhìn thấy Lý Nặc vào phòng ngươi lấy đồ.”

“Ngươi... Ngươi rõ ràng muốn bao che tiểu quỷ này!”

“Tiểu quỷ, tiểu quỷ, đừng quên Nặc nhi là thế tử Cẩn Vương phủ!”

Liên Băng Nguyệt lạnh lùng nhìn nàng “VŨ DƯƠNG, ý của ngươi là... chuyện này cho qua như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải, đợi phụ vương hồi phủ rồi bàn lại. Phụ vương sẽ xử lý công bằng.”

“Ý là mẫu phi như ta sẽ không xử lý công bằng sao?”

Nhìn khỏe miệng Liên Băng Nguyệt tươi cười lạnh nhạt, nàng sợ hãi cúi đầu “Vũ Dương không dám!”

“Tất cả các ngươi đều thấy trâm Ngân Liễu Quân Lan rơi ra từ áo thế tử sao?” Liên Băng Nguyệt nhìn chăm chăm nàng, gần từng tiếng, hỏi.

Sắc mặt Lý Vũ Dương khẽ biến.

“Tất cả mọi người đều thấy, ngay cả Vũ Dương!” Lý Tử Như đứng một bên nói.

“Phải không?” Liên Băng Nguyệt ôn nhu hỏi “Vũ Dương?”

Cắn chặt răng, nàng không tình nguyện gật đầu.

“Một khi đã như vậy... thì hành một chút hình phạt đi.” Liên Băng Nguyệt đưa ra quyết định rất nhanh, nhẹ phất tay, đứng lên, chuẩn bị rời khỏi “Đem thể tử ra đánh mười đại bản, còn lại chờ khi Vương gia về định đoạt lại. Ta mệt mỏi, không muốn chút việc nhỏ này làm hao tổn tinh thần.”

Đánh mười đại bản?! Với một đứa bé chỉ mới sáu tuổi?!

Vũ Dương quá sợ hãi, không không chế được, chặn đường bà ta “Mẫu phi, mọi chuyện còn chưa rõ ràng, sao ngài có thể...”

“To gan!” Liên Băng Nguyệt tức giận, trừng mắt nhìn nàng “Tránh ra!”

“Nếu như mẫu phi không thu hồi mệnh lệnh đã ban, Vũ Dương không tránh!” Nàng quật cường nói.

Ánh mắt Đại Vương phi lạnh lùng.

Lý Vũ Dương không nhìn lại, muốn ra tay thì tới đi!

Dù sao Cẩn Vương phủ này cũng không phải nhà nàng, nếu không phải vì Linh di, nàng cũng đã sớm không muốn ở lại nơi này.

“Muốn đánh Lý Nặc, vượt qua ta rồi hãy tính!”

Liên Băng Nguyệt lạnh lùng cười “Thật đúng là chị em tình thâm. Muốn đấu với ta? Người còn kém một chút. Chẳng lẽ ta đường đường là Cẩn Vương phi, ngay cả một Quận chúa nhỏ nhỏ như ngươi cũng không trị được

sao?”

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kia, bà nhớ tới Tư Đồ Linh năm đó, cũng là dùng một khuôn mặt vừa thấy đã mê hoặc chồng của bà...

Nghĩ tới đó, hận ý trong lòng bà nổi lên.

Bà là biểu muội của quốc sư đương triều, Thái tử phi là biểu tỷ của bà. Vốn xuất thân danh môn, nhưng cuộc đời bà lại vì sự xuất hiện của Tư Đồ Linh này mà rơi vào giữa lẻ loi cô độc.

“Người đâu!” Giọng nói và vẻ mặt bà nghiêm khắc, hạ lệnh “Vũ Dương Quận chúa nói năng lỗ mãng, chống đối bản cung! Đánh hai mươi đại bản cho ta, để xem về sau người còn dám ỷ vào sự ưu ái của Vương gia mà nhanh mồm nhanh miệng nữa không?”

“Ngài...” Lý Vũ Dương còn chưa nói xong, hai thị vệ đã đi lên đè nàng ngã xuống đất.

“Nếu thật muốn che chở cho thế tử, hay là người thay hắc nhận mười đại bản kia đi. Ai dám tiến lên, coi như đồng tội.” Liên Băng Nguyệt lại lần nữa ngồi xuống ghế tựa, lạnh lùng nhìn vẻ mặt phẫn hận của Lý Vũ Dương.

“Tốt!” Lý Tử Như đứng một bên, thoải mái gật đầu “Ra sức đánh, đánh cho ta!”

Thị vệ cầm đại bản, chần chừ đứng một bên, đại bản này, đánh cũng không được, mà không đánh cũng không được.

“Còn chần chờ gì nữa?!” Lý Tử Nhú trách mắng “Muốn tạo phản sao?”

“Quận chúa! Đắc tội!” Thị vệ nói nhỏ xong lập tức ra tay.

Trượng đánh xuống, Lý Vũ Dương đau đến cơ hồ không nhận được rên rỉ, nhưng nàng cắn răng, không nói tiếng nào.

“Tỷ tỷ!” Lý Nặc thấy thế muốn nhào qua.

“Kéo thế tử lại! Đừng cho nó tới đây!” Nàng vội vàng quát lên.

Hạ Trúc nhìn nước mắt trong hốc mắt, ôm chặt Lý Nặc, không để ý tới việc hăn giãy giụa, vẫn liềm mạng ôm. Lúc này, ai cũng không dám tiến lên, bây giờ Vương phi đang ở trong cơn thịnh nộ, một khi nổi giận lên, giết người cũng có thể, còn ai dám đi tìm chết?

Ba mươi đại bản mới đánh một nửa, áo Lý Vũ Dương bị đã rách nát, để lại một vũng máu trong sảnh đường.

Quận chúa bị đánh đến trầy da sứt thịt, tất cả mọi người không đành lòng nhìn, chỉ có Đại Vương phi vẫn làm vẻ mặt không có việc gì, nhìn chăm chăm cảnh máu tanh này.

Hạ Trúc không nhận được khóc lên, nhưng ở lúc máu chót này, nàng không dám để cho nước mắt của mình bị người ta nhìn thấy, vội vàng quay lưng lại lau đi. Nào biết nhất thời không có nắm chặt, lại để cho Lý Nặc tránh ra khỏi, chạy ra ngoài.

“To gan! Tất cả đều tránh ra!” Lý Nặc xông lên trước một tay đẩy thị vệ cầm hình bản ra. “Không cho phép các người đánh tử tử ta!”

“Um...” Lý Vũ Dương muốn đưa tay bảo vệ hắn, nhưng lại không đủ sức.

Liên Băng Nguyệt trợn to mắt, dùng sức vỗ bàn, đứng lên đi tới vùng tay lên, chát một tiếng đánh vào má Lý Nặc, chỉ thấy thân thể nho nhỏ của Lý Nặc lập tức bởi vì một chương nặng nề mà bị đánh đến bay ra ngoài.

Thấy tình hình này, mọi người quả thật bị dọa sợ, một cái tát mạnh kia ngay cả đại nam nhân cũng không bằng.

Khi Lý Nặc sắp sửa rơi xuống trên đất, trong nháy mắt, một đôi bàn tay vững vàng đỡ lấy hắn, ôm vào trong ngực.

“Cũng chỉ là đứa bé sáu tuổi, có cần phải ra tay như vậy không?” Liễu Nham Phong nhìn vết đỏ trên mặt Lý Nặc, khóe miệng còn có vết máu, ánh mắt không khỏi lạnh lẽo. Đứa nhỏ này cũng không tầm thường, tuy bị đánh rất đau, nhưng lại không rơi nửa giọt lệ.

“Quận mã gia!” Hạ Trúc nhìn thấy hắn, lập tức kêu một tiếng như tìm được người mạng cứu mạng. “Mau cứu Quận chúa!”

Liễu Nham Phong ngẩng đầu lên, thấy Lý Vũ Dương đang nằm trong vũng máu, mặt mũi tái nhợt, khiến hắn càng trở nên tức giận. Nàng nhắm nghiền hai mắt, cả người toàn máu, cũng không nhúc nhích... Một tiếng gào thét khổ sở và tức giận bật ra khỏi cổ họng, tiếng kêu chói tai của hắn khiến cho người ở chỗ này đều bị dọa đến bịt kín lỗ tai.

Sắc mặt Liên Băng Nguyệt thay đổi, kinh hãi đứng cách đó không xa, nhìn hẩn chăm chăm.

Liều Nham Phong chạy vội tới bên cạnh Lý Vũ Dương, kinh hãi nhìn nàng chỉ còn thoi thóp một hơi, liền đưa tay thử dò xét hơi thở của nàng... Cũng may, vẫn còn hô hấp.

Mờ mịt, đau đớn, chết lặng, kèm theo bóng ma thần chết như đang ập tới Lý Vũ Dương, nhưng nàng loáng thoáng có thể cảm thấy đã có người ôm nàng. Nàng ra sức mở mắt, liền nhìn thấy gương mặt hốt hoảng của hẩn.

Không thể nào... Hẩn luôn luôn là người tỉnh táo, không ngờ cũng sẽ có lúc luống cuống, hốt hoảng như thế.

Cảm giác như trút được gánh nặng khiến nàng không nhịn được khóc sụt sùi lên. Hẩn tới, tất cả đều sẽ không sao rồi...

Nghe được tiếng khóc thút thít của nàng, lửa giận trong lòng ngực Liều Nham Phong sôi trào, tim đau như bị người ta quất roi.

“Vũ Dương, đừng khóc.” Hẩn buộc chặt cánh tay ôm lấy nàng, “Ta dẫn nàng về nhà.”

“Ừ!” Nàng yếu đuối mở miệng, “Về nhà...”

“Yên tâm đi.” Giọng hẩn trầm thấp an ủi nàng, “Tất cả đã có ta.”

Hắn cẩn thận ẵm nàng lên, nhưng nàng vẫn như cũ, vì đau nên cắn chặt môi dưới, lúc này lửa giận của hắn đạt đến đỉnh điểm, mắt lộ ra sát ý nhìn Liên Băng Nguyệt.

Liên Băng Nguyệt cảm giác được ánh nhìn của hắn. Người đàn ông này thật lãnh khốc và uy nghiêm. Quan trọng hơn, tướng mạo của hắn khiến bà không khỏi rét run, ngũ quan, dáng dấp của hắn thật sự quá giống biểu tỷ phụ của bà — thái tử Lý Hạo. Lúc hắn kêu lên một tiếng chói tai, giống như con thú bị thương, liền khiến người ta sợ hãi, tiếng kêu thê lương ấy nhiều năm trước bà cũng đã từng nghe...

“Ngươi đáng chết!” Sự căm hận muốn giết người của Liễu Nham Phong sôi trào, hắn lấy một thanh dao găm ngắn bên hông ra.

“Không...” Lý Vũ Dương liếc thấy trên tay hắn có ánh sáng, yếu ớt nói: “Không... Không thể giết, bà ấy là Vương phi.”

Đáng hận!

Nghe được lời nàng nói, cổ tay hắn chuyển một cái, đột nhiên từ trong tay hắn một thanh chủy thủ phóng ra ngoài, trực tiếp bắn về phía Liên Băng Nguyệt, nhưng chỉ cắt đứt một bên tóc của bà ta, rồi thẳng tắp ghim vào mặt tường sau lưng.

Liên Băng Nguyệt run rẩy, trên mặt không còn một chút máu.

“Nếu có lần sau, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!” Hắn cam kết chắc chắn, rồi xoay người rời đi.

“Nặc Nặc...”

“Yên tâm đi.” Nghe âm thanh yếu ớt của nàng, hắn cảm thấy lòng đau như cắt, “Ta sẽ dẫn nàng đi, Nặc Nặc sẽ theo sau.”

“Dạ.” Lý Nặc dừng cảm đứng vững, nghe lời hắn, kéo lại vạt áo.

Lúc này thân thể mềm nhũn của Lý Vũ Dương không còn chịu nổi, liền ngất đi.

Liễu Nham Phong không chần chờ nữa, lập tức mang theo Lý Nặc, ôm Lý Vũ Dương rời khỏi Cẩn vương phủ.

Hạ Trúc, vốn đang núp ngoài cửa nhìn lén, thấy mọi người vẫn còn sống sờ, cũng vội vàng đuổi theo.

Trong mắt mọi người, họ là hai chị em. Vương gia yêu thương Lý Vũ Dương, nếu mất đi chỗ dựa là nàng, Cẩn vương phủ nói gì cũng không ở được nữa.

“Mẫu phi?!” Đợi Liễu Nham Phong đi xa, Lý Tử Như mới lấy lại tinh thần, vội vàng chạy đến bên cạnh mẫu thân, “Người không sao chứ?” Trên đất còn có một ít sợi tóc làm người ta sợ hãi, chỉ kém một chút, thanh chủ tử này sẽ tổn thương bà.

“Tên nam tử kia...” Một lúc lâu sau, Liên Băng Nguyệt mới chậm rãi mở miệng, “Chính là người phụ vương con hứa gả Lý Vũ Dương cho đó sao?”

“Dạ!” Lý Tử Như nghi hoặc nhìn bà, gương mặt âm tình bất định của mẫu thân làm người ta cảm thấy thật xa lạ, “Hắn là Liễu Nham Phong?” Liên Băng Nguyệt nghiêng người sang, nhìn vào cây chủy thủ ghim trên tường.

Một nam tử văn võ phi phàm, y thuật võ nghệ đều tinh thông, khó trách Vương Gia sẽ yên tâm gả nghĩa nữ sủng ái nhất cho hắn. Chỉ là... Trừ vẻ ưu tú bên ngoài, có lẽ còn có một nguyên nhân khác...

Nhớ tới tướng mạo Liễu Nham Phong, gương mặt tái nhợt của Liên Băng Nguyệt hiện lên nụ cười hả hê. Người này quá giống thái tử năm xưa, điều này có lẽ sẽ khiến quốc sư hứng thú trong buổi họp tới. Mười năm, bà ở Cận vương phủ chịu nhục mười năm, nay cơ hội báo thù cũng đã tới... Những năm tháng đau khổ, nỗi đau mất chồng, mất con... Hận này – bà sẽ một lần trả lại hết thầy!!!

Chương 10

Cho dù Lý Vũ Dương đã bình yên vô sự ở ngay trước mắt, nhưng trong đầu của Liễu Nham Phong vẫn là hình ảnh nàng ngã xuống vũng máu khiến hắn không khỏi đau long. Ác mộng ở quá khứ vẫn còn lưu lại, trong tâm hắn vẫn dấy lên nỗi sợ hãi về sự chấn động to lớn này.

Hắn đã từng cách cái chết rất gần, cũng từng mất đi mẹ ruột. Hắn quả thật không thể chịu được sự mất mát thêm một lần nào nữa.

Liễu Nham Phong túc trực không ngơi nghỉ bên giường nàng cả ngày và đêm. Nhớ tới lúc mới quen nhau, khi đó tuyết bay đầy trời, nàng một mình đối mặt với tên hung thần ác bá nhưng vẫn không sợ, còn che chở cho hắn, so sánh với bây giờ, nàng tái nhợt và suy yếu lại càng khiến trái tim hắn đau đớn hơn.

Khi Lý Vũ Dương tỉnh lại, mở mắt ra, đập vào mắt chính là bộ mặt tiều tụy của Liễu Nham Phong.

“Nàng rốt cuộc cũng tỉnh.” Nhớ đến vết thương trên người nàng, hắn chỉ có thể cố đè nén suy nghĩ đau xót đang sôi trào trong lòng xuống, nhẹ nhàng đưa tay sờ lên khuôn mặt tái nhợt kia, chỉ sợ dùng sức nhiều một chút sẽ làm nàng đau.

Nàng nhìn hắn không nói gì, miễn cưỡng cười nhẹ, giống như đóa phù dung đang nở rộ, càng làm tăng thêm vẻ đẹp động lòng.

“Đau không?”

“Vẫn tốt.” Không muốn làm cho hắn lo lắng, nàng mở đôi mắt to, nhìn vào con người đen thẫm thẫm của hắn “Tóm lại không chết được.”

Hắn nghe vậy, nhưng mà không vui.

“Đừng như vậy mà... Oh!” Nhìn sự biến chuyển trong mắt hắn, nàng không khỏi nhẹ giọng cười một tiếng, nhưng bởi vì động đến vết thương mà phải mở miệng rên rỉ.

“Cẩn thận!” Hắn vội vã đến gần nàng, ánh mắt đều là lo lắng.

“Thiếp biết.” Thân thể yếu đuối giống như không phải của mình, khiến nàng không quen. Nàng làm mất quý, trên khuôn mặt tái nhợt dần dần có chút sắc hồng, “Lúc chàng cười lên, thật sự là rất đẹp!”

Hắn không nói gì, chỉ có thể bất đắc nhìn nàng một cái. Đến lúc máu chốt rồi, nàng lại còn quan tâm đến bộ dáng của hắn sao.

Sống trên đời này, hắn không cầu người, luôn luôn dựa vào năng lực của mình để lấy được đồ mình muốn. Nhưng vì nàng, lần đầu tiên hắn đã hạ thấp mình, cầu xin trưởng lão thi triển pháp thuật hộ tiên giảm bớt đau đớn cho nàng, kết quả lại bị trưởng lão quyết liệt từ chối.

Việc trưởng lão cự tuyệt đã sớm nằm trong dự liệu của hắn, dù sao đối với việc hắn kiên trì cưới Lý Vũ Dương, trên dưới Mộng Hồn cốc đều không tha thứ. Việc hắn đưa nàng vào cốc trị thương cũng đã là thỏa hiệp lớn nhất rồi.

Mặc dù đối với kết quả này khó tránh khỏi thất vọng, nhưng Liễu Nham Phong giờ phút này rốt cuộc đã có thể lý giải tại sao ban đầu nàng vì cứu Tư Đồ Linh, không để ý đến cái lạnh mà quỳ gối trong đống tuyết, cho dù phải bồi thường một nửa cái mạng nàng vẫn quyết tâm làm.

Vì nàng, hắn cũng có thể như vậy, không chịu buông tay?

“Nham Phong,” Lý Vũ Dương khẽ kéo tay của hắn, dịu dàng hỏi: “Nặc Nặc đâu?”

“Nó không có việc gì.” Hắn khẽ vuốt tóc nàng, dịu dàng trả lời, “Hai nha đầu Hạ Trúc cùng Hạ Vũ đang chăm sóc hắn.”

Đáp án này làm nàng kinh ngạc, “Hạ Trúc và Hạ Vũ?”

“Đúng vậy.” Nghĩ đến bọn họ nước mắt đầm đìa đi theo hắn, còn lấy cái chết ra để ép hắn cho họ cùng trở về cốc, Liễu Nham Phong không khỏi thở dài, “Hai nha đầu này cũng phiền toái giống như nàng, dám van cầu ta được theo về cốc.”

Nghe đến đây, nàng không nhịn được liền bật cười, “Chúng ta đều làm khó chàng đúng không?”

Nhìn thấy nàng cười, hắn chỉ cầm chặt tay của nàng, không có trả lời.

“Các nàng là người của thiếp, cùng đi cũng tốt.” Cho dù cả người đau đớn, Lý Vũ Dương vẫn là cắn răng chịu đựng, nói tiếp: “Nếu để cho hai người bọn họ ở lại Vương phủ, Tử Nhứ cũng sẽ không cho họ trải qua những ngày tháng

an lành.”

Nhắc tới Lý Tử Như, ánh mắt Liễu Nham Phong trở nên lạnh lẽo, tức giận nói, “Mẹ con họ đúng là khinh người quá đáng!”

Lý Vũ Dương cũng không phủ nhận. Họ đúng là khinh người quá đáng, chỉ là... Nàng nháy mắt, nhìn ánh mắt của hắn nàng cảm thấy thật thú vị. “Tướng công,” Nàng dịu dàng kêu lên một tiếng, “Chàng tức giận sao?”

Hắn giận dữ nhìn nàng, không ngờ trong đầu nàng lại có câu hỏi ngu xuẩn đến thế, hơn nữa còn mang bộ dáng rất vui mừng.

Nàng vươn tay ra, dí dõm vỗ vỗ gương mặt hắn.

Nhưng hắn lập tức lấy tay nàng xuống, hôn lên môi nàng.

Cử chỉ nhu tình của hắn làm trái tim nàng đột nhiên âm áp, nhưng khi nhớ lại chuyện vừa xảy ra, sắc mặt nàng không khỏi trở nên nghiêm túc.

“Chuyện thiếp bị đánh, chờ phụ vương trở lại nhất định sẽ xử trí rõ ràng. Chàng hiện tại chưa chấp chúng ta, lòng thiếp thật vô cùng cảm kích, chỉ là... Nặc Nặc cùng thiếp vào Mộng Hồn cốc, còn mang theo Hạ Trúc cùng Hạ Vũ, bộ tộc của chàng liệu có dễ yên không?” Nàng biết rõ trên dưới người trong cốc đều có thái độ thù địch với người trong hoàng thất.

“Người trong tộc của ta, ta sẽ tự xử lý.” Hắn trấn an nàng, “Nàng chỉ cần an tâm dưỡng thương là được.”

Có câu nói này của hắn, Lý Vũ Dương hiểu rõ mình có thể yên tâm phần nào. Nàng bình tĩnh nhìn hắn, “Chàng phải biết, thiếp cũng không muốn làm khó chàng.”

Nhìn thấy áy náy trong mắt nàng, hắn hôn nhẹ một cái vào bên má, “Lần sau trước khi gây họa, cần phải nghĩ đến những lời này.”

Nàng cười ra tiếng, chỉ là lại động đến vết thương, đau đến mức nhú máu. Mà cơn đau thấu xương này, cũng khiến nàng suy nghĩ đến người khởi xướng — Cẩn Vương phi. Đối với người được gọi là “Mẫu phi” này, nàng vừa tiếc nuối vừa đau lòng.

Tuổi còn nhỏ nàng đã đi theo Linh di, cùng được mang vào Cẩn Vương phủ. Mười năm nay, Linh di luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, không dám vọng tưởng sẽ được làm Thái Vương Phi. Nhấn nhin mười năm như vậy, đến ngày hôm nay con trai độc nhất của người là Lý Nặc và nàng lại phải lâm vào hoàn cảnh ăn nhờ ở đậu. Chẳng lẽ ông trời thực không có mắt ư?

“Hôm nay nhờ có chàng mới thoát khỏi nguy hiểm, không thì thiếp không biết phải làm sao.” Chỉ sợ nàng ngay cả mình cũng không bảo vệ nổi, nói gì đến bảo vệ Lý Nặc.

Hắn không thích nhìn lông mày nàng nhăn lại, chỉ nói: “Đừng suy nghĩ nữa, nghỉ ngơi một lát đi.”

Nàng nhu thuận gật đầu một cái, đưa tay vỗ nhẹ vào vị trí bên cạnh: “Ở cạnh thiếp một lát được không?”

Khóe miệng hắn khẽ nhếch, thận trọng nằm bên cạnh nàng. Đầu của nàng

tựa vào trước ngực hắn, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của hắn.

Cho dù vết thương đau đến mức không cách nào ngủ yên được, nhưng nàng vẫn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không muốn để cho hắn lo lắng vì nàng. Vì coi chừng nàng, chắc hẳn hắn cũng mệt mỏi rồi.

Nàng mới nhắm mắt lại chưa được bao lâu, hai người liền đồng thời nghe được tiếng bước chân đang đến gần ở bên ngoài.

Nàng không hiểu mở mắt ra, đôi mắt to trong veo như nước nhìn hắn.

Hắn vươn tay véo nhẹ một cái lên tay của nàng, khẽ trấn an.

Cơ hồ khi hắn vừa xuống giường, cửa phòng lập tức bị đẩy ra, một cô gái dáng người thon thả, làn da trắng nõn sải bước tiến vào.

Liễu Nham Phong thấy người tới, không có phản ứng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn nàng ta xông thẳng đến trước mắt.

Cô gái đi theo phía sau bày ra bộ mặt bất đắc dĩ.

“Cốc chủ, Như Ý tiểu thư xin cầu kiến!” Cô gái không ngăn được người, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau thông báo một tiếng.

Lý Vũ Dương không khắc chế được sự tò mò chống thân thể lên, không để ý đến như vậy sẽ đụng chạm vết thương, khiến cho nàng đau đến nhe răng trợn mắt.

“Nàng nằm xuống.” Liễu Nham phong bắt đắ dĩ liếc nàng.

“Cho thiếp xem một cái đi.” Nàng dí dỏm chu chu cái miệng, vẫn mở to mắt quan sát người mới tới.

Từ nhỏ, mỗi người nhìn thấy nàng đều nói nàng là đại mỹ nhân, nhưng nàng lại cảm thấy người con gái trước mắt mới thật là đẹp, dáng người hoàn hảo này hoàn toàn khác biệt với mình.

Cô gái trước mắt có vóc người thon dài của giai nhân Phương Bắc, cặp mắt kia sáng ngời như nước mùa thu dễ khiến người ta động lòng. Nàng không tự chủ muốn đến gần, càng nhìn càng chăm chú...

Liễu Nham Phong rút cuộc cũng không nhìn nổi nữa, đưa tay ngăn chặn bả vai nàng lại, không để cho nàng ngồi dậy. Nàng khẽ mỉm cười, ra vẻ không sao, thế nhưng lại bị hấn liếc mắt cảnh cáo.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, Lý Vũ Dương chỉ có thể ngoan ngoãn nằm xuống giường, nhưng ánh mắt vẫn dõi theo đôi phương.

Đôi mắt đen như mực của Như Ý liềm chết trờng đôi tay của Liễu Nham phong đề trên vai của Lý Vũ Dương, nhướng mày, không khách khí nhìn chăm chăm nàng.

Mà Lý Vũ Dương cũng không ngượng ngừng nhìn lại, điều này lại khiến Như Ý cảm thấy không thoải mái.

“Có chuyện gì sao?”

Cho dù cảm thấy không vui với sự tự tiện của Như Ý, nhưng Liễu Nham Phong cũng không có biểu hiện gì ở trên mặt.

Nghe được câu hỏi, Như Ý mới thu hồi lại ánh mắt tức giận, chuyển sang nhìn hần, “Cha đã nhiều lần phái người cầu kiến cốc chủ, thứ cho Như Ý cả gan hỏi một câu — Cốc chủ dự tính bỏ mặc đến khi nào? Chẳng lẽ chỉ vì cha ta cự tuyệt ra tay chữa trị cho cô gái không đáng kể này, cho nên làm cho cốc chủ tức giận khó quên sao?”

Không đáng kể? Nói đến ta sao? Nghe được lời nói của đối phương, Lý Vũ Dương chẳng những không thấy buồn bực, ngược lại cảm thấy vẻ tức giận ở trên mặt nữ tử này rất đáng để đùa giỡn.

Như Ý khởi binh hỏi tội, khiến cho đáy mắt của Liễu Nham Phong thoáng qua một tia không kiên nhẫn.

Vẻ mặt của hần không đổi, lạnh nhạt mở miệng, “Ngày mai ta sẽ đi gặp trưởng lão.”

“Không cần chờ đến ngày mai, bây giờ cha ta đang chờ ở đằng trước, không bằng Cốc chủ theo Như Ý đi một chuyến.” Nàng vừa nói, ánh mắt không khách khí một lần nữa bay tới trên người của Lý Vũ Dương.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Lý Vũ Dương, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng sự nhỏ nhắn yếu ớt của nàng ta quả thật làm người ta khắc sâu ấn tượng. Vẻ mặt ngọt ngào, đôi mắt to trong veo, cho dù hiện tại bị trọng thương, nhưng cơ thể vẫn hiện lên vẻ phong tình yếu đuối, khó cưỡng lại

được.

Một nữ nhân như thế, ngay cả nữ nhi còn không nhịn được nhìn lén, huống hồ thân nam nhi như Liễu Nham Phong.

Nhưng cô ta lại là con người... Bông hoa đẹp nào cũng không thể chịu nổi sự tàn phá của năm tháng — Như Ý nàng thì không giống.

Nàng có công lực ngàn năm, lại là hòn ngọc quý trên tay trưởng lão của tộc hồ ly, độc nhất vô nhị, hơn hẳn so với Lý Vũ Dương kia.

Nàng và mọi người ở Mộng Hồn cốc đều gánh trên vai mối thù hận nặng nề giống nhau, Liễu Nham Phong không chỉ là cốc chủ, còn là chỗ dựa tinh thần cho bọn họ. Hắn đại biểu cho sự sinh tử của Mộng Hồn cốc, cho nên không cho phép có nửa điểm sai lầm.

Chỉ là, kể từ khi quen biết Lý Vũ Dương, hắn đã hoàn toàn thay đổi —

Tự tiện ra khỏi cốc, sống chung với kẻ phạm trần, lại vì Lý Vũ Dương cầu xin trưởng lão cứu mạng cô ta, biến đổi hoàn toàn khiến ai cũng đều cảm thấy xa lạ.

Mà thân là cốc chủ của Mộng Hồn cốc, hắn lại là kẻ đầu tiên phá hư quy củ, chẳng những mang người phạm vào cốc, hôm nay lại muốn cưới kẻ này này làm vợ, quan trọng hơn là, thân phận của nàng còn là hậu duệ của đế vương, có ân oán tình thù khó giải với tộc hồ ly.

“Cốc chủ, “ Như Ý biết Liễu Nham Phong luôn luôn thích mềm không

thích cứng, vì vậy thả mềm âm điệu của mình, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Nhiều năm qua, cha ta không ngừng tìm kiếm biện pháp, cố gắng thay cốc chủ tìm kiếm thuật Trường sinh bất lão, nhưng cốc chủ hiện nay cũng không để ý phản đối của mọi người cười người phạm làm vợ — đừng nói cha và mọi người trong tộc, ngay cả Như Ý luôn đứng về phía cốc chủ cũng không cách nào tha thứ.”

Lý Vũ Dương nháy mắt nghi hoặc. Mặc dù nàng bị thương, nhưng đầu óc cũng không hồ đồ, nàng nghe được rõ ràng lời nói của Như Ý —

Trường sinh bất lão? Người phạm? Đây là ý gì?

Nghe được lời nói của Như Ý, Liễu Nham Phong không phản bác lại, dù sao cũng là do hấn phá hư quy củ trước, hấn không thể chối tội này. Cúi đầu, vừa đúng lúc đối mặt với mặt vẻ mặt nghi ngờ của Lý Vũ Dương, hấn không nhìn được đưa tay vuốt đầu của nàng.

“Người lui ra đi.” Liễu Nham Phong mở miệng nói, không muốn bắt luận kẻ nào quấy rầy nàng nghỉ ngơi, càng không muốn để cho nàng bị liên lụy vào quá nhiều ân oán, đây là một loại phương thức để hấn bảo vệ nàng, “Ta đi xin tội với trưởng lão một lát”

Tay của Như Ý nắm chặt thành quyền, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào người trước mắt. Nàng biết rõ sự nhượng bộ của cốc chủ không phải là vì bị nàng thuyết phục, mà là không muốn nói nhiều về thân thế của mình trước mặt Lý Vũ Dương, chỉ mấy động tác và mấy câu nói đơn giản đã lần nữa biểu hiện sự bảo hộ của hấn với người con gái này.

Lời của hấn vừa nói ra, cô gái đứng cách đó không xa lập tức tiến lên, “Tiểu thư, mời.”

Như Ý đè xuống cơn tức, lạnh nhạt mở miệng, “Cốc chủ không nên quá mức thân cận với ‘người phạm’. Nếu để bọn họ biết được thân thể của người, chỉ sợ sẽ mang đến họa sát thân. Lời nói của Như Ý, kính xin cốc chủ suy xét.”

Dứt lời, nàng cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi.

Nhìn dáng vẻ thướt tha mềm mại của nàng ta, Lý Vũ Dương không khỏi cảm thấy tán thưởng, “Cô nương này thật xinh đẹp, chỉ là xem ra tính khí không được tốt lắm. Nàng là ai?”

“Cô ta là Như Ý, “ Liễu Nham Phong nhàn nhạt nói, “là hòn ngọc quý trên tay trưởng lão.”

“Thì ra là hòn ngọc quý trên tay trưởng lão...” Nàng suy tư một lát, “Nhưng lời nói của nàng ta là có ý gì?”

“Hôm nào hãy nói lại.” Hắn vỗ vỗ gò má của nàng, không trả lời thẳng.

Lời nói vừa rồi của Như Ý làm tròn mắt đen của Liễu Nham Phong trầm xuống, dường như thấy lại một màn đáng sợ của nhiều năm trước — một đạo nhân cầm cây giáo dài, hung hăng đâm vào thân thể của mẫu thân hắn! Cho tới bây giờ, hắn giống như có thể nghe được tiếng thét đau đớn của mẫu thân hắn trước khi chết.

Sự đuổi cùng giết tận của nhiều năm trước là sự thật tàn khốc, càng là ác mộng mà cả đời hắn không thể trốn tránh được.

Hắn biết rõ, tất cả cũng tại vì mấy câu sàm ngôn của một viên quan nhỏ tại Khâm Thiên Giám — đương kim thái tử bị hồ yêu làm cho hồ đồ, cho nên mới chẳng thèm ngó ngang tới ngôi vị thái tử chí cao vô thượng, không muốn làm một gã “tù phạm mặc long bào”. Nghe được câu nói như thế, Hoàng đế rất là tức giận, vì vậy mới hạ lệnh tiêu diệt hồ tộc.

Nhớ ngày đó, trên dưới hồ tộc có rất nhiều người kiêu ngạo, xem mệnh lệnh của Hoàng đế như chuyện đùa, chỉ vì hồ tộc luôn đứng giữa ranh giới tiên và yêu, phần lớn đều có pháp lực, nào có thể dễ dàng bị tiêu diệt?

Chỉ là không ngờ tới, Hoàng đế thật sự tìm được không ít cao nhân, hủy hoại nơi ở của bọn họ, dùng lửa thiêu cháy một ngọn núi rồi lại đến một ngọn núi, làm cho những người trong hồ tộc chạy trốn không thoát mà phải chết hơn phân nửa.

Năm đó viên quan nho nhỏ cũng lập đại công, trở thành một quốc sư, quyền uy khắp thiên hạ.

Liễu Nham Phong năm đó mặc dù tránh được cái chết, nhưng lại trốn không khỏi ác mộng. Một cuộc chiến điên cuồng trở thành áp lực nặng nề nhất ở trên vai hắn.

Hắn thở dài, hơi thu lại tròng mắt. Hắn có y thuật tốt, nhưng không có pháp lực, càng không có tu hành ngàn năm. Cha ruột của hắn là phạm nhân, mà hắn cũng không khác gì người phạm, sinh lão bệnh tử, cái gì người phạm nên trải qua hắn cũng phải trải qua.

Hắn tiếp nhận kết quả như thế này, nhưng trưởng lão không chịu buông tha, người trong cốc cũng chờ mong hắn sẽ tìm được thuật Trường sinh bất

lão, để cho hắn có thể bảo vệ hồ tộc đời đời kiếp kiếp.

Nếu bảo hệ hồ tộc là trách nhiệm của hắn, hắn nguyện ý dùng tánh mạng để bảo vệ, nhưng còn Trường sinh bất lão thì hắn thật sự không muốn.

Ánh nên soi lên sườn mặt tuần tú của hắn. Lý Vũ Dương chăm chú nhìn vào, nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn, “Chàng đang suy nghĩ gì đây?”

Hắn lấy lại tinh thần, nhìn đôi mắt trong veo của nàng hiện ra trăm nghìn nỗi lo. Cuối cùng, hắn cười nhạt một tiếng rồi nói: “Ta đang nghĩ về quá khứ, giống mẫu thân ta năm đó vì bảo vệ mạng sống của ta mà quên đi mình. Khi đó tử thương vô số, mà khởi đầu chỉ vì một câu sàm ngôn.”

“Người nào lại có khả năng lớn như vậy?”

Hắn dừng một chút, thành thật trả lời, “Quốc sư.”

Ánh mắt nàng buồn bã, “Người chàng nói là... Hòa Trác?”

Hắn nhẹ gật đầu.

Lý Vũ Dương nhớ tới chuyện Linh di ân cần dạy bảo nàng. Khi Linh di nói tới Hòa Trác, chỉ hình dung bằng mấy chữ đơn giản — nham hiểm độc ác. Linh di muốn nàng nếu có ngày gặp gỡ người này, phải chạy trốn thật xa, bất luận người khác hỏi gì, cũng không thể nói tên họ của cha mẹ thân sinh ra mình....

“Thiếp không thích người này.” Hòa Trác, cái tên này, làm đáy lòng nàng không có cảm giác thoải mái.

“Nàng từng gặp hắn?”

Nàng lắc đầu, “Không có, thiếp và Linh di chưa từng gặp. Chúng ta không có gia thế hiển hách, thân phận lại thấp hèn, cho nên không thể vô duyên vô cớ vào cung, cũng không có cơ hội gặp qua quốc sư.”

“Vậy tại sao nàng không thích người này? Bởi vì Cẩn vương phi sao?”
Hắn cũng biết Cẩn vương phi là biểu muội của quốc sư.

“Không,” Nàng lắc đầu một cái, “Linh di và Cẩn vương phi quan hệ không thân thiết lắm, lời nói của Linh di chỉ là mấy lời từ chối thôi.”

“Lời từ chối?”

Lý Vũ Dương chu miệng lên, nháy mắt, “Đúng vậy, đây là một bí mật.”

Trong mắt hắn là hình dáng tươi cười dí dỏm của nàng, chỉ là lời kể tiếp của nàng khiến hắn không cười được nữa.

“Cha mẹ ruột của thiếp mất đi, có liên quan đến hắn.”

Chân mày của hắn nhíu lại. Cha mẹ nàng chết có liên quan tới hắn? Đây cũng là chuyện bất ngờ với hắn.

“Cha mẹ nàng là ai?”

“Đây cũng là một bí mật khác, mặc dù Linh di đã dặn dò không thể nói cho người khác biết, nhưng chàng là phu quân tương lai của thiếp, nói cho chàng nghe cũng không sao.” Nàng đề thấp giọng nói của mình, tính toán, nói nhỏ vào tai hắn, nhưng lại động đến vết thương, khiến bản thân phải kêu lên một tiếng.

“Nàng thật là...” Hắn kéo nàng, chân mày nhăn lại càng nhiều, bất đắc dĩ đối với nàng, “Chớ lộn xộn, nếu vết thương bị hở ra, nàng là người phải chịu đấy.”

Bởi vì cười đau mà gò má ửng đỏ, nhưng nàng vẫn bất chấp tất cả vươn tay ôm lấy hắn, ngón tay khẽ vuốt qua mi tâm của hắn, “Thiếp không thích xem dáng vẻ chau mày của chàng, thiếp muốn chàng thật vui vẻ. Coi như quá khứ không vui đều đã qua rồi, quan trọng là tương lai, thiếp sẽ ở cùng chàng.”

Nghe được lời của nàng, lòng của hắn ấm áp hơn, “Lời này nói còn quá sớm, không sợ ta không phải là người ư?”

“Không sợ.” Nàng cười một tiếng, nũng nịu nhìn hắn một cái, coi lời hắn chỉ là lời nói đùa, “Thiếp chỉ biết chàng là nam nhân thiếp yêu.”

Nhìn nụ cười của nàng, nhu tình trong lòng hắn bị chặn ở cổ không nói ra được.

“Đúng rồi, không phải trưởng lão đang chờ chàng sao? Chàng mau đi đi, lúc trở về chúng ta sẽ bàn lại.” Nàng nhẹ giọng thúc giục hắn.

Nhìn trời càng lúc càng tối, quả thật sẽ không hay nếu để cho trưởng lão chờ lâu, vì vậy hắn nói: “Nàng nghỉ ngơi một lát nữa, ta đi một chút rồi về.”

“Được.” Nàng nhìn hắn rời đi, đóng cửa phòng, cũng muốn nghỉ ngơi, nhưng đầu óc vẫn nhớ lại câu nói của Như Ý — sự thần bí của Mộng Hồn cốc với gánh nặng trên vai của Liễu Nham Phong...

Nàng có thể bất chấp tất cả lựa chọn nam nhân mình yêu, nhưng lại không muốn tương lai của hắn vì nàng mà rơi vào cục diện tranh đấu.

Nén nhin đau khổ, nàng cắn răng đứng dậy từ trên giường, muốn đi vào theo Nham Phong. Nếu thật sự có chỉ trích, nên nhắm về phía nàng, nàng sẽ không để cho hắn một mình đối mặt với chỉ trích của bộ tộc.

Chương 11

Ngồi ở đại sảnh, vẻ mặt lão ông vô cùng lo lắng, đến khi thấy Liễu Nham Phong xuất hiện, thì cũng không có đứng dậy, không khách sáo, gọn gàng dứt khoát mà mở miệng.

“Cốc chủ, lão thân đêm khuya cầu kiến, chỉ có một chuyện muốn nhờ.”

Liễu Nham Phong trong lòng đại khái cũng đã biết trưởng lão muốn nhờ chuyện gì, nhưng mặt hắn vẫn không chút thay đổi, chậm rãi ngồi ở trên ghế chờ trưởng lão mở miệng.

“Cốc chủ nên nhanh chóng thu xếp đưa người đi.” Ngay cả trong lòng trưởng lão cũng biết yêu cầu của mình sẽ không được cốc chủ đồng ý, nhưng trưởng lão vẫn tiếp tục nói: “Chẳng những là thế tử của Cẩn Vương phủ, còn có.... Quận chúa Vũ Dương?”

Ánh mắt Liễu Nham Phong híp lại, nhưng hắn vẫn không nói gì.

“Cốc chủ, “ Trưởng lão khẽ thở dài, cũng không biết mô tả tình huống bế tắc này như thế nào, “Chẳng lẽ ngài không sợ chuyện xưa tái diễn, đưa tới họa sát thân?”

Tâm ý sâu xa của trưởng lão cuối cùng cũng khiến hắn phá vỡ trầm mặc, “Vũ Dương cũng chỉ là nghĩa nữ của Cẩn Vương phủ thôi.”

“Cho dù chỉ là nghĩa nữ, nhưng cô ta vẫn là Quận chúa.” Lòng mày của trưởng lão nhíu lại, nhớ lại quá khứ, “Lão thân còn nhớ rõ năm đó Cẩn

Vương gia mặc dù nhận mệnh của triều đình vây quét Hồ Tộc, nhưng hàm lệnh đến mà Vương gia cũng không có đại khai sát giới, hành động này tương đương với hành động gián tiếp cho chúng ta một con đường sống.”

“Nhưng cho dù như thế, Cẩn Vương vẫn mang dòng máu của hoàng thất, nếu ngày sau có xảy ra xung đột với tộc ta, hấn dù đại nghĩa thế nào, nhưng tâm cũng sẽ hướng về người thân... Cho nên, cóc chủ giữ Cẩn hoàng tử ở trong cóc thật sự là hành động không tốt. Đạo lý này, chẳng lẽ cóc chủ còn không hiểu?”

Liễu Nham Phong vỗ vỗ cằm, trầm tư. Hấn không phải không hiểu, chỉ là không bỏ được nàng, người mà nàng quan tâm, cũng không cách nào bỏ mặc.

“Hay là... Cóc chủ tính toán giữ Quận chúa và Thế tử lưu lại nơi đây thành con tin, lấy họ làm lợi thế đàm phán?” Ánh mắt trưởng lão sắc bén nhìn về mặt suy tư của hấn, “nếu cóc chủ có tính toán này, dĩ nhiên lại là chuyện khác.”

Về mặt Liễu Nham Phong bỗng chốc chuyển lạnh. Hấn không có ý định lợi dụng Vũ Dương và Lý Nặc.

Trưởng lão nhìn về mặt hấn trở nên lạnh lùng, lập tức hiểu đáp án của hấn. Dù sao cho tới bây giờ, lòng dạ cóc chủ cũng không phải thâm độc. Hấn vẫn luôn khinh thường việc khống chế người khác, hướng chỉ đối tượng lại là người hấn động lòng.

“Nếu cóc chủ không có suy tính này, “ Trưởng lão kiên trì nói: “thì ngày mai trời vừa sáng, xin mời dẫn người của Cẩn Vương phủ ra khỏi cóc.”

Vẻ mặt Liễu Nham Phong biến đổi. Trong lòng hắn hiểu được, trưởng lão đêm khuya mang con gái tới chơi mà không phải là trên đại đường công khai chất vấn, khiển trách hắn trước mặt mọi người, là đã giữ mặt mũi cho hắn. Thực ra, ông chỉ hi vọng hắn có thể đưa Vũ Dương đi trước khi gây ra xôn xao. Lo lắng của trưởng lão, hắn thật sự không thể chấp nhận, chỉ là lúc này, hắn cũng không có cách nào khác nên đành phải gật đầu.

“Vũ Dương bị thương nặng, “hắn quyết định rất nhanh, “Đội thân thể của nàng tốt lên rồi sẽ bàn lại sau.”

“Cốc chủ, “Nư Ý không nhịn được mở miệng, thốt lên lời nói mang theo sự khích tướng, “Ta mới xem bộ dạng của cô ta, hình như vẫn còn tốt, không chết được mới đúng. Huống chi, nàng là Quận chúa, cốc chủ còn sợ nàng ta ra cốc sẽ không có người chăm sóc sao?”

“Nư Ý!” Ánh mắt của trưởng lão nhìn về phía con gái, “Không được vô lễ!”

“Cha, đến lúc nào rồi rồi hả? Nếu không nói trọng điểm, con thấy cốc chủ sẽ không tỉnh được.” Nư Ý tự nhiên nói tiếp: “Nàng ta là con của Cẩn Vương gia, cũng là người của hoàng thất, sau lưng tất nhiên có hàng đông thủ đoạn, giết rất nhiều người. Con căn bản không tin nhà bọn họ vẫn còn người tốt!”

“Tạm thời không nói đến Thái tử và Quận chúa, nói về hành động của Cẩn Vương gia năm đó đi. Các ngươi luôn miệng nói hắn bỏ qua cho người của tộc chúng ta, nhưng hắn thật sự là người đại nhân đại nghĩa sao? Các ngươi làm thế nào khẳng định được? Nói không chừng Cẩn Vương gia chỉ là hạng người ham sống sợ chết, lo lắng tài nghệ không bằng người, nếu dấy binh lên, chẳng những không chiếm được nửa phần lợi ích, còn khó giữ được tính mạng. Trong tộc của chúng ta còn có người cho rằng hắn là người nhân

nghĩa, nói cho cùng... Có lẽ Cản Vương gia mới là cái đồ bại hoại nhất.”

“Phụ vương ta không phải người xấu!” Lý Vũ Dương giơ tay chống lên khung cửa, thân thể lão đảo, khuôn mặt tái nhợt lên tiếng.

Liều Nham Phong ngạc nhiên khi thấy nàng xuất hiện, liền vọt ngay tới bên cạnh, đỡ nàng, “Nàng sao lại ra đây?”

“Thiếp nói rồi, thiếp không muốn làm chàng bởi vì thiếp mà khó xử.” Nàng miễn cưỡng nâng lên khóe môi, ánh mắt nhu tình nhìn hắn, “Cho dù có xảy ra chuyện gì, thiếp cũng sẽ cùng chàng đối mặt.”

Hắn đau lòng nhìn nàng vì tới đây mà phải dùng lực khiến toàn thân ướt đầm mồ hôi, “Nàng rõ là...”

“Yên tâm, chỉ là bị thương nhẹ, thiếp còn có thể chịu được.” Tay của nàng khẽ vuốt lồng ngực hắn, cười nhẹ một tiếng.

Mặc dù thân thể suy yếu, nhưng hai mắt nàng lại sáng ngời như ánh đuốc nhìn trường lão, trong nháy mắt nàng bỗng nhớ lại mười năm trước đây, trong một ngày tuyết bay tán loạn, giống như chuyện mới phát sinh ngày hôm qua.

“Lão gia gia,” Nàng dịu dàng mở miệng, “Mặc dù Vũ Dương không biết năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, làm trên dưới Mộng Hồn cốc cửa nát nhà tan, nhưng phụ vương ta thật sự không phải là người xấu. Vũ Dương biết rõ, mặc dù lão gia gia bộ dáng nghiêm nghị, nhưng trên thực tế lại rất từ bi.”

Nghe được lời của nàng, trưởng lão nghiêm mặt lại, tỉ mỉ quan sát nàng, “Quận chúa... đã gặp qua lão thần?”

Lý Vũ Dương tựa vào ngực Nham Phong, sự ấm áp trên người hấn truyền đến người nàng, cũng may có hấn nâng đỡ, nếu không nàng không thể đứng lâu như vậy.

Nàng thở dài, lộ ra một nụ cười yếu ớt, “Lão gia gia quên Vũ Dương sao?”

Trong mắt ông lóe lên sự nghi ngờ.

Nàng tiếp tục nói: “Năm đó ở ngôi miếu đồ nát, ngài mang theo một con tiểu hồ nhỏ bé đáng thương, trong gió tuyết năm đó gặp được dì Linh dắt theo một cô bé, cô bé nổi lên lòng trắc ẩn, cho bọn họ một túi bạc vụn.”

Trưởng lão nghe vậy, thân thể không khỏi chấn động, “Người là cô bé năm đó —”

“Vâng” Nàng mỉm cười gật đầu, “Trưởng lão nhớ lại rồi sao?”

Trưởng lão dĩ nhiên nhớ rõ ràng đêm hôm ấy, nếu không có cô bé mang lòng dạ từ bi, bọn họ cũng sẽ không có cóc chủ ngày hôm nay. Không ngờ cô bé năm đó lớn lên lại xinh đẹp động lòng người đến vậy.

Lòng ông chấn động. Đây chẳng lẽ là duyên tiền định ư? Nàng cứu mạng của cóc chủ, cóc chủ sau đó lại là người yêu của nàng....

“Mặc dù chỉ là một túi bạc vụn, nhưng bèo nước gặp nhau, người đáng thương cũng có thể ra tay tương trợ, ta tin tưởng lão gia gia nhất định là người thật tốt. Phụ vương ta — nên nói là nghĩa phụ đi, hôm đó sau đi ngài đi không lâu, nghĩa phụ cũng tới ngôi miếu đồ nát, đã giúp đỡ ta và dì Linh, cho chúng ta một nơi cư trú. Vì vậy nghĩa phụ cùng lão gia gia đều không phải là người xấu, là người tốt nhất thiên hạ.”

“Ông ta có tốt có thiện hơn nữa, cũng không có tác dụng.” Như Ý lạnh lùng nói, “Bởi vì ông ta có một gia đình độc ác! Năm đó hoàng thất phái người tới diệt môn, người là người của Hoàng thất, cho nên nói đến cùng, người cũng có một phần liên quan.”

Lý Vũ Dương bởi vì chỉ trích của nàng ta, mặt mũi ngẩn ra, khuôn mặt càng thêm tái nhợt.

“Như Ý, đủ rồi!” Liễu Nham Phong nghiêm nghị nhìn Như Ý một cái.

Nàng không cam lòng, hận cắn răng. Cốc chủ chẳng bao giờ nói với nàng bằng giọng điệu như vậy? Mà tất cả đều do Lý Vũ Dương gây ra.

“Như Ý cô nương, ân oán xưa kia Vũ Dương không biết, cho nên quả thật không tiện bình luận.” Lý Vũ Dương khẽ thở dài, “Chúng ta tuy là người của hoàng thất, nhưng phụ vương ta tuyệt đối sẽ không lạm sát kẻ vô tội, Lý Nặc là Thế tử, cũng là tương lai của Cần Vương gia, chỉ cần người gặp ông, sẽ phát hiện ra bản tính thiện lương của ông ấy— nếu tộc nhân nguyện ý cho chúng ta cơ hội, thời gian sẽ tự chứng minh chúng ta không phải người ác.”

Như Ý hừ lạnh, trầm mặt đứng ở sau trường lão, bởi vì vừa bị Liễu Nham Phong mở miệng trách cứ, cho nên nàng không muốn đáp lời.

Trưởng lão không nói gì. Hôm nay xảy ra chuyện này, chẳng lẽ do duyên nợ ngày trước.

Hắn nhìn Lý Vũ Dương, “Quận chúa nhớ chuyện năm đó cứu tiểu hồ sao?”

“Nhớ.” Nhắc tới tiểu hồ, Lý Vũ Dương cười, “Trưởng lão nói muốn mang nó đi tìm mẫu thân.”

Bởi vì nàng nghĩ đến mẫu thân, cho nên tiểu hồ nhất định cũng muốn mẫu thân của nó, chỉ là... mẫu thân nàng đã không về được, ít nhất tiểu hồ còn có thể —

“Nhưng mà mẫu thân của tiểu hồ đã hồn lìa khỏi xác.”

Chết?! Giống với mẫu thân nàng sao? Lý Vũ Dương ngẩn ra.

“Mà tiểu hồ...” Trưởng lão dừng lại, nhìn Liễu Nham Phong một cái, thấy hắn không có mở miệng ngăn lại, liền tiếp tục nói: “Chính là người đứng ở bên cạnh ngươi, Liễu Nham Phong.”

Trên mặt Lý Vũ Dương hiện lên vẻ kinh ngạc, nói không ra lời, đầu trống rỗng.

Tiểu hồ... Là Nham Phong?! Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ta nói rồi...” Liễu Nham Phong hai mắt khóa chặt ở mắt của nàng, “Ta không phải là người, ta là một con hồ ly!”

Nàng khó nén kinh ngạc đáp lại ánh mắt của hắn, há mồm nhưng không cách nào phát ra âm thanh. Đó không phải là hắn nói đùa sao?

“Không chỉ mình ta,” Hắn bóp nhẹ tay nàng, tay không tự giác dùng sức, “Thật ra trong Mộng Hồn cốc người mà nàng nhìn thấy đều là hồ ly. Nàng sợ sao? Nàng có thể tiếp nhận ta sao?”

Hắn bóp tay nàng có chút đau... Mặc dù giọng nói vững vàng, nhưng nàng vẫn nhìn thấy một tia hốt hoảng trong mắt hắn. Nàng có chút đau lòng, cười nhẹ. Tên ngốc này, còn tưởng rằng nàng sẽ để ý chuyện đó sao?

Nàng nháy mắt với hắn mấy cái, giọng điệu than thở, “Đời này đúng là có nhiều thứ kỳ lạ, người thật sự là hồ ly ư!”

Thấy nụ cười của nàng, Liễu Nham Phong lúc này mới bớt căng thẳng, phát hiện thân thể mình vì chờ nàng đáp lại mà trở nên căng cứng. Sực nhớ mình hình như cũng làm đau cánh tay nàng, hắn lập tức giảm nhẹ lực.

Nàng cười với hắn, “Cho nên, người có được y thuật cao siêu có thể phục chế khả năng chạy nhảy của ta, tất cả chỉ bởi vì người là một con hồ?”

Hắn lắc đầu, “Chế phục dã thú mới là năng lực bẩm sinh của ta, có lẽ liên quan đến việc mẹ ta là hồ, còn y thuật của ta là do vất vả học được từ một vị thần y tên Trịnh Tây Tử. Mẹ ta là Công chúa hồ tộc có mấy ngàn năm tu hành, nhưng đó là mẹ ta, nếu nàng trông cậy vào ta phải có một loại khả năng thần thông như mẹ, chỉ sợ nàng thất vọng.”

“Thiếp hiểu rồi.” Nàng suy tư một lát nói, “Mặc dù mẹ chàng là hồ, nhưng

chàng giống như người phạm, cho nên vừa rồi Như Ý mới nói trưởng lão thay chàng tìm kiếm thuật Trường sinh bất lão. Chàng thật ra không khác người phạm, cũng sẽ chết già, bởi vì... Cha chàng là người phạm?” Hơn nữa nàng nhớ hẳn đã từng nói qua, cha hẳn còn là người trong hoàng thất.

Liễu Nham Phong gật đầu một cái.

“Đây thật là...” Lý Vũ Dương ngạc nhiên nhìn vẻ mặt hiền lành của trưởng lão cùng sự ngạo nghễ của Như Ý, bề ngoài họ cùng người phạm không khác gì nhau, không ngờ họ lại là do hồ ly biến thành.

“Coi như không cùng loại thì thế nào chứ?” Vũ Dương rất nhanh tiếp thu sự thực, “Người cũng có thiện có ác, thần hoặc yêu cũng như vậy. Ta chỉ cần biết các người là người tốt, điều đó là đủ rồi.”

Ánh mắt hẳn ôn nhu, “Nàng thật sự không để ý?”

Nàng lắc đầu cười nói: “Chàng không để ý đến ta là người trong hoàng thất còn chăm sóc ta, ta như thế nào lại để ý chuyện mẹ chàng là hồ mà quên đi sự bảo hộ của chàng?”

Lời nói này, khiến cho hẳn không nhịn được xúc động mà ôm lấy nàng.

“Thật là hoang đường!” Như Ý đứng một bên thấy như vậy không khỏi nhíu mày. Nữ nhân này đầu óc tám phần có vấn đề.

“Như Ý, không được vô lễ!” Trưởng lão liếc con gái một cái, ông không phải là không biết tâm tư của nàng, nhưng chuyện tình cảm vốn là không thể

miễn cưỡng. Mặc dù ông cũng đã từng nghĩ nếu không tìm được thuật Trường Sinh Bất Lão thì sẽ để cho Như Ý thành thân cùng cóc chủ, sinh ra đứa bé là huyết mạch của người.

“Cha, bây giờ là lúc nào rồi?” Như Ý tức giận nói, “Mặc kệ nữ nhân này nói dễ nghe như thế nào đi nữa, cũng không thể che lấp được sự thật nàng ta là người hoàng thất. Đừng quên, năm đó chính bọn họ thiếu chút nữa đã tiêu diệt được tộc của chúng ta. Nàng ta là mầm họa, tuyệt đối không thể lưu lại.”

“Lời của con không phải không có lý,” Trương lão công bằng mở miệng, “Nhưng không thể phủ nhận, mười năm trước họa diệt tộc cùng Quận chúa có liên quan. Nói cho cùng, nàng còn là ân nhân của chúng ta. Năm đó nếu không có nàng ta ra tay cứu giúp, cũng không có cóc chủ ngày hôm nay, càng không có hồ tộc... Đây có lẽ là ý trời.”

Nghe được lời của phụ thân, Như Ý cực kỳ kinh ngạc. Cha đã gián tiếp đồng ý Vũ Dương sao. Một phạm nhân — sao có thể như vậy?!

“Cha! Nàng ta là người phạm!”

“Ta biết, nhưng là có ân nên báo...” Trương lão thở dài, vung tay lên một cái, Như Ý còn không kịp ngăn cản, một luồng sáng đã gắn vào trên người Lý Vũ Dương.

Lý Vũ Dương cả kinh, trong nháy mắt chỉ cảm thấy thân thể nhẹ hơn, tiếp theo đau đớn trên người biến mất, cuối cùng chỉ còn lại chút cảm giác mệt mỏi.

Nàng khó nén ngạc nhiên cúi đầu xem xét. Thương thế của nàng... Toàn bộ

khỏi rồi?!

“Cha!” Như Ý giận đến mức dậm chân.

“Đừng nói nữa.” Trưởng lão không để ý tới con gái, sâu sắc nhìn Lý Vũ Dương một cái, “Nếu thật là duyên phận do trời định, lão phu cũng không thể làm trái ý trời, chỉ hy vọng đoạn nhân duyên này là phúc phận cho hồ tộc chứ không phải tai ương.” Nói xong, ông liền nặng nề rời đi.

Ân tình phải nhớ đến ngàn năm. Năm đó là nàng cứu cóc chủ, chỉ bằng vào cái ơn này, ông không thể không tiếp nhận nàng.

Hai người nếu như đã muốn ở cùng nhau, ông cũng không cách nào chia rẽ. Cho dù biết kết quả không phải do mình lựa chọn, ông cũng chỉ đành đứng một bên hi vọng. Cũng như năm đó cóc chủ biết công chúa yêu người phạm, chỉ có thể vô lực ngăn cản.

Như Ý tức giận bất bình nhìn bọn họ một cái, cũng theo cha mình rời đi.

Lý Vũ Dương căn bản không có chú ý tới hai người, tâm trí của nàng vẫn còn chìm đắm trong sự ngạc nhiên. Nàng hơi rời khỏi lồng ngực của Liễu Nham Phong, giang hai tay ra, xoay một vòng ở trước mặt hắn. Thương thế của nàng đều mất rồi.

“Quá thần kỳ, thật là quá thần kỳ!” Không phải nằm mơ, là sự thật!

Ánh mắt hắn mang theo niềm vui nhìn hành động của nàng. “Là rất thần kỳ. Nhưng thần kỳ nhất phải là... Nàng chính là người ra tay cứu giúp ta năm

đó? Nàng là ân nhân của ta?”

Nàng ngừng lại, quay đầu nhìn hấn.

“Ân nhân?” Nàng vỗ vỗ cằm, lộ ra vẻ mặt hả hê, “Thiếp thích cái từ này. Cũng tốt, về sau chàng thấy ta không cần dập đầu cúi lạy, chỉ cần kêu lên một tiếng ‘ân nhân’ để cho ta vui vẻ là được rồi.”

Nhìn nàng trêu ghẹo nhạo báng hấn, Liễu Nham Phong đưa tay ôm nàng vào lòng, thở phào nhẹ nhõm.

Trưởng lão ra tay tương trợ, đã nói rõ rằng dù trong lòng người tuy cảm thấy không ổn, nhưng vẫn là đón nhận Vũ Dương. Đây là điều khiến hấn vui nhất.

Khi phải đứng giữa nàng và trưởng lão, dù hấn đã nguyện ý vì nàng mà không chùn bước, nhưng bản thân là do trưởng lão chăm sóc cẩn thận mà lớn lên, nên hấn thật sự không muốn thấy trưởng lão thất vọng về mình.

Mà chuyện biến bất ngờ của ngày hôm nay thật khiến lòng hấn dâng lên một cảm giác hạnh phúc khó nói thành lời.

Chương 12

Lý Vũ Dương phát hiện đúng là mình phải đi một chuyến, mới biết cốc này có bao nhiêu rộng lớn. Sơn cốc lấy hồ Mộc Lan làm trung tâm, một bên là thảo nguyên rộng lớn, một bên khác là rừng rậm che trời, quanh năm sương trắng lượn lờ.

Cưỡi trên lưng ngựa, nàng ngắm nhìn cảnh sắc như được vẽ lại ở trước mắt. Ở dưới đáy cốc Mộng hồn còn có một cái động khác, nơi đó đã xuất hiện những dấu vết của mùa xuân.

Sương mù mênh mang như ảo mộng, còn có thể nghe được tiếng vỗ nhẹ của nước phát ra thật dễ chịu. Con ngựa bước đi nhàn nhã, giúp nàng tìm được sự yên tĩnh từ nơi này.

Đột nhiên, nàng nghe được tiếng cười quen thuộc, đánh vỡ sự yên tĩnh. Nàng không khỏi nhếch khóe miệng, đá vào bụng ngựa, đi theo âm cười đang phát ra từng hồi.

Nàng đi về phía tây trên thảo nguyên, phát hiện ra Hạ Trúc cùng Hạ Vũ đang chơi cùng Lý Nặc.

“Quận chúa?” Hạ Trúc phát hiện ra bóng dáng của nàng trước, vội vàng nghênh đón, “Làm sao người lại chạy ra ngoài?”

“Nếu vết thương lành rồi cũng không cần phải nằm ở trên giường.” Nàng tuột xuống khỏi mình ngựa, vỗ vỗ đầu nó. Chú ngựa giống như có linh tính liền chạy đi ăn cỏ ở gần đấy.

“Mã nhi thật ngoan nha.” Nhìn theo con ngựa, Hạ Trúc ngạc nhiên nói.

Nhớ hôm đó tại thành phố, con ngựa nổi điên đã thương người – cảnh này nàng vẫn nhớ như in ở trong đầu. Ngày đó Quận chúa sau khi thuần hóa được chú ngựa, liền gọi nó là Mã nhi, không ngờ bây giờ nó lại ngoan ngoãn như con thỏ nhỏ rồi.

“Nó là do Quận mã gia đưa tới, dĩ nhiên phải biết điều rồi.” Ánh mắt Vũ Dương ái ngại liếc Mã nhi một cái.

Nàng yêu con ngựa này, không chỉ bởi vì linh tính của nó, mà còn vì Nham Phong tặng cho nàng.

“Ngụ ý của Quận chúa là Quận mã gia nghe lời giống như Mã nhi sao?” Hạ Vũ trêu ghẹo.

“Dĩ nhiên rồi.” Lý Vũ Dương cười ra tiếng, mắt đảo nhanh, dí dỏm nói: “Chỉ là, lời này không được để cho hắn biết, các người cũng hiểu được người nọ rất sĩ diện.”

Hạ Vũ, Hạ Trúc nhìn nhau, cùng cười ra tiếng.

“Tỷ tỷ!” Lý Nặc vốn chơi ở ven hồ xa xa, thấy bóng dáng nàng liền chạy tới.

Lý Vũ Dương vươn tay ôm lấy hắn, trên mặt hắn như viết đầy bốn chữ ‘tâm tình vui vẻ’. Nàng luôn luôn thích khoảng thời gian cùng chơi với đệ đệ.

Hạ Vũ và Hạ Trúc đứng ở một bên nhìn, chỉ thấy một lớn một nhỏ chơi đến quên trời quên đất, căn bản quên mất thân phận của mình, một là Quận chúa, một còn lại là Thế tử Vương gia.

“Quận chúa.” Hạ Vũ ở một bên nhìn trên người chủ tử dính đầy cỏ xanh, không nhìn được mở miệng, “Người có thể nói cho chúng tôi biết tại sao vết thương của người lại khỏi nhanh một cách thần kỳ như vậy không? Quận mã gia của chúng ta thật là thần tiên sống sao? Không phải vậy... Người rõ ràng bị Vương phi đánh cho sống dở chết dở, thế nào chỉ mới mấy ngày đã khỏe lại rồi, chẳng những mạnh như rồng như hổ, thậm chí còn có thể cưỡi ngựa chạy băng băng? Thật sự khiến người khác ngạc nhiên.”

“Quả thật làm người ta ngạc nhiên, nhưng... Người cũng tận mắt thấy, thương thế của ta khỏi hẳn rồi. Các người cứ coi như hẳn thật sự là thần tiên sống, biết cải tử hồi sinh đi.” Lý Vũ Dương nằm ở trên cỏ, trừng mắt nhìn bọn họ, nằng nặc nhìn ngực Lý Nặc, vết sưng đỏ trên mặt hẳn đã biến mất, chỉ còn vết tím bầm nhàn nhạt, “Nặc Nặc muốn chơi cái gì đây?”

Lý Nặc chỉ vào vật Hạ Vũ cầm con diều trên tay, rồi nói “Đệ tự mình làm.”

“Nặc Nặc thật giỏi!” Lý Vũ Dương khích lệ giống như hôn nhẹ vào mặt hẳn một cái.

Lý Nặc cười vui vẻ ra tiếng, chỉ vào hồ cách đó không xa, bốn phía đầy ắp tiếng cười, “Tỷ tỷ, trong hồ có rất nhiều cá.”

Lý Vũ Dương thuận thế nhìn về phương hướng hẳn chỉ, bên trong hồ thật sự có nhiều cá. Mà ở hồ bên kia, lại có mấy đứa bé ở đâu đó đang du ngoạn.

“Quận chúa, mấy đứa bé này rất giỏi,” Hạ Vũ theo ánh mắt của chủ tử nói: “Mọi người đều am hiểu nước, xuống nước bơi mấy vòng, ai cũng bắt được mấy con cá. Ta thật sự bội phục người nào dạy chúng đây.”

Lý Vũ Dương nghe vậy, từ trên bãi cỏ đứng lên, vồ vồ cỏ trên người mình và Lý Nặc, dắt tay của hắn, chậm rãi đi tới.

Nơi này có không khí trong lành, cảnh sắc hài hòa, mà nhìn bọn nhỏ khuôn mặt tươi cười cách đó không xa, nàng thật sự rất khó tưởng tượng bọn chúng không giống nàng.

“Quận chúa, người đừng qua.” Hạ Trúc không nhịn được nhắc đi nhắc lại, “Những đứa bé kia vừa nhìn thấy chúng ta liền bay đến một nơi khác, giống như... chúng ta là một dạng ôn dịch vậy.”

Lý Vũ Dương khẽ mỉm cười, nàng đại khái cũng biết nguyên nhân, nhưng không cách nào nói rõ với Hạ Trúc. Những đứa bé kia đều được người khác dẫn dắt không nên đến gần bọn họ.

Nàng cũng không muốn trách cứ gì, dù sao cũng không phải đồng loại. Nàng và Lý Nặc là người hoàng thất, cùng họ có mối thù sâu tựa biển, những điều này thật khó có thể gỡ bỏ.

“Bọn họ chạy đến bên kia, chúng ta cũng đến bên kia tìm bọn họ không phải tốt rồi sao?” Nàng nhẹ giọng bày tỏ, cầm đầu cầm cổ đi tới. Chỉ là cách bọn họ một đoạn thì dừng lại, duỗi lưng một cái, “Thời tiết hôm nay thật là thoải mái, chúng ta có thể câu cá ở nơi này, hôm nào rảnh rồi sẽ lại tới thêm nhiều lần nữa, xem ai có thể câu được nhiều cá?”

“Đệ sẽ thắng.” Lý Nặc mở miệng trước.

Lý Vũ Dương cười một tiếng, vỗ vỗ đầu đệ đệ, “Nặc Nặc thật có chí khí.” Khóe mắt thấy bọn trẻ đang đến gần, tất cả đều tò mò nhìn động tác của họ. “Nặc Nặc không phải muốn chơi điều sao?” Nàng lấy con điều trên tay Hạ Vũ, giao cho đệ đệ, “Đi đi.”

“Ừ.” Lý Nặc gật đầu một cái, đối với những đứa bé kia ngoắc ngoắc tay, lộ ra nụ cười âm áp như ánh mặt trời, muốn bọn chúng cùng nhau chơi đùa, sau đó chạy theo cơn gió, đưa con điều trong tay lên.

Vốn là đứng từ xa nhìn bọn họ, nhìn thấy con điều trên tay Lý Nặc càng lúc càng cao, nên bọn trẻ tự giác đến gần hơn.

“Cao hơn một chút!” Lý Vũ Dương vỗ tay khích lệ, “Nặc Nặc, để dây dài một chút nữa, cho bay cao hơn đi!”

Điều bay càng cao, những đứa bé kia càng đến gần, người cuối cùng cũng không nhìn được đi theo Vũ Dương, cùng nhau reo hò.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người muốn con điều lên cao hơn nữa nên nói càng nhiều, đang cố gắng cổ vũ, dây điều không nể mặt mà bị đứt.

Cùng lúc đó, Vũ Dương thất vọng thở dài.

“Điều...” Lý Nặc nhìn điều càng bay càng cao, ngượng ngùng quay đầu nhìn về phía tỷ tỷ, “Đệ thả quá cao, cho nên đứt dây rồi.”

“Không sao.” Lý Vũ Dương dịu dàng cười một tiếng, con người quét qua vẻ mặt thất vọng của bọn nhỏ, dịu dàng nói: “Người xưa từng nói qua gặp điều đứt dây chính là chuyện vui. Đứt dây là đem điều không vui bỏ đi, như vậy không phải rất tốt sao? Cho nên đừng lộ ra vẻ đáng tiếc, chúng ta làm tiếp cái mới là được rồi? Hạ Trúc, Hạ Vũ...”

“Vâng.”

“Đi lấy chút giấy bông vải, thuận tiện đi tìm ít tre, chúng ta cùng làm điều.” Nàng phát tay chào hỏi những đứa bé kia, “Các em đến đây đi, đứng nhìn người khác chơi có thể vui sao? Mọi người cùng chơi mới phải. Chỉ là, các người muốn chơi phải tự mình làm đó, thiên hạ này không có cơm trưa miễn phí. Mọi chuyện quan trọng nhất là tự mình làm...”

Mấy đứa bé vốn đã chuyển bước, nhưng thấy nàng vươn tay, giống như nghiêm chỉ vào bọn họ, tất cả bước chân không tự chủ được liền dừng lại, về mặt đề phòng.

“Ta biết rõ các người giống đứa bé, nhưng thực tế, tuổi có lẽ còn hơn cả ta.” Nàng dí dỏm nháy mắt với bọn họ, “Cho nên làm điều là làm bằng bản lĩnh của mình, ta không cho phép có chuyện bất công xảy ra, tất cả mọi người chỉ có thể tự mình, dựa vào bản lĩnh của mình để hoàn thành, các người hiểu ý của ta không?”

Bọn nhỏ liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng bật cười. Bọn chúng hiểu ngụ ý của Vũ Dương, chính là muốn bọn họ không sử dụng pháp thuật.

“Quận chúa, người nói gì vậy?” Hạ Vũ không hiểu, hỏi lại.

“Người không hiểu thì thôi, những đứa bé này hiểu là được.” Nàng nhìn bốn phía nói, “Nơi này không có dụng cụ, chúng ta đi về nhà làm.”

Nàng vui vẻ chào hỏi đám trẻ, tiến vào dinh thự của Liễu Nham Phong. Nhưng vừa nhìn thấy cửa vào, bọn nhỏ liền dừng bước lại, đứng ở cửa.

diendanlequydon.com

“Yên tâm đi, là ta mang bọn người tiến vào, không có vấn đề.” Lý Vũ Dương nói một câu đơn giản, an ủi lo lắng của bọn nhỏ, không lâu sau thì bọn nhỏ đi theo nàng.

Trong vườn hoa, nàng mang theo bọn nhỏ ngồi trên chiếu, Hạ Trúc cùng mọi người rất nhanh đã chuẩn bị tốt dụng cụ.

“Đáng lẽ nên nhờ Quận mã gia vẽ phượng hoàng cho ta, phượng hoàng bay thẳng lên trời trông thật đẹp, rất tuyệt vời.” Lý Vũ Dương cầm bút, tùy ý ở trên giấy vừa vẽ vài đường, vừa tự lẩm bẩm một mình.

“Quận chúa không thể làm vậy được, vừa rồi là người nói muốn vẽ bằng bản lĩnh của mình.” Một đứa bé lớn tuổi nhất mở miệng.

“Nha đầu này...” Lý Vũ Dương ngẩng đầu lên, nói với cô bé có đôi mắt to tròn, nàng biết tên bé gọi là Vân Y, “Muốn lấy lời của ta để chặn miệng ta sao?”

“Ta không có, chỉ là các người không phải hay nói câu nói kia sao... Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy?”

“Hay cho câu nói quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Nói thật hay.” Nàng không bị chọc giận còn phát ra tiếng cười.

Mới bước vào phủ đệ liền nghe thấy tiếng cười từ hậu hoa viên, Liễu Nham Phong không tự chủ được bước đến gần thanh âm.

“Là Quận chúa dẫn theo một đám trẻ đi vào.” Thôi Ngang sau lưng nói nhỏ.

Liễu Nham Phong nghe vậy, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

“Cốc chủ!” Mắt của Vân Y nhìn đến hắc, lập tức cả kinh đứng lên.

Những đứa bé khác cũng đứng dậy theo, cúi đầu, xếp một hàng.

Lý Nặc thấy cảm thấy thật vui, cũng bật dậy theo luôn, cúi đầu đứng ở phía sau.

Nhìn thấy một màn này, Lý Vũ Dương cười đau cả bụng. Nàng nhìn về phía Liễu Nham Phong, gắt giọng: “Chúng ta đang rất vui vẻ, nhưng chàng vừa tới tất cả đều mất vui.”

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hắc khế mỉm cười, không nói được lời nào xoay người rời đi.

Lý Vũ Dương không đi theo hắc, chỉ là phát tay muốn đám nhỏ tiếp tục,

“Chàng đi rồi, chúng ta càng dễ làm điều hơn.”

“Ta lần đầu tiên nhìn thấy cóc chủ cười.” Vân Y ngạc nhiên nói, “Quận chúa, cha ta, mẹ ta đều nói người rất được, không ngờ người thật lợi hại như vậy.”

Cha mẹ nàng nói “được”? Đây không hẳn là khen ngợi mà là châm chọc thôi.

Vân Y coi như may mắn, cha mẹ đều khỏe mạnh, nhưng một số người ở nơi này mười năm trước mất đi người thân, mang trong mình mối thù sâu tựa biển, muốn chúng dễ dàng bỏ qua cho bọn nàng ư? Thân phận của nàng và Nặc Nặc, thật không dễ dàng được mọi người chấp nhận.

Mặc dù phụ vương năm đó không tham gia, nhưng hắn nắm binh quyền trong tay, đúng như Như Ý nói, ai cũng không thể đảm bảo nếu có biến cố xảy ra, phụ vương có thể từ bi như trước không.

Trẻ con bướng bỉnh hồn nhiên, tâm có thể chấp nhận người đối xử tốt với nó, nhưng thế giới quá phức tạp, cho dù thật lòng đối xử tốt với những người khác, cũng không chắc họ sẽ tiếp nhận.

Nhìn Lý Nặc chơi đùa vui vẻ với đám trẻ kia, Lý Vũ Dương lắc đầu một cái, muốn mình không nên suy nghĩ nhiều. Dù sao hiện tại bọn nhỏ có thể chơi đùa vui vẻ cùng nhau là điều tốt, nếu muốn báo thù, cũng nên kết thúc ở đời này, không nên ảnh hưởng đến đời sau.

Nàng dùng ánh mắt báo cho Hạ Trúc cùng Hạ Vũ, muốn họ coi chừng bọn trẻ, rồi lặng lẽ đứng dậy rời đi.

Trên thảo nguyên rộng lớn, một tiếng hí vang của ngựa đã phá vỡ sự yên tĩnh, con ngựa như tên bay xông ra ngoài.

Lý Vũ Dương ngồi trên lưng ngựa, thanh âm của Nham Phong giống như cơn gió, gào thét ở bên tai.

Mã nhi giống như biết nàng một lòng muốn giục nó chạy nhanh, liền lao đi vừa nhanh lại an toàn, làm nàng cơ hồ thấy mình như đang bay.

Đột nhiên, bên phải nàng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, nàng phân tâm quay người nhìn. Nhìn người tới, khóe miệng nàng không khỏi giương lên, quay bồm ngựa lại.

Mã nhi liền hí dài một tiếng, lập tức ngừng lại.

“Nàng...” Liễu Nham Phong cười một con tuấn mã cao lớn, chậm rãi dừng ở bên cạnh nàng, gương mặt bắt mắt dĩ, “Ngựa tốt thật.”

“Đa tạ.” Nàng dí dỏm trừng mắt nhìn hắn.

Hắn thâm tình nhìn nàng, trong lòng kinh hi. Hắn đương nhiên biết nàng có thể cưỡi ngựa, chỉ là không ngờ tới nàng cưỡi ngựa lại xuất sắc đến như vậy, nói không chừng khả năng còn trên hắn. Nhưng nội tâm trầm trồ khen nàng, cũng không không chế được nổi lo lắng.

“Chỉ là quá nguy hiểm.” Hắn trách nhẹ.

Gương mặt Vũ Dương hồng hồng, khó nén niềm hưng phấn, “Yên tâm đi, thiệp biết mã nhi hiểu thiệp.”

“Biết người hiểu nàng là mã nhi rồi.” Hấn ý vị sâu xa nhìn nàng, vươn tay ra, “Tới đây, ta chở nàng đi.”

Nhìn hấn đưa tay, một cổ ngọt ngào xông thẳng đến tim nàng. Nàng không có cự tuyệt, trực tiếp bị ôm đến trước ngực hấn.

“Mã nhi thật biết nghe lời.” Cho dù trên lưng ngựa không có người, nó vẫn đi theo bọn họ, nàng thở dài nhìn nó.

“Nàng cũng nghe lời ở thời điểm này đấy thôi.” Hấn cưng chiều nhìn nàng một cái, yêu thương biểu hiện hết ở trên mặt.

Trước khi được hấn mua, con ngựa này như có linh tính, ai cũng không có biện pháp đến gần nó, chứ đừng nói đến không chế. Nhưng chỉ cần nghe thấy lời nói của Liễu Nham Phong và Lý Vũ Dương, nó liền khấn trương nhu thuận nghe theo.

“Đối với chàng nó cũng nghe lời như vậy sao?” Nàng tựa lưng vào hấn, nhìn con ngựa ngoan ngoãn đi theo mình, nói “Nó thật thông minh”.

Hấn vươn tay, dịu dàng thay nàng lau mồ hôi trên trán, hai người cứ như vậy dựa vào người nhau.

“Những đứa bé kia thích nàng.” Một lát sau, hấn nhẹ giọng mở miệng, phá vỡ trầm mặc.

“Bọn trẻ cần phải như vậy.” Nàng hả hê nói.

Hắn nhướng mày.

“Bởi vì thiếp cũng thích chúng. Bọn trẻ báo đáp lại như vậy mới công bằng, không phải sao?”

Nghe được câu trả lời của nàng, khóe miệng hắn nâng lên.

“Hôm nay... chàng lên đại đường có xảy ra chuyện gì không?” Vốn không muốn hỏi, nhưng cuối cùng nàng cũng mở miệng, hiểu rằng trốn tránh vấn đề không phải là cách giải quyết.

Mặc dù trưởng lão chữa bệnh cho nàng, nhưng không có nghĩa người khác cũng tha thứ cho nàng, nàng và Nham Phong đều hiểu rõ điều này.

Vẻ mặt hắn biến hóa tẻ nhạt, nhưng nàng vẫn nhìn ra được.

Nàng ngẩng đầu lên, tròng mắt đen lóe ánh sáng, “Không thuận lợi đúng không?”

“Ta sẽ giải quyết.” Hắn nói một câu nhẹ nhàng.

“Dĩ nhiên.” Nàng cũng không chất vấn lời của hắn, “Dù sao trên đời này rất nhiều việc, vốn dĩ không phải vài ba lời có thể giải thích, có chút thù hận, không phải nói gạt bỏ là có thể gạt bỏ.” Nàng biết, còn dè dàng nói, “Nham

Phong, thiếp muốn trở về Cản Vương phủ một chuyến.”

Đầu tiên hắn sừng sốt, nhưng ngay sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, trực tiếp cự tuyệt.

“Chớ lắc đầu, thiếp đã suy nghĩ kỹ mới đưa ra quyết định. Nàng vỗ lòng ngực hắn trấn an, nói tiếp, “Chàng cũng biết Đại Vương phi là em họ của thiếp, đương kim Thái tử phi là chị họ của thiếp.”

Hắn nhướn mày, gương mặt tuấn tú trầm xuống, “Cho dù như thế, vậy cũng không liên quan đến nàng, ta không muốn nàng mạo hiểm, nhúng tay vào chuyện của tộc ta.”

Con người của nàng sáng lên, vươn tay vuốt cằm của hắn, “Thiếp và chàng mặc dù chưa thành thân, nhưng đã là vợ chồng, chuyện của chàng cũng là chuyện của thiếp.”

Hắn nhếch lông mày, không nói gì, thân thể cứng ngắc, vẻ mặt uy nghiêm mà không giận, ánh mắt rõ ràng là muốn nàng bỏ đi ý định này.

“Yên tâm đi.” Nàng giọng điệu êm ái nói, “Mẫu phi hôm đó động được vào thiếp, là bởi vì thiếp đang để tâm đến Nặc Nặc, dù sao cá tính của Tử Như không tốt, nàng ta có thể sẽ đả thương hắn, cho nên thiếp mới dễ dàng tha thứ, nếu không, với khả năng của thiếp làm sao có thể bị đánh một trận mà không phản kháng lại chứ? Lần này trở về, thiếp sẽ không để cho nàng ta có cơ hội đụng đến thiếp nữa.”

“Ta không đồng ý! Chuyện này không cần nhắc lại.” Hắn nghiêm nghị quyết định.

“Được rồi.” Nàng không cố gắng thuyết phục hắn nữa, lần đầu tiên trả lời theo ý của hắn, “Chàng nói không đề cập tới, thiếp sẽ không nói nữa.”

Hắn hoài nghi nhìn nàng, so với thái độ khó thỏa hiệp của nàng trước đây làm hắn nghi ngờ,” Lý Vũ Dương, nàng đừng bày ra âm mưu quỷ quái đối với ta.”

Cặp mắt nàng tỏa sáng lấp lánh, nghiêng mặt, mắt không chớp ngăm nhìn hắn, mặc dù miệng không có cười, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy ý cười.

Hắn đau đầu, không nhìn được đưa tay sờ má nàng, “Nghe thấy không?”

“Nghe được.” Nàng nhu mì cười một tiếng, hài hước nói: “Không có tướng công gặt đầu, thiếp làm sao dám làm gì?”

Nhìn vẻ mặt dí dỏm của nàng, hắn động tâm, cúi đầu hôn nàng.

“Chỉ là... nếu có một ngày đầu óc của chàng không bình thường, có ý gặt đầu muốn thiếp trở về phủ, đến lúc đó đừng nói thiếp tự ý muốn làm nha.”

Nghe được câu nói bổ sung của nàng, Liễu Nham Phong chỉ có thể bất đắc dĩ trợn mắt nhìn nàng, “Ta tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

“Chàng nói lời này quá sớm.” Nàng nháy mắt với hắn, “Cẩn thận bị lời nói của mình làm cứng họng, đến lúc đó thiếp không thể đồng ý cùng chàng.”

Nàng cười một tiếng, hôn gương mặt hấn, hôn đôi dũ dũ, tạm thời đem chuyện trở về phủ ném ra sau.

Chương 13

Một buổi sáng tinh mơ, trong Mộng Hồn cốc tự nhiên lộ ra chút không khí bất thường.

“Thiên tài vi lượng.” Một nam nhân cao gầy, mệt mỏi đi từ bên ngoài vào.
(không biết edit câu đầu thế nào, mọi người thông cảm nha)

Lý Vũ Dương đã nhanh chóng cùng bọn trẻ hỏi thăm tên người này. Hắn là Vũ Minh, là một trong số cao thủ có đạo hạnh của hồ tộc. Hắn thường đi thăm dò tình hình bên ngoài theo lời cốc chủ, mỗi lần trở lại cũng sẽ có chuyện quan trọng bẩm báo. Cho nên hôm nay trong cốc đã có mặt của các vị Đại lão, và từ sáng sớm tinh mơ nàng đã đi tới Đại đường.

Đại đường nghe nói là Thánh Địa của hồ tộc, nàng không được bước vào. Nhưng nàng chỉ là trái lo phải nghĩ, cho là mình sớm muộn gì cũng gả cho Nham Phong, vậy nơi này chính là nhà của nàng, không có đạo lý nào ở trong nhà lại có cấm địa không vào được.

Cuối cùng nàng quyết định, buông lỏng bản thân, người vừa đến, nàng dáo dác nhìn ở nơi cửa chính.

Trên Đại đường, Vũ Minh chấp tay hướng đến Liễu Nham Phong đang ngồi đối diện ở trong nội đường, cung kính mở miệng, “Các vụ án mất tích gần kinh thành có chút kỳ lạ, triều đình tương đối coi trọng tin này, nhưng theo kết quả thuộc hạ dò xét được, chuyện không đơn thuần như vậy.”

Liễu Nham Phong nhàn nhạt hỏi: “Không đơn thuần là sao?”

“Liên tiếp các vụ án mất tích đều có chung một điểm, chính là gần các địa phương mất tích đều có da lông, hương dã nên tin đồn nổi lên khắp nơi. Một số nơi nói là do hầu tinh làm, nơi khác nói rằng do... hồ yêu.”

Như Ý mở miệng nói: “Chẳng lẽ năm đó có tộc nhân may mắn sống sót, đang ẩn cư ở kinh thành sao?”

“Điểm này cũng không phải không có khả năng.” Vũ Minh đồng ý gật đầu, “Bên ngoài, lòng người đang hoang mang. Mấy ngày trước, trong kinh thành một cháu gái của tướng quân còn bị mất tích. Việc quý tộc mất tích quan hệ trọng đại, cho nên triều đình bắt buộc phái người đi điều tra, thậm chí không tiếc kinh phí. Nghe nói, còn nhân cơ hội này muốn trăm yêu trừ ma, cho nên không ngại phóng hỏa đốt rừng, buộc quỷ quái trong rừng chạy ra, một lưới bắt hết.”

Phóng hỏa đốt rừng? Liễu Nham Phong nghe được câu này, ánh mắt trầm xuống. “Triều đình phái người nào đi tra án?”

“Hòa Trác.” Vũ Minh trả lời rõ ràng.

Nghe đến cái tên này, Liễu Nham Phong vẻ mặt thoáng chốc lạnh lùng. Cái tên này giống như ngọn đao đâm vào trong tim hắn. Năm đó chính Hòa Trác là người dẫn đầu, phái người giết mẹ hắn và người trong tộc của hắn.

Có lẽ thời điểm khiến Hòa Trác hối hận nhất là năm đó không có nhô cỏ tận gốc.

Vụ mất tích lần này liên quan đến nhiều đại nhân sống ở gần kinh thành.

Kinh thành là địa phương phồn hoa giàu có nhất, nhưng đối với Liễu Nham Phong mà nói, đây là chỗ ở không có tình người.

Năm đó, cha hấn trước khi rời đi có nói nhất định sẽ trở lại tìm mẹ con hấn, nào biết cha một đi không trở lại, hấn và mẹ đợi đến mỏi mắt nhưng cuối cùng lại là đội quân của Hòa Trác xuất hiện.

Từ lúc đó trở đi, cha đẻ và hấn như hai người xa lạ. Đối với kẻ phụ tình kia, hấn đã không còn tình cảm, cũng không muốn nhắc lại.

“Ta tự mình vào kinh một chuyến.” Hấn trầm mặc nói.

Đối với quyết định của cóc chủ, trưởng lão cũng không phản bác, chỉ là khó nén kinh ngạc. “Cóc chủ, chuyện này nên bàn bạc kỹ hơn. Công lực của Hòa Trác không nhỏ, chỉ sợ ngài sẽ bị thương.”

“Hấn có thể làm tổn thương ta đến mức nào?” Liễu Nham Phong không đem hấn ta đặt ở trong mắt, “Cho dù gặp nhau ở kinh thành, hấn chỉ là quốc sư, còn ta lại là người của Cẩn Vương phủ, chính xác hơn là Quận mã gia. Nói về lễ hấn còn phải kính ta ba phần. Huống chi, mặc dù mẹ ta là công chúa tộc hồ, nhưng ta không có nửa phần pháp lực, không khác người phàm là mấy, nếu ta xuất hiện ở kinh thành, hấn chắc cũng không mấy để ý. Cho nên, chuyện này ta sẽ tự mình xử lý, cũng không có ai thích hợp hơn ta!”

Trưởng lão ngẫm nghĩ lời nói của cóc chủ, không thể không thừa nhận cóc chủ là người thích hợp nhất để vào kinh thành. Cuối cùng, ông khẽ thở dài, không thuyết phục cóc chủ nữa.

“Cóc chủ, thuộc hạ còn có một chuyện cần bẩm báo.” Vũ Minh tiếp tục

nói. “Năm đó người diệt hồ tộc của chúng ta là tên đạo sỹ đó, hình như đang ở biên cương. Hơn nữa hình như còn làm bạn với một mệnh quan triều đình.”

Mọi người nghe thấy mấy câu nói này trên Đại đường, lập tức bàn luận xôn xao, ánh mắt của Nham Phong cũng thoáng qua một tia lạnh lẽo.

“Đối với người này, cốc chủ tính toán xử trí như thế nào?” Vũ Minh hỏi thẳng.

Hắn nhẹ nhàng hạ lệnh, “Trưởng lão, chuyện này giao cho người toàn quyền xử lý, phái người bắt hắn, đem hắn về Mộng Hồn cốc, chờ ta xử lý mấy vụ mất tích rồi sẽ trở lại giải quyết sau.”

“Vâng.” Trưởng lão gật đầu, mặt ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm đang kích động. Đã nhiều năm như vậy trôi qua, bọn họ rốt cuộc cũng tìm được cơ hội phản kích.

Lúc này, khóe mắt của Liễu Nham Phong nhìn thấy bóng dáng nhàn nhạt của Vũ Dương.

Đại đường là thánh địa hồ tộc, nếu nàng bị phát hiện sẽ gây nên sóng to gió lớn, nhưng nàng đã là thê tử tương lai của hắn... Hắn hạ trọng mắt trấn tĩnh, tự nhiên ngồi trên ghế chủ thượng, lạnh nhạt cất giọng, “Nương tử, chớ lên lút ở bên ngoài, vào đi.”

Hắn biết mình đang đi một nước cờ hiểm, nhưng hắn phải đánh cuộc. Hắn không muốn lựa chọn trốn tránh, cũng hy vọng có thể khiến tộc nhân chấp nhận người vợ phạm trần này.

Đại đường vì một câu nói của Liễu Nham Phong trong nháy mắt yên lặng như tờ giấy, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía ngoài cửa.

Lý Vũ Dương lúng túng cười một tiếng, đành đi ra.

“Lớn mật!” Một trưởng lão khác ngồi gần Như Ý cất tiếng đầu tiên, nổi giận nói: “Nơi này đâu phải là nơi người có thể đến!”

Lý Vũ Dương nháy mắt vô tội, ngây thơ, “Không thể tới là vì lý do gì? Tướng công ta ở đây, chẳng lẽ ta tới đây tìm hắc cũng không được?”

“Nơi này là thánh địa hồ tộc!” Như Ý cả giận nói. Thật là một kẻ phàm trần ngu dốt!

“Ta biết rõ, nhưng ta là vợ tương lai của cốc chủ, cũng coi như người một nhà với các ngươi, cho nên mặc dù các ngươi không yêu thích ta, cũng phải tiếp nhận ta trở thành một phần tử trong này?”

Câu nói ngây thơ của nàng khiến cho Như Ý sững sốt. “Đầu óc ngươi không bình thường sao?”

“Như Ý cô nương, ngươi nói câu này thật làm tổn thương lòng tự trọng nha, ta đương nhiên bình thường rồi, không bình thường thì làm sao sống chết đều muốn gả cho cốc chủ của các ngươi.”

Liễu Nham Phong chống cằm, nhìn hai gò má nàng nhợt nhạt, nhưng vẫn mang một bộ dáng đầy dũng khí, còn thêm một ánh mắt quật cường. Hắc cũng không mở miệng giúp. Hắc tin tưởng chính nàng có thể xử lý chuyện

này.

“Ngươi —” Như Ý tức giận đi đến đứng trước mặt nàng, muốn đuổi nàng đi ra ngoài.

“Đừng đẩy ta, ta sẽ té ngã.”

Lý Vũ Dương vội vàng bắt tay Như Ý, nhưng đôi phương lại liên tục muốn hất ra.

Nhưng nàng không định buông tay. Nàng đứng thẳng người, nghiêm nghị nói “Ngươi có căn cứ gì mà nói ta với các ngươi không thể hợp lại thành một? Ta yêu nam nhân đang ngồi ở đây. Mặc dù ta không cùng loại với các ngươi, nhưng điều đó không quan trọng, ta sẽ quan tâm người hấn quan tâm. Đồng thời, nếu các ngươi thương hấn, cũng nên tiếp nhận người mà hấn yêu thương.”

Như Ý kinh ngạc nhìn vẻ mặt thản nhiên của Lý Vũ Dương, bởi vì nàng ta to gan dám nói những lời này.

“Ngươi không sợ bị người khác chán ghét à?” Như Ý đột nhiên rút tay mình về, to tiếng: “Ai biết ngươi có giữ âm mưu gì hay không, hiện tại cha ngươi lại là Cẩn Vương gia.”

“Không sai, phụ vương ta là Cẩn Vương gia. Nhưng các ngươi cũng đừng quên, năm đó ông mặc dù phụng mệnh vây quét hồ tộc, nhưng cuối cùng cũng đã giơ cao đánh khẽ.”

Lời của Vũ Dương làm người nghe không cách nào phản bác.

“Chuyện này chúng ta đã đề cập rồi.” Như Ý không vui cãi lại, “Đó là bởi vì Cẩn Vương gia rất sợ chết!”

“Người hiểu về phụ thân ta bao nhiêu?” Lý Vũ Dương rút cuộc không khách khí trừng mắt với Như Ý. “Tại sao người dám nói bừa ở đây? Nếu như người nhất định muốn đả tội với ta, thì ít nhất cũng phải lấy ra chứng cứ, để cho ta tâm phục khẩu phục.”

“Cái này... là người cường từ đoạt lý!”

Lý Vũ Dương yên lặng, hơi nghiêng đầu, nhạy cảm phát hiện ánh mắt mọi người đều tràn đầy ý căm ghét. Nếu nàng có ý muốn cùng Liễu Nham Phong đi suốt cuộc đời này, thì ở đằng trước bất luận là rừng rậm chông gai hay đầm rồng hang hổ, nàng cũng muốn xông vào.

Ngẩng đầu nhìn Liễu Nham Phong, thấy hắn gật nhẹ đầu đối với mình, tin tưởng mặc kệ có chuyện gì hắn cũng che chở cho nàng. Cảm giác thoải mái này khiến nàng mỉm cười, nhất thời cảm thấy dũng khí tăng lên gấp bội.

Nàng hất cằm lên, nhìn bốn phía nói: “Vậy ta cũng có thể nói các người muốn gán tội cho người khác, sợ gì tìm không ra vấn đề để nói? Căn bản các người không làm rõ ràng vấn đề đã đưa ra kết luận! Chuyện năm đó không có quan hệ với ta, giết người thân các người cũng không phải là phụ vương ta, càng không phải là ta, muốn báo thù cũng phải làm rõ đối tượng.”

“Quận chúa, cho dù có cốc chủ ở đây, người nói chuyện cũng phải nghĩ cẩn thận.” Trương lão nhân nhiên nói. “Lời lẽ của người, chẳng lẽ không sợ

chọc giận chúng ta sao?”

“Trưởng lão, Vũ Dương chỉ nói thẳng, ta tin tưởng tướng công nhà ta, mà hấn lại tin tưởng mọi người đều là người hiểu rõ lý lẽ. Nếu các người nhất định muốn hạ độc đối với ta, thì đành phải nói là ta và tướng công không biết nhìn người, không thể làm gì khác hơn là phải chấp nhận.”

Lời nói của nàng, khiến trưởng lão phải bật cười.

Như Ý mặc dù không có biện pháp thích Vũ Dương, nhưng lời nói của nàng ta cũng không phải là không có căn cứ. Huống chi, nàng không hề cảm thấy chán ghét thái độ thản nhiên của nàng ta, thái độ này khiến Như Ý bội phục từ đáy lòng, nên đành nghe theo, không phản bác lại được.

Thấy không có người tiếp lời, ánh mắt Lý Vũ Dương nhìn bốn phía, phát hiện mỗi người đều có vị trí ngồi, chỉ còn nàng phải đứng.

“Nơi này ta ngồi được không?” Nàng tìm được một chỗ trống, hỏi Vũ Minh đang ngồi bên cạnh.

Vũ Minh nhìn nàng và sững sốt. Mặc dù hấn vừa mới trở về cốc, nhưng đối với sự tích của Quận chúa Vũ Dương đã sớm nghe thấy, hơn nữa tin đồn còn có nhiều phiên bản bất đồng.

Hấn nhìn về phía cốc chủ, thấy cốc chủ nhẹ nhàng gật đầu.

“Phu nhân, xin mời.” Hấn lập tức mở miệng.

Một tiếng “Phu nhân” này làm cho Lý Vũ Dương tươi cười rạng rỡ, nàng liền không khách khí ngồi xuống. “Vừa rồi các người nói chuyện gì vậy?”

Thái độ hào phóng của nàng giống như đã từ lâu nàng là một phần tử của bọn họ, bốn phía lại lâm vào cảnh trầm mặc, đột nhiên mọi người không biết chung sống cùng vị Quận chúa này như thế nào.

“Nương tử vừa ở bên ngoài, chẳng lẽ không nghe thấy sao?” Liễu Nham Phong cố nén nụ cười trên mặt.

Lý Vũ Dương ngẩng đầu nhìn chiếc ghế hắc đang ngồi, khẽ mỉm cười, hạ hai mi mắt, đoan trang hiền thực cúi đầu nói: “Thiếp nghe được toàn bộ.”

“Hả? Vậy cô nương có cao kiến gì không?”

“Cao kiến thì không có, chỉ là nhìn một cái cũng biết chuyện này có điều cổ quái.” Nàng thẳng thắn nói, “Thiếu nữ vô cớ mất tích, cùng lúc gần đó lại phát hiện có bộ lông, khiến lòng người bàng hoàng, nghĩ đến yêu ma tác quái... Tướng công hoài nghi có lẽ là do tộc nhân may mắn sống sót gây nên, nhưng thiếp lại lo là có người khác bày kế nhằm muốn dụ rắn ra khỏi hang.”

Liễu Nham Phong nhíu lông mày “Ý của nàng là...”

“Việc điều tra là điều nhất định phải làm, nhưng thay vì chàng ra mặt, không bằng do thiếp đi.”

“Nàng!?” Lời của nàng làm hắc bất ngờ.

“Vâng, chàng là con rể của Cẩn Vương gia, nhưng thiếp là hòn ngọc quý trên tay ông. Dù sao thiếp cũng muốn thay chàng điều tra sự việc năm đó. Vuốt mặt phải nể mũi, có phụ vương thiếp ở đây, quốc sư dù có ba đầu sáu tay cũng không dám động đến thiếp.” Nàng cười ngọt ngào với hắn, cố ý đưa ra lời đề nghị trước mặt mọi người, tin tưởng hắn không phản đối nữa.

Sắc mặt hắn trầm xuống, “Đừng quên, Cẩn Vương gia bây giờ không có ở trong phủ, mà nàng cũng chưa từng đến kinh thành lần nào.”

Lời nói này không sai, nhưng nếu muốn nàng trợ mắt nhìn hắn một mình lên đường, thậm chí tự mình dẫn thân vào nguy hiểm, nàng làm không được.

“Tướng công... thiếp tự có phương pháp của mình.” Hai tròng mắt sáng của nàng nhìn khuôn mặt cương trực của hắn. Khoác lên người một thân áo trắng, hắn quả thật có một loại quyến rũ siêu phàm. “Chúng ta là vợ chồng, có khó khăn phải cùng nhau trải qua, thiếp không thể đứng ngoài được. Chàng coi trọng ai thì thiếp cũng xem trọng người đó. Nếu như cuộc đời này chàng không cách nào bỏ qua thù hận thì đó cũng chính là thù hận của thiếp. Thân phận của thiếp sẽ là trợ thủ của chàng, nhưng phải xem chàng đứng ở góc độ nào để đánh giá.”

Nàng không làm ra vẻ ta đây hơn người, nhưng nàng thật lòng đem mọi người thành người một nhà, vì vậy có lời gì liền nói thẳng. Không cùng loài thì sao chứ? Chỉ cần cùng mang tấm lòng lương thiện, thì đều có thể lấy tâm hợp lại với nhau.

Lời nói của nàng vang vọng trên Đại đường, làm bốn phương rơi vào yên tĩnh.

Nhìn bộ dáng của nàng tinh táo, Liễu Nham Phong mặc dù tức giận vì

nàng tự tiện quyết định bước chân vào chốn hiểm nguy, nhưng trong mắt lại thoáng qua một tia nhu tình.

Lời nói chân thật của Lý Vũ Dương đã đả động đến tất cả mọi người. Sắc đẹp của nàng là trời sinh, nhưng có được suy nghĩ chu toàn, biết tiến lui đúng mực đến thế thì không phải ai cũng có thể làm được.

“Tướng công.” Mắt nàng sáng ngời, hướng về hắc nói, “Nếu chàng gạt đầu, thiếp có thể lập tức rời khỏi cốc.”

“Chuyện này... để sau nói tiếp.”

Đáy mắt Vũ Dương thoáng qua tia không hài lòng. Nàng sớm biết tướng công sẽ không cho nàng dính vào nguy hiểm, nhưng vì có mọi người ở đây, nàng là một cô gái biết lễ nghĩa sẽ tự nhiên không nói gì. Nhưng điều này không có nghĩa là nàng sẽ buông tha.

Nàng có thể cảm nhận được mọi người ở đây đã thay đổi ánh mắt, chỉ cần tiếp tục thật tâm đối đãi, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ tiếp nhận nàng.

Nhưng vấn đề đầu tiên là — nàng phải nghĩ cách giải quyết tướng công trước.

Vũ Dương đi chân không đến Hoa Gian, trong miệng còn ngâm nga khúc hát. Vóc dáng nhỏ nhắn ấy, từ xa nhìn lại, còn tưởng rằng là của một bé gái.

Liễu Nham Phong đứng cách đó không xa nhìn bóng dáng của nàng.

Nàng quay đầu, nhờ vào ánh trăng nên thấy được hấn, lập tức đi đến phía hấn, khi hấn không để ý thì ôm lấy hấn, còn dùng sức hôn gò má của hấn mấy cái.

Hấn bị động tác bất thành lình của nàng làm cho sững sốt, cuối cùng cười khẽ một tiếng. Tay của hấn nắm lấy tay của nàng, “Tay nàng lạnh như vậy, như thế nào lại không vào trong nhà nghỉ ngơi.”

“Thiếp đang đợi chàng.” Nàng vui mừng nép vào ngực hấn.

Ôm người đẹp vào trong ngực, Liễu Nham Phong khẽ động, cảm khẽ tựa vào đỉnh đầu của nàng.

“Nơi này thật là đẹp.” Nàng tựa sát vào hấn, ôn nhu mở miệng.

Ánh trăng làm say lòng người, trong không khí nổi lên mùi thơm của thanh phong, làm người ta quên mất phiền não. Hiện tại yên tĩnh như thế này giống như chỉ có hai người bọn họ, sống như thế này thì còn cần gì nữa.

“Nàng có thể vĩnh viễn đợi ở chỗ này.”

“Có thật thế không?” Nàng cúi đầu, không động não cũng biết vẫn còn vấn đề nằm giữa hai người.

“Có thể.” Tay của hấn nắm chặt nàng, “Bảo nàng bước vào thánh địa hồ tộc, nàng sợ sao?”

“Đương nhiên.” Nàng khẽ vuốt ve lồng ngực của hắn, nửa đùa nửa thật nói, “Thiếp sợ đến nỗi ngay cả chân cũng đứng không vững!”

Nghe nàng nói quá sự thật, hắn không khỏi lắc đầu bật cười. Nàng đúng thật là sẽ sợ sao?

“Chỉ là chàng yên tâm.” Nàng kiên quyết nói, “Chỉ cần vì chàng, đâm rỗng hang hổ thiếp đều nhảy vào.”

Nàng nâng cao giọng điệu, khiến hắn yêu thương mà nhẹ nhàng véo véo cái mũi. Điều hắn lo nhất, chính là vấn đề nàng luôn làm việc nghĩa không chùn bước.

Tay của nàng quán lên cổ hắn, “Chàng đem chuyện của thiếp kể cho trưởng lão nghe sao?”

Ngày mai trời vừa sáng, hắn muốn vào kinh ngay. Hơn nữa đây là quyết định của hắn, mặc kệ nàng nói gì, đều không thể thay đổi ý định này.

“Lúc ta không ở trong cốc, trưởng lão sẽ thay ta chăm sóc nàng.”

“Ừ.” Nàng cúi đầu, bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời.

Hắn nghi ngờ liếc nàng một cái. “Nàng không muốn nói gì sao?” Điều này không giống nàng chút nào.

“Có gì để nói chứ?” Nàng tựa như oán hận nhìn hắn. “Những lời thiếp nói,

chàng sẽ nghe sao?”

Nhìn thấy ánh mắt cố chấp của nàng, hắn không khỏi thở dài ở trong lòng.
“Vũ Dương, ta là vì sức khỏe của nàng.”

“Thiếp hiểu, tất cả là vì thiếp nhưng cũng phải để thiếp đồng ý mới được chứ?” Nàng thực tế bày tỏ, “Nếu vì thiếp mà thiếp lại không muốn, thì cũng là không có mấy tác dụng.”

Tất cả đều là nguy biện, Liễu Nham Phong không muốn nghe nữa nên đi xuống, nhưng rõ ràng là nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

“Nham Phong.” Nàng chợt nghĩ đến một vấn đề, ngữ điệu liền chuyển thành nghiêm túc, “Trên tay thiếp có phong thư hòa ly^(*) của phụ vương.”

() thư thỏa thuận ly dị từ 2 bên*

Nghe được lời này, hắn sững sốt.

“Thật ra trước cái đêm phụ vương đem dì Linh đi có tới tìm thiếp, ông lo lắng mẫu phi về phủ sẽ gây khó khăn cho thiếp và Nặc Nặc, cho nên ông đưa thư này cho thiếp để phòng ngừa, mục đích là để trói buộc mẫu phi. Nếu như hiện tại thiếp dùng thư này, mẫu phi có thể sẽ trợ giúp chúng ta.”

Điều này nằm ngoài dự đoán và suy nghĩ của Nham Phong, Cẩn Vương gia Lý Nhạc thật sự muốn đối đầu cùng Đại Vương phi, cũng tức là muốn đối địch với Hòa Trác.

Hắn cười, biết nàng thành tâm muốn giúp hắn, nhưng hắn chỉ cần phần tâm ý này của nàng là đủ rồi, “Chuyện không dễ dàng như nàng tưởng, ta không cho là Đại Vương phi sẽ lựa chọn đứng chung chiến tuyến với chúng ta đâu.”

Dù sao Đại Vương phi có được quyền thế như ngày hôm nay, tất cả cũng nhờ có thanh thế to lớn như mặt trời của anh họ bà ta. Cho nên nếu thật sự muốn bà lựa chọn, bà sẽ chọn bội nghĩa đối với nàng, với vị thứ Vương phi còn lại của Lý Nhạc, đứng về phía thế lực to lớn của người anh họ Hòa Trác.

“Thiếp biết nhưng thiếp muốn giúp chàng.” Nàng nói nghiêm túc.

“Ta hiểu, nhưng nàng vẫn là phụ nữ.”

“Vậy thì như thế nào? Sợ thiếp sẽ kéo chân chàng sao, thêm gánh nặng cho chàng sao? Thiếp sẽ không, từ nhỏ thiếp đã cùng phụ vương tập cưỡi ngựa bắn cung, không nhu nhược như chàng tưởng đâu. Huống chi thiếp cũng không yên lòng khi chàng chỉ mang theo Vũ Minh và Thôi Ngang xuất cốc.”

“Hai người bọn họ đều là cao thủ.”

“Thiếp biết.” Nàng vừa tức giận vừa lo lắng giẫm chân một cái, “Nhưng thiếp cũng không kém bọn họ!”

Hắn dờ khóc dờ cười nhìn động tác tức giận của nàng.

“Không được cười!” Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Mặc dù thiếp thích chàng cười nhưng không cho cười vào lúc này, giống như là đang giễu cợt thiếp, thật khiến cho thiếp không thoải mái.”

“Ta không phải giữu cợt nàng,” Hấn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Chỉ là cảm động nàng một lòng vì ta.”

“Chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ thành thân, hơn nữa nữ nhân cũng không giống như nam nhân, nam nhân còn có thể tam thê tứ thiếp. Nhưng chàng là tương lai duy nhất của thiếp, thiếp không vì chàng thì vì ai.”

Hấn động tâm. “Ta thề với trời đất, cả đời này chỉ lấy một mình Vũ Dương.”

Nghe lời thề của hấn, mặt của nàng bởi vì vui sướng xấu hổ mà ửng đỏ, “Lúc này chàng cũng biết nói lời dễ nghe!”

Nhìn mặt nàng hồng hồng thẹn thùng, hấn không nhịn được cúi đầu hôn nàng, chỉ là còn chưa chạm vào môi của nàng, tay của nàng liền ngăn ở trước ngực hấn.

“Muốn thiếp tin tưởng lời thề của chàng thì được thôi, chỉ là chàng phải đồng ý với thiếp một chuyện.”

Hấn nhướn mày, đợi nàng mở miệng.

“Thiếp có thể không cùng chàng vào kinh, chỉ là chàng phải cho thiếp cùng Như Ý đi Miêu Cương, đi giúp chàng bắt người hại mẹ chàng năm đó.”

Chuyện này càng không thể! Liễu Nham Phong lắc đầu, đưa tay vỗ vỗ má nàng, muốn nàng chết tâm tư này.

Nàng hơi giận, nũng nịu kéo tay áo hắn, “Cái này không được, cái khác cũng không được... Lấy ở đâu ra mà nhiều cái không được như vậy? Mặc kệ, hai con đường chàng phải chọn một cái!”

Hắn lắc đầu.

Nàng đưa tay đem mặt của hắn hướng đưa về trước mặt của mình. Bốn mắt nhìn nhau, nàng lộ ra vẻ mặt van xin. “Cầu xin chàng... Van cầu chàng.”

Nhìn tròn mắt của Vũ Dương tỏa sáng, hắn không thể tiếp tục không để ý tới nàng. Hắn biết rõ nàng không nhu nhược như bề ngoài, nàng có một trái tim cố chấp. Với tính tình của nàng, nếu không đồng ý, dù có bị hắn ép ở lại trong cốc thì nàng nhất định cũng sẽ tìm cơ hội, len lén trốn đi. Đến lúc đó, nàng một thân một mình ở bên ngoài, ngộ nhỡ gặp nguy hiểm, sẽ càng làm tình huống trở nên khó giải quyết.

“Nếu cho nàng đi theo, nàng sẽ nghe theo mọi việc sao?”

Vừa nghe đến những lời này, cặp mắt nàng lập tức sáng như sao. “Thiếp tuyệt đối nghe theo tướng công phân phó.” Nàng ôn nhu nói. “Chàng cũng hiểu mà, trong khắp thiên hạ này thiếp là người không muốn chàng khổ sở nhất.”

Tốt nhất như thế! Hắn bắt đắc dĩ cười khỏ, vươn tay ôm nàng, yêu thương hôn nàng.

Nàng nhu thuận ngẩng đầu lên, đáp lại nụ hôn của hắn.

Nữ nhân luôn là người khiến hấn khổ sở nhất, chung quy đều làm việc khiến hấn nhức đầu.

Haizzz! Nàng thật lợi hại, hình như mỗi lần hấn đều là người thỏa hiệp.

Chương 14

Kinh thành ở dưới chân thiên tử quả nhiên náo nhiệt khác thường.

Lý Vũ Dương vừa vào kinh liền trực tiếp mang theo Liễu Nham Phong vào ở trong dinh thự của Cẩn Vương gia. Có thể thuận lợi như thế này, tất cả đều nhờ công sức của nàng, nhờ vào việc trên tay nàng nắm bức thư của Đại Vương phi— lại còn do chính tay Cẩn Vương gia viết.

Trước khi vào kinh cùng với Nham Phong, nàng đã trở về Vương phủ một chuyến, không nỡ mặt đem lá thư đặt trước mặt Đại Vương phi, khiến cho bà ta mới liếc mắt một cái, mặt mày đã trở nên xanh mét, nàng liền lấy được lệnh bài của Vương phủ, mang theo Hạ Vũ và Nham Phong quang minh chính đại đi vào trong dinh thự ở kinh thành.

Về phía Hạ Trúc, Lý Vũ Dương để cho nàng ở lại Mộng Hồn cốc chăm sóc Lý Nặc.

Có hào quang và sự bảo vệ của hoàng thất không chỉ khiến cho người khác không cách nào làm phiền họ, mà còn giúp Thôi Ngang và Vũ Minh hỏi thăm tin tức cũng cực kỳ thuận buồm xuôi gió.

“Nghe nói mấy cô nương mất tích, đều biến mất nơi đêm tối không có ánh trăng.” Bây giờ, Thôi Ngang đang ở trên đại sảnh, hướng về Liễu Nham Phong báo cáo tin tức đã thăm dò được.

“Không có ánh trăng?” Lý Vũ Dương ăn bánh hoa mai trên bàn, thì thào nói: “Đó không phải là ngày đầu tháng sao?”

Liễu Nham Phong lắc lắc cây quạt trong tay, uống một hớp trà, không nói lời nào.

“Tướng công, chàng nghe chưa?”

Mặt hắn không có biểu cảm gì, liếc nàng một cái.

Nàng chớp chớp đôi mắt, nói tiếp: “Dĩ nhiên, nếu là hiện tượng thiên văn không tốt, tháng có mây đen sẽ giống như không có ánh trăng, đúng không, tướng công?”

Hắn nhướn mày, lấy sự hiểu biết của mình với nàng, biết nàng khẳng định còn có phía sau phải nói.

“Nếu chàng muốn âm thầm điều tra cũng được, chỉ là nhớ phải dẫn theo thiếp.” Nàng giống như lơ đãng nói câu này, nhưng chỉ có ít người nhận ra được sự kiên trì trong lời nói của nàng.

Quả nhiên. Trong mắt Liễu Nham Phong thoáng qua vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Đừng nhìn thiếp như vậy,” Nàng mang dáng vẻ sợ sệt nói, “Thiếp sẽ sợ. Chỉ là... Thiếp vẫn muốn đi theo chàng.”

Vũ Minh và Thôi Nhang nhin không được, cười ra tiếng.

“Vũ Dương!” Hắn nhỏ giọng gọi tên của nàng, hi vọng nàng có thể ngoan ngoãn một chút. Nữ nhân này thật là được voi đòi tiên, thanh âm của nàng

không làm khó dễ hấn, chung quy lại đang gây cho hấn vấn đề khó khăn.

“Đi theo chàng tương đối an toàn không phải sao?” Nàng tự nhiên làm nũng, “Cô nương mất tích... thiếp nhìn chung thấy đáng悼 của các nàng không tẻ, nếu như lần này bọn cướp muốn bắt thiếp thì thiếp phải làm sao? Chàng thật sự muốn nương tử của chàng bị bắt đi sao.”

“Đây là Cẩn Vương phủ, người nào to gan dám vào đây để bắt vị Quận chúa cao cao tại thượng như nàng hả?” Hấn nhàn nhạt nhắc nhở, mắt liếc một cái, muốn nàng đừng nói nữa.

“Tướng công, chẳng lẽ chàng đã quên không lâu trước đây cháu gái của một vị tướng quân cũng mất tích sao?” Nàng nháy mắt, làm như không thấy ánh mắt của hấn nói, “Cho nên, cho dù thiếp là con gái của Vương gia, cũng không thể bảo đảm bọn trộm không động đến thiếp. Chàng thật sự yên tâm để thiếp lại một mình sao?”

Hấn nhăn mày. Đây là kiểu nguy hiểm gì vậy?

“Hãy để cho thiếp theo chàng đi, tướng công.” Không để ý có người khác, nàng mềm mại dựa vào hấn, “Có chàng ở đây, thiếp mới có thể yên tâm.”

Trên mặt Liễu Nham Phong vẫn không có biểu cảm gì.

“Tướng công à...” Lý Vũ Dương chưa từ bỏ ý định.

Nhìn thuộc hạ của mình cố nhịn cười, hấn lườm nàng một cái, “Ăn hết rồi liền đi vào phòng đi.”

“Vũ Dương lập tức đi vào, chỉ là ý của chàng, là đã đồng ý cho thiếp đi theo rồi sao?”

Hạ Vũ vốn nghĩ đến mặt mũi của Quận mã gia, nhưng cuối cùng nàng không nhìn được, cười ra tiếng. “Phốc!”

Sắc mặt của Liễu Nham Phong càng trở nên khó nhìn, giọng nói cũng càng nghiêm túc, “Trở về phòng!”

“Dạ, tướng công.” Lý Vũ Dương lập tức ngoan ngoãn đứng dậy, lôi kéo Hạ Vũ đang cười không ngừng, trộm làm cái mặt quỷ sau đó xoay người trở về phòng.

Mặc dù vẻ mặt hắn nguội lạnh, nhưng nàng đã nhìn thấy đáy mắt hắn có một tia bất đắc dĩ. Mỗi lần hắn xuất hiện cái vẻ mặt này, liền cho thấy hắn mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn là thỏa hiệp. Mặc dù hắn không nói rõ, nhưng nàng đã có thể xác định hắn nếu muốn làm gì cũng sẽ mang theo nàng.

Tướng công của nàng, nói một cách thẳng thừng chỉ là bề ngoài tinh táo tự kiềm chế cảm xúc, nội tâm lại như một chàng trai dịu dàng thâm tình.

Mặc dù là ngày rằm, nhưng bầu trời một mảnh đen ngòm, đừng nói trăng sáng, đến sao bắc đẩu cũng không trông thấy. Đêm tối như vậy, quả thật chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Khi đêm khuya yên tĩnh thì quanh nó dễ lộ ra một tia cổ quái, Liễu Nham Phong nghe được có tiếng bước chân ngoài cửa sổ, lập tức chậm rãi ngồi dậy.

Lý Vũ Dương cũng tỉnh lại theo, dụi mắt hỏi: “Tướng công, sao vậy —”

“Hur!” Ngón trỏ của hắn ép nhẹ lên môi của nàng, “Đợi chút!” Sau đó cầm thanh bảo kiếm bên cạnh, quay mình xuống giường.

Nàng muốn cùng đứng dậy, nhưng lại nghĩ đến nếu mình hành động thiếu suy nghĩ có thể sẽ khiến cho hắn phân tâm, vì vậy không thể làm gì khác là nghe lời hắn ở lại chỗ này. Tay nàng lấy ra thanh chủy thủ che ở trước ngực, cẩn thận nhìn bốn phía.

“Cốc chủ!”

Liễu Nham Phong khẽ nâng tay lên đối với Thôi Ngang đang chạy tới, ý bảo đối phương không nên cử động.

Hắn cẩn thận yên lặng nghe ngóng, thính giác của hắn luôn luôn nhạy cảm, có thể nghe thấy tiếng người tới, thanh âm xuất hiện ở phía tây.

Nhưng ngay lúc này, một bóng đen khác thoáng qua bên người hắn, đi về phía đông, làm tâm hắn cả kinh. Tốc độ bay của hắn ta cực nhanh và im hơi lặng tiếng, nên Liễu Nham Phong không có phát hiện, mà hướng của hắn ta đi— đúng là phòng của hắn và Vũ Dương.

Điệu hổ ly sơn?!

Tay cầm kiếm trở nên căng thẳng, hắn lập tức xoay người đuổi theo.

Chỉ một cái chớp mắt, phía chân trời có một đạo tia chớp, ngay sau đó truyền đến tiếng hét thê thảm của Vũ Dương. Thanh âm của nàng giống như vô cùng đau đớn, khiến lòng hắn thắt chặt lại.

Hắn hỏa tốc xông về phòng, nhưng trong phòng đã sớm không có bóng người, trên chiếc gối còn lưu hơi ấm xuất hiện vết máu đỏ tươi.

“Cốc chủ!” Thôi Ngang đi theo nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt tái xanh.

Sau đó Vũ Minh chạy tới, trông có vẻ tinh táo, ánh mắt của hắn quét nhanh bốn phía, “Nơi này có lá thư.”

Liễu Nham Phong mặt lạnh nhận lấy.

Thôi Ngang quan tâm nhìn về mặt đang kìm chế sự tức giận của chủ nhân: “Cốc chủ, phía trên viết cái gì?”

Thanh âm hắn lạnh lẽo nói: “Ngày mai buổi trưa, ngoại ô Phổ Đà Tự.”

“Thần lập tức trở về Mộng Hồn cốc báo cho trưởng lão.” Vũ Minh nói rồi xoay người rời đi.

Liễu Nham Phong im lặng, trong lòng dâng lên một nỗi khổ riêng, nhìn vết máu trên giường, hắn đột nhiên dùng sức đánh mạnh. Chờ xem, hắn sẽ cứu nàng về!

Ở ngoại ô Phở Đà Tự, hương khói lượn lờ, xung quanh cổ kính, sáng sủa sạch sẽ. Chưa đến buổi trưa, một mình Liễu Nham Phong đã bước vào cửa miếu thanh tịnh.

“Thí chủ.” Một hòa thượng của Phở Đà Tự đi về phía hắn, chấp tay trước ngực hướng hắn gật đầu một cái.

Liễu Nham Phong căn cứ vào phép lịch sự, cũng chấp tay trước ngực cúi đầu về phía tiểu hòa thượng.

Đi vào bên trong, nhìn tượng phật trang nghiêm ở trong đại điện, hắn không khỏi trầm mặc. Nói đến thần phật, thật sự cách hắn rất xa xôi, bởi vì từ khi hắn ra đời liền sống ở hai thế giới, hình như có nhà, nhưng cũng không có lòng trung thành, làm yêu quái không dễ, làm người càng khó hơn.

Cho đến khi gặp Lý Vũ Dương, tim của hắn mới trấn định lại, hiểu rằng người hoặc yêu cũng không quan trọng.

Bên ngoài bầu trời đen ngịt, xem ra lúc nào cũng có khả năng đổ trận mưa lớn, nghĩ đến nàng không biết đang ở chỗ nào, lòng hắn như bị đao đâm.

“Trời mưa!”

Một tiếng thét kinh hãi của khách hàng làm hắn lấy lại tâm trí, quả nhiên trời bắt đầu mưa rồi. Hắn hạ mi mắt, khuôn mặt bình tĩnh không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng hắn đang sôi trào.

Mọi người vốn đang ở trong miếu dâng hương, sợ đường núi sau cơn mưa

sẽ đầy bùn lầy không dễ đi, nên thấp hết hương xông cũng vội vàng rời đi.

Một thân một mình Liễu Nham Phong đứng ở cửa miếu, nhìn ngọn núi xa xa có một mảnh mây mù lượn quanh.

“Thí chủ.” Một tiểu hòa thượng đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn, chấp tay trước ngực cung kính mở miệng, “Phương trượng cho mời.”

Tròng mắt hắn hơi thu lại, mặc dù trong lòng dấy lên nỗi nghi ngờ, nhưng vẫn đi theo tới phía sau của Tự Miếu.

Phòng của phương trượng đơn giản thanh lịch, có hương thơm của trà xanh. Một bên giá sách còn đầy những kinh văn buộc chỉ.

“Thí chủ.” Phương trượng ngồi ở phía sau bàn nhìn thấy hắn, mặt mặt mũi hiền lành cười nói: “Mời ngồi.”

Liễu Nham Phong lễ phép khẽ cúi người, ngồi xuống theo lời của ông.

“Từ khi thí chủ vừa vào cửa, lão nạp liền chú ý đến một thân khí thế Vương giả khiến người khác phải e ngại.”

“Phương trượng khách khí.” Thái độ của hắn không nóng không lạnh, một lòng chỉ nghĩ đến Vũ Dương, người từ bi trước mắt không giống người chuyên bắt dân nữ.

“Lão nạp nhìn thí chủ mặc dù khuôn mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại

nổi sóng cuộn cuộn, cho nên đường đột mời thí chủ vào thiện phòng, xin thí chủ đừng trách móc.” Phương trượng thông thả ung dung thay hấn rót một ly trà xanh, bộ dáng thản nhiên, không trốn tránh ánh mắt của hấn.

Lời nói của phương trượng làm Liễu Nham Phong có chút ngoài ý muốn. Nhiều năm qua, hấn đã sớm học được thói quen đem cảm xúc giấu sau chiếc mặt nạ, nhưng một ông lão vốn không quen biết lại có thể nhìn ra tâm trạng rối loạn của hấn?!

“Phương trượng nói quá lời.” Hấn giống như không chút để ý trả lời, “Lòng của ta nếu có phiền não, nói không chừng cũng chỉ vì thành linh có cơn mưa xối xả làm lòng người sinh chán ghét.”

“Lão nạp ngu dốt, không biết thí chủ vì mưa to nên phiền lòng.” Phương trượng hơi cười nói. “Chỉ là, mưa to chắc chắn sẽ có thời điểm dừng, đến lúc đó tâm có thể tĩnh sao?”

Liễu Nham Phong nhìn phương trượng một cái, không phản bác được.

“Con người lúc còn sống, thường nghi ngờ những phiền não xa xăm, có một số việc mặc dù bất đắc dĩ nhưng lại không thể không đối mặt. Thí chủ mặc dù trẻ tuổi, nhưng hình như từ lâu đã trải qua nhiều tang thương, hơn nữa trong thâm cung nội viện, cái rét cắt da cắt thịt, ân ân oán oán, thị thị phi phi, làm sao dừng lại được một hai chuyện.”

Trong mắt Nham Phong thoáng qua một tia hoài nghi, “Ngươi là ai?”

Giống như không nghe câu hỏi của hấn, phương trượng thản nhiên tiếp tục nói: “Bao nhiêu người thềm thường chiếc ghế Hoàng đế, thí chủ thật sự có

thể làm ngo?”

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Lão nhân này quả thật biết thân phận của hắn! Hắn có chút tức giận rồi.

“Lão nạp chỉ là một lão già bình thường.”

Liễu Nham Phong chăm chú nhìn lão hòa thượng trước mặt, ánh mắt lạnh lẽo, “Thê tử của ta đâu?”

“Thí chủ còn chưa trả lời vấn đề của lão nạp — bao nhiêu người thêm thường chiếc ghế Hoàng đế, thí chủ thật sự không muốn.”

“Hoàng đế cùng ta không có quan hệ, ta chỉ muốn thê tử của ta.” Thanh âm lạnh lùng, tính nhẫn nại đã đến cực điểm.

“Xem ra đối với thí chủ mà nói, ngôi vị Đế vương còn không bằng một giai nhân.”

“Đó là chuyện của ta!” Liễu Nham Phong không muốn đa thương người, nhưng tức giận của hắn đã bộc phát, tay cũng đã cầm lấy thanh bảo kiếm bên hông.

Phượng trượng không lo không nghĩ, ánh mắt từ ái nhìn hắn một cái, hướng vào nội đường bên trong nói: “Thí chủ, ngươi đã nghe được đáp án, còn không mau hiện thân?”

Liễu Nham Phong tâm chấn động. Bên trong có người?! Hắn luôn luôn có thể nghe được tiếng thở của vạn vật, nhưng không ngờ người nọ lại im hơi lặng tiếng, để cho hắn không thể cảm giác được, giống như bóng đen hôm qua bắt Vũ Dương đem đi.

Người bên trong chậm rãi đi ra ngoài, hắn vốn đang tức giận, nhưng sau khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của đối phương, cơn tức nhất thời hóa thành hư không. Thân thể hắn chấn động, kinh ngạc không cách nào nói nên lời.

“Tiểu tử,” Người nọ khẽ nâng lên khóe miệng với hắn, mặt hài lòng, “Người đã trưởng thành rồi.”

Hắn không dám tin vào hai mắt của mình, “... Cậu?”

Liễu Nhược Vân nghe thấy tiếng “Cậu”, lập tức vui vẻ cười to, không nhận được đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, tương đối vui mừng. Muội muội năm đó lấy tính mạng bảo vệ đứa bé, bây giờ rốt cuộc hắn trưởng thành rồi, nếu nàng ở dưới đất có biết, cũng nên vui mừng.

Nhìn người trước mắt, Liễu Nham Phong không biết nói gì, trong lòng ngũ vị tạp trần, chỉ vì thiếu niên yếu ớt này chính là vị hồ chủ mà mọi người luôn cho rằng lành ít dữ nhiều, Liễu Nhược Vân!

Năm đó bị triều đình đuổi giết, cậu vô ý bị rơi xuống vách đá, mười năm nay hoàn toàn không có tin tức, người trong tộc sớm đã tính toán đến trường hợp xấu nhất. Không ngờ hiện tại, cậu lại sống sờ sờ trước mắt hắn?!

“Cậu thật sự không chết?” Về mặt Liễu Nham Phong kích động, khó nén

vui vẻ.

“Nhìn thấy cậu ở trước mắt... Cậu còn sống được thật tốt.”

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

“Vị này là phương trượng Thích An, mười năm trước nhờ có phương trượng ra tay cứu giúp, cậu mới có ngày hôm nay.” Liễu Nhược Vân lễ độ khom người chấp tay hướng đến phương trượng nói: “Lúc ấy thân thể của cậu bị thương nghiêm trọng, mặc dù không đến nỗi mất mạng, nhưng lại mất hết pháp lực, không khác người thường là mấy, là phương trượng dẫn cậu trở về Phổ Đà tự dưỡng thương, như đã tái sinh lại cậu.” Sau này hẳn đều ở Giang Nam.

“Cám ơn phương trượng.” Liễu Nham Phong nghe vậy, vội vàng hướng phương trượng hành đại lễ.

“Thí chủ mau đứng dậy.” Phương trượng đưa tay ngăn hẳn lại, “Trời cao có đức hiếu sinh, lão nạp không cần báo đáp, muốn tạ ơn thì hãy tạ ơn trời. Chỉ tiếc, những năm gần đây lão nạp vẫn không có cách nào khiến Liễu thí chủ xóa bỏ ân oán, đây chính là tạo hóa của thí chủ.”

“Có thù, muốn quên đi nhưng bắt đắ dĩ không thể quên được.” Liễu Nhược Vân tiêu sái cười cười, “Thân là một hồ chủ, ta không cách nào chỉ cầu cho mình được thanh tịnh, không thể ích kỷ mặc cho kẻ ác tự tại, cướp lấy đất ở của tộc nhân.”

“Thí chủ hãy hiểu, thiện ác đến cuối cùng cũng có báo ứng.”

“Liều mỡ hiểu, Liều mỡ cũng đang đợi ngày đó đến.” Liều Nhược Vân không có phản bác lời nói của phương trượng. “Làm phiền phiền phương trượng nửa ngày rồi, bây giờ tại hạ xin mang theo cháu trai rời đi.”

Liều Nhược Vân mang theo Liều Nham Phong rời khỏi Phổ Đà tự. Phật Môn dù sao cũng là nơi linh thiêng, bọn họ không nên nói chuyện sát sinh ở đây.

Nhìn thấy cháu trai tâm trạng nặng nề, bụng đầy nghi ngờ, hắn ngồi trong xe ngựa, muốn phu xe nhanh thúc ngựa trở về về phủ.

“Lần này cậu vào kinh vì vụ án mất tích khiến lòng người bàng hoàng.” Cậu của hấn nói, “Vạn nhất không ngờ tới là lại gặp được cháu ở chỗ này, tuy mừng rỡ nhưng ta lại phát hiện cháu cùng Cẩn Vương phủ có quan hệ. Đây là việc ngoài ý muốn sao?! Mười năm trôi đi, chẳng lẽ bây giờ tâm của cháu lại hướng về phía Hoàng thất rồi?!”

Liều Nham Phong kiên quyết lắc đầu, “Cháu vào ở Cẩn Vương phủ hoàn toàn bởi vì Vũ Dương. Nàng là nghĩa nữ của Cẩn Vương phủ, không có quan hệ với ân oán của chúng ta. Quen biết với nàng là duyên phận trời đã định trước, cháu mang theo nàng vào kinh chỉ vì điều tra vụ án mất tích, vào ở Cẩn Vương phủ cũng là tùy cơ ứng biến.”

Nghe được lời nói này, hấn không khỏi vỗ cằm suy nghĩ.

“Cậu, vợ của cháu đâu.” Liều Nham Phong không nén được tức giận.

Liều Nhược Vân tươi cười liếc hấn một cái, “Yên tâm đi, vợ của cháu đang yên ổn ở trong phủ của cậu, chỉ là nha đầu này...” Hấn lắc đầu một cái, vén

tay áo lên nói, “Cháu xem, ngày hôm qua cậu bắt nàng thì nàng xẹt một nhát dao vào tay cậu! Cậu đặc biệt lưu lại vết thương này cho cháu xem, xem ra người vợ này của cháu rất hung hãn.”

Khóe miệng Liễu Nham Phong khẽ nhếch. Không hổ là Vũ Dương. “Nghe cậu nói chuyện, vậy chắc các vụ án mất tích không liên quan đến cậu.”

Hắn lắc đầu, “Công lực của cậu mới khôi phục không lâu, lấy thời gian bọn họ mất tích thì cậu không có khả năng làm được. Huống hồ oan có đầu, nợ có chủ, những cô nương kia không liên quan đến ân oán của chúng ta, các nàng có tội gì mà cậu lại đổ lên đầu họ.”

“Nghe được tin này, cháu vốn phỏng đoán là do hồ ly năm đó thoát được làm nên, cho nên mới vào kinh điều tra cho rõ, nhưng lại gặp được cậu ở nơi đây... Cháu chỉ sợ là do có người cố ý giả họa, muốn đem tất cả người của chúng ta vào kinh bắt gọn một mẻ, giống như việc giả họa lên người mẫu thân của cháu năm đó.”

Khấp thiên hạ chỉ có một người, luôn tốn công tốn sức làm chuyện này. “Người cậu ám chỉ là... Hòa Trác?”

“Tám chín phần. Hòa Trác chỉ lo củng cố thế lực ở trong cung, hôm nay sẽ có hành động lớn như thế, chỉ có thể giải thích bằng một chuyện...” Mắt của Liễu Nhược Vân sáng như đuốc nhìn hắn, “Hắn ta nghi ngờ cháu không chết.”

Ánh mắt Liễu Nham Phong lạnh lẽo.

“Những năm gần đây, cháu mai danh ẩn tích không khiến người khác nghi

ngờ, gần đây cháu có làm gì, khiến cho người khác phát hiện ra tung tích.”

Trong đầu của hắn là bóng dáng của Cẩn Vương phi — bà ta đã gặp qua hắn, nếu đem người quá giống thái tử nói cho Hòa Trác biết, hắn cũng không cảm thấy lạ.

“Hòa Trác cho là năm đó cháu đã chết, cho nên mười năm nay mới không đuổi giết, nhưng nếu hắn biết cháu còn sống, cậu chỉ sợ sẽ có thay đổi.”

Sắc mặt Liễu Nham Phong trầm xuống “Cháu không có hứng thú đối với ngôi vị hoàng đế.”

“Cháu không có hứng thú nhưng dã tâm của hắn lại không cho là như vậy.” Liễu Nhược Vân lạnh nhạt nhắc nhở, “Hắn một lòng muốn lấy được thiên hạ.”

Nhắc tới thiên hạ, Liễu Nham Phong trầm mặc. Vị trí này là do vô số máu chảy xây nên, cũng chính là nguyên nhân hại mẫu thân của hắn.

“Nham Phong...nếu cháu có cơ hội thì đi gặp hắn đi.”

“Hắn?”

“Lý Hạo.” Liễu Nhược Vân nói ra hai chữ.

Nghe thấy cái tên này, ánh mắt của Liễu Nham Phong hơi thu lại. Lý Hạo là đương kim Thái tử. Hắn không nhịn được kích động trong lòng hỏi:

“Chẳng lẽ cậu không hận hấn sao?”

Thái tử năm đó hồi cung, bảo là muốn nói với phụ hoàng không cần ngôi vị, muốn dẫn mẹ con hấn sống ở rừng núi hoang vu, nhưng cuối cùng lại là đám quân binh đến, khiến máu hồ tộc chảy thành sông!

Hấn tuổi nhỏ không hiểu chuyện, đã từng coi cha là nhất, vì sao không vì hấn mà nói ra sự thật? Nếu cha không có làm, những bi kịch hôm nay sẽ không xảy ra...

Mà mẫu thân chết đã nhiều năm, cha cũng chưa từng cố gắng tìm kiếm đứa con lưu lạc ở bên ngoài, tiếp tục ở trong cung hưởng thụ vinh hoa phú quý, tiếp tục là chủ nhân của Đông cung — Nếu hấn nói hận Hòa Trác, thật ra thì hấn càng hận cha hấn hơn, mẫu thân nếu có linh thiêng, chắc cũng sẽ đau lòng khi yêu ông ta.

“Hận?” Nhớ tới muội muội dịu dàng đoan trang của mình, Liễu Nhược Vân thở dài thật sâu “Cậu cũng đã từng hận, nhưng là ba năm trước đây, cậu đã vào cung gặp hấn một lần...” Hấn dừng một chút, “từ đó hận thù cũng đã phai nhạt.”

Phai nhạt? Vì sao? Liễu Nham Phong không hiểu nhìn về phía cậu.

Đáy mắt cậu có chút khích lệ: “Nếu cháu muốn biết đáp án, liền tự mình đi một chuyến mà hỏi.”

Chương 15

Xe ngựa dừng lại trước tòa biệt viện ngoài thành. Liễu Nham Phong trấn định tinh thần, lập tức xuống xe, sải bước đi vào thăm dò trái trước cánh cửa lớn đang mở rộng.

Vừa vào nhà, hắn liền nhìn thấy Lý Vũ Dương đang chu miệng, gương mặt tràn đầy tức giận. Lòng của hắn đang treo lơ lửng nhưng nhờ nhìn thấy thân ảnh này mà cuối cùng cũng hạ xuống.

“Vũ Dương!” Hắn khẽ gọi một tiếng.

“Nham Phong?!” Nhìn thấy người đến, Lý Vũ Dương lập tức vọt vào trong vòng ngực hắn, ôm chặt lấy cổ, “Thiếp biết chàng sẽ đến cứu thiếp.”

Hắn ôm nàng, nhẹ giọng an ủi, “Không cần phải sợ.”

“Thiếp không sợ, chỉ là bọn hắn bắt phụ nữ và trẻ con...” Nhìn thấy Liễu Nhược Vân đi phía sau hắn, ngón tay của nàng lập tức hướng vào đối phương, “Hắn chính là thủ lĩnh của bọn chúng! Chàng đừng nhìn dáng dấp thanh tú đó mà nhầm, kỳ thật tâm hắn không có chút lương thiện nào. Chàng nhanh đi báo quan đi!”

“Đó là cậu của ta.”

“Thiếp quản hắn —” Nàng sững sốt, “Cái gì?!”

“Đó là cậu của ta.” Hấn mỉm cười, lặp lại lần nữa.

“Cậu của chàng?” Nàng suy tư một chút, “Đó không phải là...”

“Chính là hồ chủ.” Hấn tiếp lời.

Hồ chủ?! Nàng nháy mắt to, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc. Bề ngoài Liễu Nhược Vân rõ ràng tương đương tuổi của bọn họ, giống như người cùng lứa. Chỉ là, điều này cũng không quá kỳ lạ, “người” ở trong Mộng Hồn cốc, người nào cũng đều có mấy ngàn năm tu hành, với đạo hạnh mấy trăm năm khi nhìn thấy cũng chỉ giống một đứa bé.

“Cậu.” Nàng không khách khí nhìn về phía Liễu Nhược Vân, “Cậu bắt cháu làm cái gì?”

“Ai bảo các ngươi đề phòng quá nghiêm ngặt, cậu không vào được cửa lớn, không có cơ hội gặp riêng Nham Phong, không thể làm gì khác là ra hạ sách này.” Liễu Nhược Vân vẻ mặt tự nhiên ngồi xuống, nhấp một hớp trà do người làm đưa lên.

“Điều này thật vô lý, thế cậu không thể thông báo một tiếng à?” Nàng không tình nguyện bị Nham Phong lôi kéo ngồi xuống, “Làm như vậy dọa chết người! Hơn nữa cháu còn...” Nghĩ đến việc mình đã thương hồ chủ, nàng lo lắng liếc Liễu Nham Phong một cái.

Hấn nhú mày với nàng.

“Thiếp lấy đao làm cậu bị thương.” Nàng nhỏ giọng thẳng thắn nhận tội.

“Không sao.” Hấn xoa nhẹ mặt nàng, muốn nàng không cần bận tâm.

“Nham Phong!” Liễu Nhược Vân sửng sốt một chút, dáng vẻ kinh ngạc, “Nương tử của cháu đã thương cậu, người lại chỉ nói hai chữ — không sao?!”

“Nếu không cậu còn muốn như thế nào đây?” Tương công không trách cứ, Vũ Dương giống như lấy được kim bài miễn tử, nói chuyện lập tức lớn tiếng, “Ai bảo cậu muốn tấn công bất ngờ? Vũ Dương chỉ cho cậu một đao nhỏ nhỏ, coi như cậu có vận khí tốt.”

Nghe được lời của nàng..., Liễu Nhược Vân ngửa đầu cười to. “Nham Phong, nương tử của cháu thật thú vị. Theo lời Vũ Dương nói, vậy cậu phải bồi tội với các cháu mới phải.”

Những năm gần đây, mặc dù hấn mất hết công lực, nhưng lại cất giấu một dãy nhà ở Giang Nam. Dựa vào trực giác nhạy bén bẩm sinh, hấn mua một đỉnh núi người khác không để vào mắt. Sau khi khai thác, mọi người mới biết ngọn núi vốn tầm thường đó lại cất giấu bảo vật Kim Ngạch phong phú.
(giống như vàng các nàng ạ)

Vì sợ lộ thân phận ra ngoài, hấn làm việc cực kỳ khiêm tốn, không ngừng quan hệ với quan lại địa phương và triều đình, cùng nhau mua bán trang sức bằng vàng. Gần một năm qua, hấn thậm chí còn có cơ hội vào triều đình thiết kế trang sức bằng vàng cho hoàng hậu, quý phi.

Với mấy năm ngắn ngủi, hấn đã thống trị một phương, bởi vì mất hết pháp lực, cho nên chỉ có thể yên lặng chờ cơ hội, chờ cơ hội báo thù.

“Muốn bồi tội với Vũ Dương cũng rất đơn giản. Đầu bếp trong phủ cậu có thể làm bánh hoa mai không?” Liễu Nham Phong nói.

“Bánh hoa mai?” Liễu Nhược Vân không hiểu nhìn hắn.

“Nương tử của ta đặc biệt yêu thích hương vị của bánh hoa mai.” Hắn mỉm cười, “Nếu muốn bồi tội, cậu có thể tặng một bàn bánh hoa mai.”

Tiếp đó, Liễu Nhược Vân giới thiệu mấy người cho Liễu Nham Phong, những người này đều là người trong tộc năm đó may mắn còn sống sót mà hắn rất vất vả mới tìm được, bọn họ cũng trung thành đi theo bên cạnh hắn.

“Những năm này chúng ta đều hoạt động ở phương Bắc “ Có lẽ do đã buông lỏng được tâm trạng, Liễu Nham Phong cũng nói nhiều hơn, “Trưởng lão tìm được một sơn cốc khá riêng biệt và kín đáo, làm chỗ nghỉ ngơi lấy sức cho cả đoàn người. Nếu biết cậu còn sống, trưởng lão nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Cậu cũng vậy, không thể chờ đợi thêm mà muốn gặp trưởng lão rồi. Đợi vụ án mất tích điều tra rõ ràng, cậu sẽ đi gặp trưởng lão.”

Liễu Nham Phong gạt đầu một cái, đưa tay nhẹ lau đi vụn bánh nơi khóe miệng của Vũ Dương, nhìn nàng bởi vì thỏa mãn về tinh thần mà nâng lên khóe miệng.

“Về phần vào cung dò hỏi Thái tử, cháu cũng nên suy nghĩ một lần.” Liễu Nhược Vân nói.

Lý Vũ Dương hiểu rất rõ phu quân của mình, biết hắn bị ảnh hưởng bởi lời nói của cậu, trong lòng mâu thuẫn không dứt. Mặc dù hắn vẫn giống như bình thường, nhưng khi hồ chủ nhắc tới Thái tử thì tay của hắn không tự chủ được cử động.

Nàng trầm mặc ăn bánh hoa mai, mặc dù trong lòng có mười phần tò mò, nhưng cũng biết rằng có một số chuyện không nên lăm mồm khi không đúng thời điểm.

“Thái tử mắc bệnh hiểm nghèo, có lẽ y thuật của cháu sẽ giúp được.”

“Thiên hạ nhiều danh y, hắn là Thái tử cao quý, muốn đại phu như thế nào mà không có? Nếu Thái tử bệnh thời kỳ cuối, ngự y trong cung cũng bó tay hết cách, vậy cháu cũng không thể làm gì để chữa khỏi cho ông ta.”

“Cậu biết rõ cháu hận hắn.” Liễu Nhược Vân nhàn nhạt mở miệng, “Dù sao cũng đều do hắn mà hồ tộc mới tổn thất nhiều mạng như vậy. Nhưng nói một cách khách quan thì, hắn cũng chỉ là một con cò, sống với thân phận Vương gia, thân bất do kỷ, giống như người mù bắt đi đến đâu thì đến đấy, hắn cũng là người đáng thương.”

“Người đáng thương?” Ánh mắt Liễu Nham Phong lạnh lẽo, xoay mình đứng lên, “Năm đó cháu khổ sở chờ hắn, vậy mà đổi lại là việc mất đi mẫu thân!” Dứt lời, hắn xoay người, khó nén tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Lý Vũ Dương thả đôi đũa trong tay ra, đi theo hắn, “Cậu, Vũ Dương cũng cáo lui.”

“Vũ Dương.” Thấy nàng đang muốn đi theo hắn, Liễu Nhược Vân bèn gọi

lại.

“Vâng” Nàng lập tức theo lời dừng bước.

Ánh mắt từ ái nhìn vào đôi mắt trong sáng của nàng. Mặc dù nàng là thành viên của hoàng thất, nhưng ân oán năm đó không liên quan đến nàng. Gắng sức kéo nàng vào, cho nàng tội danh là việc hấn thật sự không thể làm, nên chỉ cần nàng thật lòng bên cạnh Nham Phong, hấn sẽ tiếp nhận nàng.

“Nham Phong... Liền giao cho cháu thuyết phục.”

Con mắt Lý Vũ Dương đảo vòng một cái. Nàng rất rõ ràng cách nhìn của tướng công mình đối với hoàng thất, nên không chút nghĩ ngợi liền từ chối nhã nhận, không muốn ôm chuyện cho phí sức lại còn không có kết quả tốt đẹp. “Cậu, Vũ Dương không có khả năng thuyết phục tướng công.”

Liễu Nhược Vân khước miệng gương lên, “Nếu cháu không thể, thiên hạ này không tìm được người khác rồi.” Hấn thở dài, dứt khoát nói thẳng, “Cháu có biết đương kim Thái tử là ai không?”

“Tam hoàng huynh của phụ vương cháu, họ Lý, tên có một chữ Hạo.”

“Không sai, nhưng cháu có biết hấn chính là cha đẻ của Nham Phong?”

Giờ phút này, Lý Vũ Dương cảm thấy may mắn mình vừa mới cho bánh hoa mai vào miệng, nếu không hiện tại nàng nhất định nghẹn tại chỗ.

“Cha đẻ?!” Dương kim Thái tử... Không thể nào?! “Vậy hấn và phụ vương là.....”

“Hấn là cháu ruột của Lý Nhạc.”

Tay của nàng chống lên cái bàn, phát hiện chân của mình đang run, cần phải ngồi xuống, nếu không sẽ bị dọa đến phải ngồi liệt trên mặt đất, bị bêu xấu trước mặt mọi người.

“Sự thật này khiến cháu khiếp sợ là đương nhiên. Nham Phong thật sự không muốn nhắc đến mối quan hệ này với hoàng đế, cố tình chôn giấu trong lòng, cũng luôn tìm cách trốn tránh, không cho cháu biết. Nhưng đây là cái cọc gây ra ân oán, nên hiện tại cậu muốn nói cho cháu rõ.”

“Năm đó Lý Hạo vì tìm kiếm danh y thay Thái hậu chữa trị mà gặp được Nhược Tuyết, chính là mẹ của hấn, hai người hiểu nhau rồi mến nhau, không để ý đến ánh mắt mọi người mà đến bên nhau. Mà Lý Hạo lựa chọn buông tha ngôi vị hoàng đế vì Nhược Tuyết, hai người ở nhân gian trải qua mấy năm sống vui vẻ.”

“Sau đó thì sao?”

“Lý Hạo là Thái tử, hấn có trách nhiệm của hấn. Một ngày, hấn phụng mệnh hồi cung, vốn dĩ cho rằng đi một lát sẽ quay về, từ đó có thể mang theo Nham Phong và Nhược Tuyết trở thành một đôi vợ chồng bình thường, nhưng cuối cùng... hấn không trở lại.”

Lý Vũ Dương nhíu mày. “Cho nên Thái tử thật sự là người bội tình?”

Liễu Nhược Vân yên lặng một lúc, rồi khó khăn mở miệng, “Năm đó Nhược Tuyết đem Nham Phong giao cho cậu, không để ý mọi chuyện một mực tìm chồng, mới biết Lý Hạo bị giam lỏng, nhưng cũng vì vậy mới để cho thân phận hồ yêu của mình bị phát hiện, dẫn đến đủ loại nghiệp chướng...”

“Cho nên, nếu phải trách ai đó, thì có lẽ nên trách lòng người hiểm ác, tạo hóa trêu ngươi. Thật ra thì... mười năm trước Thái tử đã phát điên rồi. Những năm gần đây hắc vẫn bị giam lỏng trong cung, người không giống người, quỷ không giống quỷ... Không phải hắc không cần Nham Phong, mà là hắc cần bản quên mất mình còn có một đứa con. Cho nên cậu mới nói với Nham Phong, cậu không hận Lý Hạo mà thương hại hắc.”

“Những điều này Nham Phong hoàn toàn không biết, nhưng người đó dù sao cũng là cha hắc. Muốn hận người sinh ra hắc, cậu tin tưởng trong lòng Nham Phong cũng không hề dễ chịu. Hiện tại nếu hắc chịu đi gặp cha hắc một lần, có thể sẽ thoải mái hơn mà hiểu được dụng tâm của cậu.”

Nghe lời nói của Liễu Nhược Vân, trong lòng Lý Vũ Dương đột nhiên dâng lên cảm giác bất an, sắc mặt tái đi, cảm thấy choáng váng đầu óc, cả người có chút không thoải mái.

“Vũ Dương?” Liễu Nhược Vân phát hiện sắc mặt nàng đột nhiên trắng xanh, lo lắng nhìn nàng.

“Cậu, cháu không sao.” Nàng cố gắng đè xuống lo lắng trong lòng. Mỗi khi nàng có cảm giác kỳ lạ này thì cho thấy sắp có chuyện xảy ra.

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh đêm đó tuyết bay đầy trời, cha mẹ nàng một đi không trở lại, dì Linh sau đó căn dặn cuộc đời nàng cũng không được đề cập tới chuyện của cha mẹ. Mà ngay đêm đó, trưởng lão hồ

tộc và phụ vương nàng tất cả đều đang tìm kiếm Liễu Nham Phong — con của đương kim Thái tử, cháu ruột của phụ vương nàng...

Trong này có liên hệ?

Lòng nàng chấn động, vội vàng phủ định ý niệm trong đầu. Làm sao có thể có liên quan? Nhất định là nàng đã suy nghĩ lung tung. Cha nàng từ bi, mẫu thân dịu dàng, làm sao liên quan đến mối thù này...

“Cậu yên tâm, cháu biết phải làm như thế nào.” Nàng đứng lên, đè nén thân thể không thoải mái xoay người cáo lui.

Vừa ra bên ngoài, nàng liền nhìn thấy Nham Phong đứng nơi cửa chính đợi nàng. Nhìn bóng lưng của hắn, lòng của nàng rút chặt.

Nàng biết hắn có một quá khứ bi thương, lại không ngờ tới tất cả đều là do bất đắc dĩ. Có lẽ do phải trải qua chuyện như thế nên đã tạo cho hắn cá tính trầm mặc lạnh lùng. Nàng đau lòng vì hắn chịu khổ, cũng muốn trợ giúp hắn.

Nàng đi về phía hắn, ôm chặt thân người từ phía sau, đầu dựa vào lưng của hắn.

Tay của hắn vô nhẹ nàng, hai người yên lặng không có mở miệng.

“Chúng ta trở về Cản Vương phủ thôi.” Không bao lâu nàng nhẹ giọng nói ra.

Liễu Nham Phong gật đầu, cũng không hướng cậu cáo biệt, liền mang theo nàng lên xe ngựa đã chuẩn bị rời đi.

“Cậu mới vừa nói cho thiếp biết, thì ra là chàng là con ruột của đương kim Thái tử.” Xe ngựa chạy được một đoạn đường, nàng rút cuộc cũng chủ động mở miệng.

Yên lặng một lúc lâu, Liễu Nham Phong khẽ thở dài, “Ta cũng không có ý lừa gạt nàng chuyện cha đẻ của ta là ai, không nói thực ra là vì ta cảm thấy không đáng nhắc tới.”

“Thiếp hiểu.” Nhìn hấn hướng về mình giải thích, ánh mắt nàng dịu dàng ngăn lời hấn lại, trên mặt hiện lên nụ cười tha thứ, “Cha mẹ của chàng là ai không quan trọng, dù sao thiếp biết có lúc chàng cũng không biết họ tên cha mẹ mình là gì. Cái thiếp quan tâm, duy nhất chỉ có một người là chàng.”

Lời nói của nàng quả thật đã an ủi trái tim hấn. Hấn hít một hơi thật sâu, ngừng lại trái tim đang chạy loạn.

Nhìn đáy mắt hấn lóe lên tia sỗ khở, trong lòng nàng cũng có một hồi khổ sở, chỉ có thể ôm chặt lấy hấn. Oán một người là sự đau khổ, mà lại là cha ruột của mình, hấn làm sao thật tâm vui vẻ đây.

Nàng nhẹ giọng mở miệng, “Mặc kệ chôn kinh kỳ có như thế nào, trong hoàng cung vĩnh viễn có một ngọn đèn dầu sáng dành cho chàng.”

Nghe được lời của nàng..., Liễu Nham Phong cúi đầu liếc một cái, “Nàng muốn nói gì?”

Ánh mắt của nàng khóa chặt vào người hắn, “Chàng cho rằng thiếp muốn nói cái gì.”

“Nàng tính toán muốn ta tiến cung?”

“Vào cung hay không, do chàng hoàn toàn quyết định.” Nàng khẽ vuốt ve mặt của hắn nói, “Thiếp từ nhỏ không cha không mẹ, mặc dù may mắn có phụ vương và dì Linh thương yêu, nhưng khó tránh khỏi có chút nuối tiếc. Lời nói của cậu không phải không có lý, người nọ dù sao cũng là người sinh ra chàng, cho nên chàng vì sao không cho mình cơ hội đi xem một chút? Dù liếc một cái cũng tốt.”

Liễu Nham Phong trầm mặc.

“Nham Phong,” Nàng ôn nhu nói tiếp: “Tâm có thể làm thiên đường, cũng có thể làm địa ngục, đó gọi là tâm thiện có thể thành Phật, tâm tà là thành ma, yêu ghét đều do tâm mà sinh ra. Nghĩ như thế nào, làm như nào, liền xem tâm tướng công tự nhận ra mà chọn lựa.”

Tay của hắn đặt trên tay nàng, chuyên chú nhìn nàng, “Ta chỉ biết một sự thật — hắn hại chết mẹ ta.”

“Có một số việc không thể chỉ nhìn theo một chiều đơn giản. Nếu chàng thật sự là người vô tâm, hôm nay nghĩ đến cha mẹ cũng sẽ không đau lòng như vậy, nếu trong tâm không đau, hôm nay thiếp cũng sẽ không nói chuyện vào cung với chàng. Cũng vì chàng khó chịu, thiếp mới hy vọng chàng đi làm những việc không khiến bản thân khó chịu nữa.”

Cho dù đang phiền lòng, nhưng nghe đến lời nói của nàng..., hắn vẫn

không nhìn được nhếch lên khóe miệng.

“Nham Phong,” Nàng nhẹ nhàng kêu tên, biết hắn luôn thích nàng dùng ngữ điệu như thế này để gọi mình, “Chàng mất đi mẫu thân, chẳng phải cũng như cậu mất đi muội muội sao? Nhưng cậu đã chịu mở miệng xin tha thứ cho Thái tử, chứng tỏ trong đó phải có ẩn tình. Nếu muốn lấy được đáp án, chàng chỉ cần vào cung một chuyến là được. Nhưng nếu muốn hận... chàng cũng phải có một lý do chứ? Chớ quay đầu lại mới phát hiện ra mình hận mười năm cũng chỉ là hiểu lầm, đây chẳng phải là oan chết người sao?”

Hắn hít sâu một cái, ôm lấy nàng, cúi đầu hôn nhẹ trán nàng.

Trong chớp nhoáng này, nàng nhìn thấy sự thoải mái trên mặt hắn. Nàng khẽ mỉm cười, biết trong lòng hắn đã có quyết định.

Hắn sẽ đi vào cung, mà không biết đằng trước có cái gì đang chờ đợi hai người.

Chương 16

Trong viện của nội cung, trăng tròn vành vạnh, ngôi sao lóe sáng.

Đúng như Lý Vũ Dương nói, thân phận của nàng là trở ngại, nhưng cũng có thể là trợ lực. Nếu không có nàng, Liễu Nham Phong muốn vào cung một chuyến chỉ có thể xông vào lúc đêm khuya, ngộ nhỡ bị phát hiện thì thật sự lớn chuyện vô cùng. Bây giờ bọn họ cầm lệnh bài của Cẩn Vương phủ, có thể quang minh chính đại ngồi ở trong xe ngựa, dưới sự dẫn dắt của thị vệ thuận lợi đi vào Đông cung.

Liễu Nham Phong hoàn toàn trầm mặc, tâm tư mâu thuẫn. Đã nhiều năm, từ tình cảnh ngày hôm đó hẳn không bao giờ nghĩ tới việc cùng phụ thân gặp mặt.

Hình như nhìn ra trong lòng hắn có cảm xúc khó lý giải, Lý Vũ Dương đem bàn tay nhỏ bé để vào trong lòng bàn tay của hắn.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng nở nụ cười đầy dịu dàng.

diendanlequydon.com

Xe ngựa dừng ở trước cung điện Đông cung. Bọn họ xuống xe, leo lên bậc thang, đi vào trong cung điện.

Đèn bên trong đã gần tàn, Liễu Nham Phong thấy rất nhiều rèm cửa bay bay theo gió. Đông cung to như vậy lại không bày biện nhiều đồ, ngọn đèn dầu chập chờn, chột sáng chột tắt, không khí mang theo một chút âm trầm

kinh khủng.

Hắn đang trong tình trạng mất hồn, thì một nam tử gầy trơ xương đi đến trước mặt hắn, vẻ mặt thật thà, sau khi nhìn thấy người vào thì thay đổi.

“Đi ra ngoài!” Hắn hướng bọn họ rống to, “Nương tử của ta đang ngủ, các người sẽ âm ỉ đến nàng, toàn bộ đi ra ngoài!”

“Thái tử gia,” Mấy năm nay chăm sóc cuộc sống của Lý Hạo là thái giám Ngô Đạo vẫn lẳng lặng đứng ở một bên: “Là Quận chúa Vũ Dương và Quận mã gia của Cản Vương phủ cầu kiến!”

“Cản Vương phủ...” Lý Hạo lẩm bẩm, mấy chữ này hắn vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. “Cản Vương phủ?”

“Đúng vậy, Cản Vương phủ,” Ý của Ngô Đạo là bảo bọn họ tiến lên, “Là hoàng đệ của Thái tử gia! Người tới hôm nay là con rể của Vương gia, là Quận mã gia nhưng cũng là đại phu có y thuật giỏi.”

“Đại phu?” Lý Hạo có chút mê mang, ngồi ở trên ghế hỏi: “Đại phu... Tại sao muốn đại phu?”

Suy nghĩ trong đầu như chớp lóe sáng, hắn giống như trở lại mười năm trước, một màn trên đại điện — nương tử bị trói chặt kéo lên điện, cả người là máu, chỉ còn một hơi thở thoi thóp...

“Xin cứu nương tử của ta. Đại phu, người có thể cứu nương tử sao?” Lý Hạo đột nhiên quỳ xuống trước mặt Liễu Nham Phong, bắt lấy áo của hắn,

“Cứu nàng! Cầu xin người cứu nàng! Nàng chảy rất nhiều máu...”

Cảnh tượng này như sét đánh trúng đầu Liễu Nham Phong, mặt hắn tái nhợt, đầu óc trống rỗng, nhìn cha quỳ trên mặt đất dập đầu về phía mình, không biết nên làm sao.

Trong trí nhớ cha hắn đã từng phóng khoáng hào sảng, thần thái phấn khởi, tại sao lại biến thành bộ dáng này? Đường như bị nhốt trong thời gian dài đã đem tất cả sinh lực của hắn mang đi.

“Thái tử gia, ngài đứng lên đi.” Ngô Đạo luống cuống tay chân đỡ chủ tử đứng lên, “Thái tử gia đừng nóng vội, Quận mã gia nhất định sẽ cứu người.”

Mặt mày Lý Hạo tiều tụy bị thái giám đỡ lên trên ghế, hai mắt đăm đăm, tinh thần hoảng hốt.

Ngô Đạo phái người lập tức đốt lại ánh nến sắp bị gió thổi tắt. Ánh sáng chiếu sáng lên toàn bộ căn phòng, cũng xua tan một tia âm lãnh.

Ở dưới ánh đèn, mọi người nhìn dáng người mảnh dẻ của Lý Hạo, Liễu Nham Phong khó nén rung động.

Lý Vũ Dương đứng bên cạnh hắn, mặc dù cũng bị giật mình, nhưng nàng chưa từng quên mục đích của chuyến đi này. Nàng tiến lên, khẽ kéo vạt áo của hắn.

Tinh thần của hắn lập tức trở về, bước lên phía trước, ngồi vào cái ghế bên cạnh Lý Hạo.

Ngô Đạo ngạc nhiên, nhìn Liễu Nham Phong gần như vậy, dáng dấp người này thật tuấn tú, rất có phong thái của Thái tử lúc trẻ tuổi.

Ánh mắt của hắn lại nhìn về phía Liễu Nham Vân đã dẫn bọn họ đến đây, biết rõ người này là ai bèn cúi đầu tỏ lễ.

Năm đó hắn đi theo Thái tử đến Linh sơn, cầu xin thần y Trịnh Tây Tử xuống núi chẩn bệnh cho Thái hậu, cho nên mới có cơ hội gặp được Nhược Tuyết, một giai nhân như nước uyển chuyển thanh tao, cũng làm trái tim của Thái tử rung động.

Từ đầu tới cuối, hắn đều đứng một bên, nhìn mỗi lương duyên đến rồi đi, nhưng sự phát triển cuối cùng lại là cảnh tượng Thái tử một mình đau khổ ở trong cung.

Ước chừng ba năm trước, Liễu Nham Vân đã từng xông vào Đông cung lúc đêm khuya, vẫn đợi cả đêm ở trong này. Đêm hôm đó, hắn đã cùng đại thái giám nói chuyện rất nhiều, biết được sự cố năm đó, thở dài một hơi. Sóng gió trong cung cấm thật khó lường — hôm nay giàu có, ngày mai cả nhà bị tịch thu tài sản thành kẻ phạm tội, ai cũng không đoán trước được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu có thể thay đổi bối cảnh, Thái tử có thể tự do tự tại cùng với Nhược Tuyết, làm một đôi vợ chồng bình thường thì hay biết mấy. Chỉ tiếc hắn là thiên tử tương lai, mặc dù hắn cam tâm tình nguyện từ bỏ ngôi vị, nhưng vẫn có người nghĩ mọi biện pháp để bắt hắn.

Vì vậy, cuối cùng đã dẫn đến một cảnh tượng đẫm máu trong đại điện.

Ngô Đạo nhìn Nhược Tuyết cô nương bị thương nặng ở đại điện, bị một kiếm của quốc sư đánh gục ở trước mặt của Thái tử, lúc chết biến thành nguyên hình của bạch hồ, còn bị mọi người róc xương lóc thịt, chết không toàn thây.

Đáng thương hơn là một con hồ tinh đắc đạo nghìn năm, quay đầu lại trở thành một cái xác của yêu hồ.

Mà một màn kinh hoàng như vậy cũng làm cho Thái tử trở nên điên loạn. Mười năm trôi qua, người đã phải sống điên cuồng như vậy giữa chốn nhân gian.

“Ngô công công,” Liễu Nhược Vân xoay người, nhàn nhạt bỏ lại một câu, “Hắn là con của Nhược Tuyết.”

Nghe được câu này, thân hình Ngô Đạo cứng đờ. Vậy đó không phải là con của Thái tử sao? Nhìn Liễu Nham Phong chuyên chú bắt mạch cho Thái tử, trái tim hắn trở nên kích động.

Năm đó Thái tử biết rõ đứa bé của mình và Nhược Tuyết sẽ không nhận được sự đón nhận của hoàng thất cho nên lựa chọn mang đứa bé đi cùng với Nhược Tuyết, sống tự tại ở chốn nhân gian như đôi vợ chồng bình thường, không cần vinh hoa phú quý, chỉ là cuối cùng tạo hóa trêu ngươi...

Hành động diệt hồ tộc của quốc sư, hắn cũng có nghe nói, còn tưởng rằng đứa bé này đã bị thái sư giết chết rồi, không ngờ còn sống rất tốt, hơn nữa còn hiên ngang mạnh mẽ. Nếu có một ngày Thái tử phục hồi trí nhớ, vậy cũng may mắn còn có đứa con như này.

“Nham Phong, Thái tử giao cho cháu, cậu chờ ở bên ngoài.” Liễu Nhược Vân đi ra ngoài điện. Không khí nơi này làm hắn sầu não. Nhìn thấy Lý Hạo, còn tưởng rằng hắn ta sẽ làm nên một mối tình đẹp đẽ nhưng cuối cùng muội muội lại chết thảm.

“Hắn...” Liễu Nham Phong đè nén kích động trong lòng, không nhịn được hỏi: “Bộ dạng này đã bao lâu?”

“Chừng mười năm.” Ngô Đạo cung kính trả lời.

Hắn sửng sốt, “Mười năm?”

“Dạ, sau khi Nhược Tuyết chết, Thái tử gia liền thay đổi thành bộ dáng này. Thái tử gia thân phận cao quý, tin người bị bệnh không thể truyền ra ngoài, chỉ sợ dao động đến quốc thể của đất nước, không ai dám loạn ngôn, chỉ sợ đưa tới họa sát thân. Nhược Tuyết cô nương nếu trên trời có linh... thấy Thái tử gia tình cảm sâu đậm như vậy với nàng, cũng coi như không uổng cuộc đời này.”

Nghe được tên của Nhược Tuyết, trên khuôn mặt thật thà của Lý Hạo đột nhiên xuất hiện mấy nét dịu dàng. Hắn đột nhiên đứng dậy đi về phía nội đường, trong miệng thì thầm lầm bầm: “Nương tử của ta đang gọi ta rồi. Nương tử, ta tới đây.”

“Người đừng vội... Từ từ đi, cẩn thận bị thương...”

Ngô Đạo lập tức bảo hai thái giám theo sau.

“Nếu không tức giận, Thái tử gia sẽ có bộ dạng này.” Nói như vậy hắn không nhịn được liền thở dài, “Hắn cho rằng Nhược Tuyết cô nương vẫn chưa có chết, còn có thể thi thơ đối câu với hắn, có thể đánh đàn cùng nhau.....”

“Năm mà Nhược Tuyết cô nương mất đi, thật ra Thái tử gia mấy lần đi tự tử, nhưng đều được cứu. Có một lần, Thái tử gia đập đầu vào cột, sau khi tỉnh lại, người không hề tìm đến cái chết nữa, nhưng lại biến thành bộ dạng này, cho là Nhược Tuyết chưa chết. Có lẽ chỉ có như vậy, Thái tử gia mới có thể tìm được khoảng thời gian vui vẻ và hạnh phúc thôi.”

Trong lòng của Liễu Nham Phong như bị đục một cái hố. Thì ra chân tướng thật sự chính là cha hắn không phải là không muốn hắn, mà là đã quên mất hắn. Bởi vì lòng của cha sớm đã đi theo mẹ....

Vũ Dương không nói được lời nào, lặng lẽ rơi lệ.

Ánh mắt Ngô Đạo phức tạp nhìn Liễu Nham Phong, thật sự không biết xưng hô thế nào với người có cùng huyết mạch với hoàng đế. Nhớ tới Hòa Trác, hắn cũng lo lắng cốt nhục của Thái tử bị phát hiện, sẽ đưa tới họa sát thân.

“Quận mã gia,” Cuối cùng hắn chọn một cách gọi an toàn, “Đừng hận Thái tử gia, người cũng chỉ là một kẻ đáng thương. Năm đó Thái tử gia tuân lệnh hồi cung, không phải là không muốn ở cùng Nhược Tuyết, mà là người còn có trách nhiệm ở đây, phải hồi cung lãnh mệnh một chút, nào biết người sẽ bị giam lỏng, không được rời khỏi hoàng cung... Hiện tại, người bị biến thành bộ dạng này, nếu muốn ra cung tìm Quận mã gia... Chỉ sợ cũng không tìm được đường đi.”

Liễu Nham Phong không biết nói gì, chỉ có thể lẳng lặng nhìn Lý Hạo, giống như đã từng quen biết nhưng cũng rất xa lạ.

Ngô Đạo hít thở sâu, mong đợi hỏi: “Quận mã gia, Thái tử gia... còn cứu được chứ?”

Liễu Nham Phong nói không ra lời, ánh mắt nhìn cha cách đó không xa, nụ cười dịu dàng, cha giống như đang nói chuyện với nương tử ở một thế giới khác.

Trong lòng hắn nóng lên, mũi cay cay, đó là một loại khổ sở, đồng thời cũng là thoải mái.

Hắn đã từng hận cha hắn không bảo vệ được mẹ, nhưng quay đầu lại mới phát hiện, cha chỉ là một con cò, tiền không được lùi cũng không xong, khổ sở gấp trăm lần so với hắn.

Hắn im lặng đứng lên, dắt Vũ Dương đang rơi lệ ra khỏi hoàng cung lạnh lẽo.

Vinh hoa phú quý có được ở nơi này, thực tế lại cất giấu rất nhiều chua xót. Đây là nơi mẹ hắn ra đi, cũng là nơi cha không tìm thấy lối ra.

Gió đêm thổi tới, thổi qua nước mắt chưa khô trên mặt hắn. Nhìn cung đình rộng lớn cũng chỉ khiến lòng người cảm thấy cô đơn, trống vắng.

Trong xe ngựa, không có tiếng thở mạnh, một mình đi về phía bên ngoài cung điện, bên ngoài cửa sổ chỉ có tiếng gió gào thét và tiếng vó ngựa.

Lý Vũ Dương biết hẳn có nỗi buồn khó nói, tay nàng cầm chặt tay của hẳn, cho hẳn sự an ủi không tiếng động.

Xe ngựa đang muốn đi đến cổng Võ Môn thì đột nhiên dừng lại.

Thân thể nàng lung lay, Liễu Nham Phong vội vàng vịn nàng.

“Thần, Hòa Trác cầu kiến!”

Nghe thấy âm thanh này, mặt của ba người trên xe ngựa biến sắc.

Nét mặt Liễu Nhược Vân hết sức khó coi, “Cậu không thể thấy hẳn, hẳn sẽ nhận ra cậu.”

Lý Vũ Dương nghe vậy, con ngươi hơi thu lại.

Liễu Nham Phong lấy lại tinh thần trước, đưa tay vỗ vỗ nàng, “Nàng đợi ở chỗ này.” Rồi sau đó không đợi Vũ Dương phản ứng, vẻ mặt của hẳn trông như không có gì đi xuống xe.

Đối với kẻ đứng ngoài kia, tâm lý của Lý Vũ Dương luôn phát sinh chán ghét. Tất cả nguyên nhân của sự bất hạnh đều do bản thân hẳn gây ra, vọng tưởng ham vinh hoa, nghĩ đến đây, nàng liền siết chặt quả đấm.

Liễu Nham Phong lẳng lặng nhìn thị vệ ngăn bước đi của mình, nam tử trung niên khí thế dũng mãnh thân mặc trường y đứng trước mặt hẳn, chính là

Hòa Trác.

Đáy mắt hần thoáng qua tia lạnh lung, nhìn một thân đôi phương tôn quý, tựa như thông báo thiên hạ sự tôn quý của mình, nhưng hần có được ngày hôm nay, là dùng vô số huyết lệ mà đổi được, trong đó còn bao gồm cha mẹ của hần.

“Vị này, có phải là rể hiền của Cẩn Vương gia không?” Hòa Trác quan sát Liễu Nham Phong, quả nhiên giống với tin tức của Cẩn Vương phi, dáng dấp này rất giống Thái tử.

Có thể sao? Hần nghĩ thầm. Nghiệt chủng của Thái tử năm đó không chết?

Ánh mắt của Nham Phong cách hần có một chút, trong mắt rõ ràng đầy sự lạnh lùng.

Mang theo thị vệ Kim Khôi Ngân Giáp, Hòa Trác hơi cao ngạo chào một cái, “Thần Hòa Trác, bái kiến Quận mã gia. Vì thần cả gan xin hỏi... Quận mã gia đêm khuya vào cung thăm Thái tử là vì chuyện gì?”

Ngồi trong xe ngựa, Lý Vũ Dương lạnh lùng mở miệng, “Quận mã gia bồi Bần Quận chủ vào cung xem Thái tử một chút, cũng không được sao?”

“Thần không dám.” Hòa Trác nhìn hướng xe ngựa nói: “Chỉ là Thái tử bệnh nặng, không nên tiếp kiến người.”

“Bần Quận chủ cảm thấy Thái tử gia tốt vô cùng.” Thanh âm của nàng không lớn, “Ta mệt mỏi rồi, phải về phủ, xin quốc sư nhường đường một

chút.”

“Gần đây yêu tà làm loạn, vì an nguy, thần phải lục soát trong xe, để tránh không nên xuất hiện người lạ trong cung.”

Lý Vũ Dương giận dữ nói: “Quốc sư đang ám hiệu Bản Quận chủ sẽ làm loạn cung đình sao?”

“Thần không dám.” Hòa Trác nghĩ một đằng nói một nẻo, giọng nói cao ngạo, cho thấy trong mắt không có người, “Chỉ là thần cẩn thận, sợ có người lạ lạc vào.”

Một cái chớp mắt tiếp theo, Liễu Nham Phong bắt được tay hắn đang tính kéo màn xe.

“Quận mã gia, đây là chức trách của thần, xin đừng làm khó hạ thần.” Ánh mắt hắn lạnh lẽo, đang định phản kích, nhưng động tác dừng lại vì thấy Vũ Dương xuống xe.

“Lớn mật!” Nàng giận dữ mắng mỗ một tiếng, khuôn mặt kiêu my cho thấy nàng không vui. “Còn không dừng tay?”

Hòa Trác thấy giai nhân xuất hiện trước mặt, cặp mắt không khỏi nhú lại. Cặp mắt long lanh như nước của hắn như nói rõ, ở trên người nàng, hắn nhìn thấy giai nhân phương nam uyển chuyển dịu dàng khiến người khác rung động, cảm giác này rất quen thuộc, giống như Thủy Tâm đã chết — người hắn muốn lấy nhất cuộc đời này nhưng lại không được.

“Người —” hắn không khỏi nhìn ngây dại.

Ánh mắt của hắn làm cả người nàng không thoải mái, chân mày cau lại, “Cần rồi! Còn chưa tránh ra!”

“Tránh, thần dĩ nhiên tránh...” Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm nàng không tha.

Vẻ mặt Nham Phong lạnh lẽo, tiến lên chặn lại tầm mắt của hắn.

Hòa Trác cảm thấy không thích Liễu Nham Phong.

“Nhìn chăm chăm Quận chúa như vậy, có đúng với thân phận của quốc sư.” Thanh âm lạnh lạnh của hắn trong đêm tối khẽ giương lên.

Mặt mũi Hòa Trác có chút không nhìn được, rũ mắt thấp xuống, “Tin đồn Quận chúa quốc sắc thiên hương, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Vũ Dương đã là thê tử của Liễu mẫu, quốc sư xin tự trọng.”

“Dĩ nhiên.” Ánh mắt rũ xuống của Hòa Trác khẽ lóe lên một tia âm đạo, “Đây là dĩ nhiên.”

“Ta và Quận chúa đã mệt mỏi, muốn về phủ nghỉ ngơi, quốc sư có thể hay không nhường lối?” Giọng nói của Nham Phong đã nhàn nhạt hỏa khí.

Hòa Trác đang muốn mở miệng, nhưng lại bị Lý Vũ Dương vượt lên trước một bước.

“Đêm đã khuya, Bản Quận chủ không muốn gây chuyện, nếu truyền vào trong tai hoàng thượng, quấy nhiễu thánh giá, đối với quốc sư cũng không có chỗ tốt, cho nên không bằng chúng ta đều thối lui một bước, như thế nào?”

Hòa Trác cười một tiếng với nàng, “Quận chúa đã mở miệng, thần như thế nào lại không cho Quận chúa mặt mũi? Được rồi, các người đi đi.”

Mặc dù trên mặt hắn mang theo nụ cười, nhưng ánh mắt lại khiến nàng cảm thấy không thoải mái, đột nhiên nàng cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó thân thể lão đảo ngã xuống.

Liễu Nham Phong nhanh mắt nhanh tay đỡ nàng, “Vũ Dương?”

“Không có việc gì.” Nàng không muốn phức tạp, nếu hắn ta phát hiện sẽ không tốt, “Chúng ta đi thôi.” Rõ ràng ánh mắt của hắn ta đang khóa chặt trên người nàng, nhưng nàng không có ý định suy nghĩ nhiều.

Người này không tốt... Nhớ tới lời nói của dì Linh, nàng thành linh rùng mình một cái, nên tránh người này càng xa càng tốt, nhưng nàng lại đụng phải đối phương, kết quả sẽ là bình yên vô sự hay là tai họa bùng nổ, nàng cũng không biết đáp án.

Mặt Liễu Nham Phong lạnh đi, đem nàng lên xe. Nơi này là cấm địa hoàng cung, cho nên hắn chỉ có thể nhịn tức, không thèm so đo ánh mắt ham muốn của Hòa Trác với nàng.

Ánh mắt của Hòa Trác vẫn dừng lại trên người Vũ Dương, khi nàng lên xe ngựa sự chú ý của hắn lại đặt trên sự lóe sáng dưới ánh trăng của dây bạc.

Dây bạc này... Hắn nheo lại ánh mắt dò xét cẩn thận, cho dù Nham Phong không khách khí ngăn hắn lại, nhưng hắn vẫn nhìn chăm chăm như cũ.

Đây là thánh vật của Hắc tế tự, nhưng lại ở trên người của Vũ Dương? Như vậy, điều này đại biểu một chuyện...

Khóe miệng hắn khẽ nâng lên, rõ ràng sau khi đeo thánh vật này lên, người nọ có năng lực tiên đoán cũng mất hết. Chỉ là không vấn đề gì, đến lúc đó hắn sẽ nghĩ biện pháp bỏ dây bạc này xuống.

Lúc này, hắn không khổng chế được sự kích động, ngửa đầu cười to, đã sớm không còn quan tâm Liễu Nham Phong có phải là nghiệt chủng của mười năm trước không. Dù sao lão hoàng đế bệnh sắp chết, Thái tử điên điên khùng khùng, mà Nham Phong tám phần không có thành tựu gì lớn, cho nên hắn không ngại đợi Vũ Dương quay lại rồi đến bên cạnh hắn.

Quận chúa giai nhân tuyệt sắc, hắn muốn chắc rồi!

Đêm đã khuya, Lý Vũ Dương không hề buồn ngủ, nàng mắt hờn ngời ở trước gương đồng, hồn nhiên không cảm thấy thời gian bất giác trôi qua.

Liễu Nham Phong đi tới phía sau nàng, tay nhẹ nhàng đặt trên vai nàng.

Nàng lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn hắn, chậm rãi lộ ra một cái mỉm cười.

“Thế nào còn chưa ngủ?”

“Chờ chàng.” Nàng nói nhẹ một câu, kéo hấn ngồi xuống, “Chàng cũng mệt rồi?”

Hấn lắc đầu.

“Cậu và chàng nói cái gì?”

Hấn yên lặng một lát, mới nói: “Cậu hi vọng ta có thể ra tay, để cho phụ thân khôi phục trí nhớ.”

Nàng dịu dàng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hấn, “Có phải chàng không muốn?”

“Ta chỉ là không muốn làm khó người.”

“Làm khó?” Đáp án này làm nàng có chút ngoài ý muốn.

“Phụ vương nếu sống trong thế giới của mình cảm thấy vui vẻ, sao phải cố gắng kéo người ra ngoài? Đúng như Ngô công công nói, hấn mấy lần tìm cái chết, cuối cùng vì bị điên mà tìm được một đường sống, một khi tỉnh táo, người phải tiếp nhận tất cả, tiếp nhận cái chết của mẫu thân ta, tiếp nhận ngôi vua mà người tránh né.”

Người đời lấy lập trường của mình để nhìn vào người khác, nhưng lại không nghĩ tới, chỗ họ coi trọng lại không chắc là chỗ trân bảo trong mắt

người ta. Một ngôi vị Thái tử có thể thay đổi càn khôn, hô mưa gọi gió, đối với phụ vương mà nói, có lẽ cũng chỉ là gánh nặng.

“Hòa Trác trong nhiều năm đã cảm rề, bố cục ở nhiều nơi, hiện tại rễ đã sâu lá đã tốt, cậu cho là con đường duy nhất ngăn cản được hần, là để cho phụ thân khôi phục trí nhớ, đi nhận chức Thái tử, lúc đó chúng ta cũng không lo không có cơ hội giết hần.”

“Suy tính của cậu không phải không có đạo lý, chỉ là thiếp cảm thấy có vấn đề... Thái tử bị điên, đáng lẽ nên phế bỏ ngôi vị, nhưng chuyện này lại giữ kín không nói ra, ngay cả phụ vương cũng không nói với thiếp... Nếu hần thật muốn lên ngôi, tại sao một cơ hội phế Thái tử tốt như vậy, hần lại không làm?”

“Quốc có quốc pháp, nếu hần xưng đế làm bậy, tội mưu phản sẽ rơi trên đầu hần, hần muốn phản phải nhân cơ hội để khởi nghĩa, không bằng hần chờ thời cơ đến, để ngôi mát ăn bát vàng.”

“Thái tử phi mười năm trước từng sinh hạ một nam tử, cũng là cháu ngoại của hần, nếu phế Thái tử, vậy tương lai ngôi vị sẽ không ở trên đầu hần. Đương kim Thánh thượng tuổi già bệnh cũ tái phát, nếu trong những ngày cuối đời, Thái tử bị điên, hần có thể thuận thế điều khiển ngôi vị mà đưa bé ngồi lên, lúc đó, mặc dù hần không xưng đế, thiên hạ giống như bị hần đùa cợt trong lòng bàn tay.”

“Phụ vương của nàng lúc ấy chắc đã dự đoán đến này điếm, nếu không cũng không chọn đi biên cương, nhắm mắt làm ngơ, đáng tiếc cuối cùng vẫn bị cuốn vào trong đó, tiếp nhận an bài cưới biểu muội của hần. Nói dễ nghe là thân càng thêm thân, thật ra cũng chỉ là một loại để củng cố thế lực.”

“Khó trách phụ vương thiếp không hòa thuận với Đại Vương phi, tất cả là do hấn, chỉ vì tâm địa của mình, làm cho tử thương vô số, hấn thật đáng chết. Một ngày nào đó, thiếp nhất định giúp chàng tự tay giết hấn!”

Nghe được lời nói phần nộ lúc tức giận của nàng, hấn không tự chủ khẽ nhếch khóe miệng lên.

Nhìn nụ cười hiện lên trên mặt hấn, nàng cũng nâng lên khóe môi. Nàng vươn tay ôm chặt lấy hấn, “Đừng cười, thiếp nói thật.”

“Nàng?” Hấn không nhận được cười ra tiếng, “Tĩnh lại đi.”

“Chớ xem thường thiếp.”

“Nàng có tâm ý này, trong lòng vi phu đã cảm động sâu sắc rồi.”

“Đừng quên hôm nay nhờ thiếp ra mặt mà hấn đã để chúng ta đi.”

Nhắc tới chuyện này, trong lòng Liễu Nham Phong cũng nghi ngờ. Nếu hấn có công lực mà trưởng lão đã nói, vậy chắc hấn đã sớm biết có cạm trên xe ngựa, cho nên mới chặn đường bọn họ, nhưng cuối cùng lại vì Vũ Dương ra mặt mà buông tay? Đây thực ra là vì sao?

Nàng đám nhẹ trên vai hấn, “Vì cha mẹ và tộc nhân của chàng, có cơ hội thiếp nhất định giết hấn, còn có bè phái của hấn năm đó, một người cũng không bỏ qua.”

Hắn không đáp lời, chỉ nhìn dáng vẻ căm phẫn của nàng mà lắc đầu.

“Về phần chữa trị cho Thái tử...” Thanh âm của nàng đột nhiên trầm xuống, “Chàng sợ Thái tử nhớ tới quá khứ, nhớ tới mẹ chàng, sẽ dâng lên khổ sở trong đáy lòng... Nếu thiếp là chàng, xác thực cũng sẽ có cảm giác khó cả đôi đường. Chỉ là, coi như toàn thiên hạ đều cho chàng biết làm việc lớn phải có sự hy sinh, nhưng sự hy sinh ấy có đáng giá hay không thì phải do chàng quyết định. Chàng nói chữa thì chữa, không chữa thì không chữa, mặc kệ người trong thiên hạ nói gì, thiếp vĩnh viễn đều đứng về phía của chàng.”

Thanh âm kiên định của nàng truyền vào trong tai hắn, nàng tựa sát hắn nói, “Nhưng kỳ thật phát triển như vậy, có lẽ lại là tình huống tốt nhất.”

Hắn không hiểu nuông mảy với nàng.

“Cậu không có chết, điều này cho thấy chàng có thể không cần làm hồ chủ...” Nàng khó nén hưng phấn, thân thể mềm mại nương tựa hắn, “Mà trong lòng phụ thân của chàng, mẫu thân cũng không có chết, cho nên chúng ta có thể khẳng định người rất vui vẻ. Đến lúc đó, chúng ta sẽ chờ cơ hội giết Hòa Trác, nhìn hắn gặp báo ứng, sau đó có thể mang phụ thân tránh xa cung đình hiểm ác, giống như vợ chồng bình thường, nhàn nhã thanh bình, trước hoa dưới trăng, cuộc đời lãng mạn này... Oa! Cuộc sống như vậy, chàng còn có đòi hỏi hơn?”

Nhìn bề ngoài sôi nổi của nàng đã ảnh hưởng sâu sắc đến hắn, mặc dù trong lòng vẫn có vấn đề chưa loại bỏ được, tâm tình còn loạn, nhưng cậu chưa chết, phụ thân cũng không phải là người phụ tâm, hai chuyện này quả thật trấn an hắn không ít, cũng giúp hắn buông xuống một phần gánh nặng.

“Chỉ là... Nếu như chàng ở lại, có thể được làm hoàng đế. Chàng thật sự

không cần sao?

Hắn thâm tình nhìn nàng, nhàn nhạt nói: “Cuộc đời này chỉ cần có nàng, ta đã thấy đủ rồi.”

“Quận chúa!” Hạ Vũ vội vàng chạy vào trong chuồng ngựa, “Việc lớn không tốt rồi!”

Lý Vũ Dương nhướng mày, vỗ vỗ cổ của con ngựa. Vào kinh được một lúc rồi, cũng không có biện pháp mang nó đi chạy mấy vòng, nhìn qua nó đang có chút phiền não, “Chuyện lớn gì mà không xong?”

“Thái tử phi phái người tới truyền Quận chúa và Quận mã gia vào cung.”

Lý Vũ Dương nghe vậy sửng sốt. Nàng cùng Thái tử phi vốn không quen nhau, hơn nữa đối phương là muội muội của Hòa Trác, nàng cũng không có hứng thú đi chào hỏi. Bất đắc dĩ là người trong hoàng thất, thân bất do kỷ, nàng một ngày là Quận chúa, có vài người không thể không đi ứng phó.

Sẽ không phải là đêm hôm qua, chuyện nàng cầm lệnh bài của phụ vương mang Quận mã gia vào cung xem bệnh cho Thái tử truyền ra ngoài chứ?

Bất quá Hòa Trác không truy cứu, Thái tử phi có cần thiết truyền bọn họ sao?

Hạ Vũ trừng mắt nhìn, “Hiện tại Quận mã gia không có ở trong phủ phải làm thế nào? Người trong cung vẫn ở bên ngoài chờ người đấy.”

“Chờ Quận mã gia trở lại, kêu hấn vào cung là được. Ta về phòng thay quần áo trước” Về mặt Lý Vũ Dương ngược lại bình tĩnh. Nàng tốt nhất đi ngay, ngồi đoán thì có gì hay, sao phải e ngại?

Dưới sự hướng dẫn của thị vệ trong cung phái tới, Vũ Dương Quận chúa được chở trong xe ngựa chạy qua cửa cung, đi tới chỗ của Thái tử phi.

Thái tử phi ngồi ở đường thượng, nhìn cung nữ yếu điệu đang chậm rãi đưa Vũ Dương tiến đến, không khỏi ngây dại. Mắt to mà trong suốt, miệng anh đào đỏ thắm, phối hợp cùng trang phục điểm lệ, cô gái nhỏ nhắn đáng người uyển chuyển, có vẻ cực kỳ mềm mại đáng yêu.

Trong Vương phủ có giai nhân tuyệt sắc như vậy, khó trách Cẩn Vương phi ghét vị thứ Vương phi xuất thân không cao quý và cả nghĩa nữ thu nuôi này.

“Đứng lên đi.” Thái tử phi dịu dàng nói với Vũ Dương đang quỳ dưới đất, “Ban thưởng ngồi.”

“Tạ nương nương.” Lý Vũ Dương ngẩng đầu lên, nhìn Thái tử phi một cái.

Vốn nàng không ấn tượng tốt với người nhà của Hòa Trác, nhưng vị Thái tử phi này xem ra hình như có điểm không giống nhau, không chỉ có tướng mạo xinh đẹp, hiền thực, phong cách như không tranh quyền thế, giống như không liên quan đến việc đời.

“Đêm qua, nghe nói người mang theo Quận mã gia vào Đông cung?”

“Vâng” Nàng cung kính gập đầu.

“Quận mã gia nói thế nào?” Thái tử phi giọng của có chút mong đợi, “Bệnh của Thái tử gia... Có thể cứu chữa được không?”

Lý Vũ Dương trầm mặc. Liễu Nham Phong có thể cứu cũng không nguyên cứu, lời như này cũng không thể nói ra.

Thái tử phi thấy nàng không nói, thở dài một tiếng.

Nghe thấy âm thanh than nhẹ, nàng ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của Thái tử phi.

“Nương nương,” Cung nữ bên cạnh nàng an ủi: “Hãy nén đau lòng, bảo trọng thân thể.”

“Bỏn cung hiểu.” Thái tử phi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Có lẽ đây chính là số mạng của Thái tử gia. Mặc dù biết bây giờ người đang vui vẻ, nhưng trong lòng của Bỏn cung vẫn như cũ muốn người tỉnh táo lại.”

Lý Vũ Dương sợ run lên, nhìn khuôn mặt chân thành của Thái tử phi, nhất thời không trả lời được.

“Đến đây đi, đưa nhỏ.” Thái tử phi đứng lên, vươn tay về phía nàng, “Người khó có dịp vào cung một chuyến, không bằng hãy theo Bỏn cung đi dạo một chút.”

Đông đi xuân tới, cả nước đều là sắc xanh của mùa xuân, thành tường xa xa cách trở hai thế giới. Nơi này là vườn hoa của hoàng cung, người không ở trong này tràn đầy tò mò, muốn dùng mọi cách để vào, nhưng người ở trong, lại muốn dùng mọi cách để đi ra.

Lý Vũ Dương và Thái tử phi bước lên đường mòn, bước đi chậm lại ở cây cầu nhỏ. Nhìn dòng nước chậm rãi chảy qua, đầu óc của nàng vẫn nhớ tới lời nói của Thái tử phi. “Nương nương rất để ý đến Thái tử có tỉnh táo hay không?”

Câu hỏi của nàng khá đường đột, nhưng Thái tử phi không có tức giận, ngược lại đơn giản trả về một câu, “Thái tử là phu quân của Bồn cung.”

“Nương nương... Chẳng lẽ không oán giận?” Gả cho Thái tử gần mười năm, nàng luôn một mình, thật sự có thể thản nhiên như thế, không oán không than?

“Oán?” Thái tử phi cười cười, “Bất kỳ một nữ nhân nào cũng đều có một tâm trạng, hi vọng lấy được phu quân chung ái, nhưng Bồn cung biết người là Thái tử cao quý, tầm mắt không thể nào vĩnh viễn dừng lại trên một nữ nhân. Bồn cung là người đầu tiên, tương lai sẽ là mẫu nghi thiên hạ, có bao nhiêu người trông mong cũng trông mong không đến được vinh hoa phú quý, nên biết thỏa mãn.”

Lời nói của nàng êm ái, lại mang theo một tia phiền muộn.

“Chỉ là, Bồn cung hoàn toàn không ngờ đến sau đám cưới của ta và Thái tử, ánh mắt của người chưa bao giờ đặt trên người của bồn cung. Lòng người là thật, Bồn cung không cách nào lừa mình dối người, nói không oán hận chuyện Thái tử mê luyện một cô gái là vô lý, chẳng qua sự việc phát triển

cuối cùng ở năm đó, lại làm Bồn cung không thể không đồng tình với Thái tử, cũng đồng tình với người đã đi về cõi tiên.”

Lý Vũ Dương từ những hàng chữ của Thái tử phi, đã rõ ràng biết người con gái hiền thực này không phải là người xấu. “Nương nương thật là tốt bụng.”

Thái tử phi nghe vậy chỉ cười. Tài phú cùng địa vị nàng đều có, nhưng hôm nay... cũng không quan tâm, biết được trên thế gian này tất cả đều như mây trôi.

Mười năm trước, nàng bị bức gả về cung, Thái tử bị giam lỏng, người chẳng thèm ngó tới nàng, vì vậy tinh thần nàng chán nản, nhưng huynh trưởng luôn luôn bảo nàng nhẫn nại, nói cuối cùng sẽ có một ngày Thái tử quay đầu. Không ngờ, cuối cùng người lại vì một nữ nhân khác mà điên loạn...

Tình cảm này đã rung chuyển sâu đậm tâm nàng, cũng làm cho nàng hoàn toàn tỉnh ngộ, cuộc đời này nàng nhất định không cách nào oán Thái tử được, bởi vì lòng của người, đã theo con hồ yêu kia đi mất rồi.

“Nương nương đừng quên,” Cung nữ bên cạnh an ủi sự cô đơn của nàng “Ngài còn có một vị tiểu Vương gia tuần tú.”

Nói tới con của mình, Thái tử phi kín đáo mở miệng, “Còn có đứa bé... Có đứa bé là có hy vọng.”

Nhưng vào lúc này, Lý Vũ Dương thấy Liễu Nham Phong dưới sự hướng dẫn của hai thái giám đang bước tới, nàng không khỏi lộ ra một nụ cười yếu

ớt.

“Nương nương, Quận mã gia tới.”

Thái tử phi lấy lại tinh thần, ánh mắt giống nàng cùng nhìn về một hướng, Liễu Nham Phong càng đến gần, thân thể Thái tử phi cũng càng ngày càng cứng ngắc.

“Nương nương.” Liễu Nham Phong đứng trước mặt nàng, cúi đầu hành lễ.

Nàng dò xét cẩn thận hắn, “Bổn cung nghe nói Quận mã gia nhìn rất giống Thái tử, vốn cho là nói quá sự thật, hôm nay vừa thấy, mới biết lời đồn đãi không sai.”

Liễu Nham Phong thu lại hai mắt, không có phản ứng quá lớn.

“Nương nương, tướng công của Vũ Dương không thích nói chuyện” Lý Vũ Dương lôi kéo tay của hắn, nhẹ nhàng mà nói: “Kính xin nương nương thứ tội.”

“Không sao.” Ánh mắt của nàng không rời khỏi hắn một giây nào. Gương mặt này... Trí nhớ của nàng nhẹ lay động, chậm rãi nói: “Bổn cung khuyên người một câu, sớm ngày rời Kinh Thành đi, để tránh đưa tới họa sát thân cho mình.”

Ánh mắt Liễu Nham Phong lạnh lẽo, nhìn vẻ mặt bi thương của Thái tử phi, suy tư vai trò thân phận của nàng trong bi kịch này.

“Bên trong hoàng cung nhìn như song yên biển lặng, kì thực khắp nơi cất giấu nguy cơ.” Thái tử phi dời đi tầm mắt trên người của hắn, ngược lại nhìn vào nơi xa nhất trên hoàng cung, “Nếu muốn bo bo giữ mình, thì phải biết cách giấu ánh sáng.”

“Giấu mười năm... Chẳng lẽ còn không đủ?” Liễu Nham Phong phản bác lạnh lùng, “Nương nương nếu thật sự từ bi, sao không gò bó huynh trưởng của mình?”

Đáy mắt nàng khẽ thoáng qua tia kinh ngạc, nhưng ngay sau đó che giấu. Những năm gần đây vì sinh tồn, nàng để cho mình sống như người mù, bị huynh trưởng mang tới nơi nào liền đi tới nơi đấy, không suy ngẫm lỗi của mình, lừa mình dối người cho rằng những gì huynh trưởng làm đều vì nàng.

“Ngươi...” Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm hắn, “Là con thân sinh của Thái tử?”

Lý Vũ Dương đang muốn mở miệng phủ nhận, nhưng Liễu Nham Phong lại vượt lên trước trả lời, “Vâng”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn.

Tay của hắn nắm chặt tay nàng, không tiếng động trấn an, cho nàng yên lòng.

Thái tử phi nhìn hắn, thật lâu không nói một câu nào, cuối cùng bỗng nhiên thở dài, “Vốn tưởng rằng đã sớm lìa đời, không ngờ ngươi... đi được bao xa hãy đi bấy nhiêu, đây là lời khuyên duy nhất Bôn cung có thể cho ngươi.”

“Hôm qua quốc sư đã nhìn thấy ta, nương nương cho là ta còn có thể đi được sao?”

Tâm của nàng chấn động. Chẳng lẽ là ý trời?

Một thái giám phía trước bẩm báo, “Nương nương, quốc sư ở cung điện cầu kiến.”

Sắc mặt của nàng biến hóa, chậm rãi xoay người, bước lên phía trước, “Các người lui ra đi.” Theo bản năng, nàng muốn Liễu Nham Phong lập tức rời đi, không đối mặt với huynh trưởng, nhưng nàng vẫn chậm một bước.

Bóng dáng của Hòa Trác xuất hiện cùng tiếng cười từ xa đến gần. Hắn đã sớm đoán được muội muội phân vân lưỡng lự, vì vậy khi tai mắt trong cung nói nàng truyền Quận mã gia và Quận chúa vào cung thì hắn cũng lập tức chạy tới.

Thái tử phi dừng bước, vẻ mặt phức tạp nhìn huynh trưởng của mình.

Ánh mắt của hắn liếc nhìn khí thế hiên ngang của Nham Phong một cái, sau đó liền rơi trên người của Vũ Dương.

Vũ Dương bị hắn nhìn không được thoải mái, trực giác cho biết nên lui một bước, co lại sau lưng Liễu Nham Phong.

“Bổn cung đã mệt mỏi, các người đều lui đi.” Thái tử phi phát phát tay, muốn Liễu Nham Phong mang theo Lý Vũ Dương lui ra, “Quốc sư, bồi Bổn cung bãi giá hồi cung.”

Hắn nghe thấy tiếng cũng không phản đối, chỉ lạnh lùng nhìn lại Liễu Nham Phong một cái, liền đi theo muội muội rồi đi.

Cho dù hắn thật là con trai trưởng của tên Thái tử điên khùng, nhưng dù sao cũng là do người và yêu kết hợp, không thể nào là người Hoàng thất. Huống chi, Hòa Trác có công trừ yêu đã được ban chức vị quốc sư đương triều, chỉ cần mở miệng sẽ có được sự ủng hộ của trăm người, căn bản không nên đem tạp chủng này để trong mắt.

Chương 17

Thái tử phi ngồi trên ghế đại điện trong cung, Hòa Trác nhân nhã uống Thiết Quan âm thượng hạng nói: “Nương nương có biết Liễu Nham Phong là người như nào không?”

Nàng hơi thu lại trông mắt, không có trả lời.

“Hắn chính là nghiệt chủng của Thái tử và yêu hồ.”

Tay nàng khẽ run, nhưng tự trấn định, hỏi: “Quốc sư định làm gì?”

“Nương nương cho là thần nên làm như thế nào?” Hắn tươi cười hỏi ngược lại.

Sắc mặt của nàng trầm xuống, giọng nói êm ái nhưng có lực, “Quốc sư có quyền có thế, vinh hoa phú quý vô tận, tội gì lại làm khó một đứa bé, đuổi tận giết tuyệt?”

“Thần không phải đuổi tận giết tuyệt, chỉ là nhổ cỏ tận gốc.”

“Nhổ cỏ tận gốc” Bốn chữ này khiến cho trái tim của nàng rung động. “Mạng người đã chết nhiều như vậy, chẳng lẽ còn không đủ sao?”

“Nương nương cũng đừng nên cắn rút lương tâm ở điểm này, đừng quên... Chúng ta là một phe.”

Nhìn huynh trưởng, nàng chỉ cảm thấy cả người rét run, “Những cô nương kia bị người bắt đi? Đúng như người đoán, con của Thái tử chưa chết, cũng bị người dùng kế dẫn hấn ra ngoài, những cô nương kia có thể thả ra chứ?”

“Mấy tiểu cô nương xinh đẹp, thần sẽ chăm sóc tốt, nương nương cũng đừng phiền lòng.” Hấn cười đến tà nịnh, một bộ dáng chẳng hề để ý. Án mắt tích đúng là chỉ đạo của hấn, mục đích là dẫn dụ những yêu vật còn sót lại năm đó.

“Người...” Nàng nắm ngực, một cỗ khí tức giận mắc lại trong cổ họng.

Hòa Trác lạnh lùng hừ một tiếng, “Hấn chỉ là đứa con hoang của hoàng thất, hơn nữa còn dám cầm đồ của ta, ta không thể tha cho hấn!”

“Vật của người?” Đáy mắt nàng thoáng qua tia nghi ngờ.

“Nữ nhân kia,” Hấn không chút để ý lại uống một ngụm trà, “Ta muốn!”

Nghe được lời hấn nói, nàng sững sốt, “Người nói là... Quận chúa Vũ Dương...”

Hấn khề giương lên khóe miệng. Hấn thật là có ý đó.

Nàng cực kỳ tức giận đứng lên, “Quận chúa đã có hôn phối rồi!”

“Vậy thì như thế nào? Thần không ngại.”

“Còn ra thể thống gì?!” Thái tử phi khó nén được tức giận, trầm giọng nói: “Đoạt thể tử người khác không phải là hành vi của quân tử.”

“Thần luôn luôn không phải quân tử.” Hắc buông lỏng bày tỏ trong lòng, “Huống chi Vũ Dương là con của Doãn Liễu Phàm”

Doãn Liễu Phàm? Cái tên này thật quen tai... Trong đầu nàng cố gắng suy nghĩ, cuối cùng lóe lên ý tưởng, “Là người năm đó giúp người diệt hồ tộc.”

“Không sai. Ta đã phái người đi hỏi Cẩn Vương phi, thứ Vương phi tên là Tư Đồ Linh, chính là tỳ nữ hồi môn năm đó. Người phải biết rằng điều này là như thế nào, nếu Quận mã gia là con hoang của Thái tử và yêu hồ, còn Quận chúa là con gái Doãn Liễu Phàm, thì nàng cũng chính là kẻ thù giết cha của hắc! Một khi có một người biết sự thật, duyên phận vợ chồng của bọn họ có thể kéo dài tiếp sao.”

Ánh mắt của nàng trầm xuống, “Bôn cung không cho phép người nói ra.”

Mặc dù chỉ tiếp xúc trong thời gian ngắn, nhưng nàng thấy lưu luyến nét thâm tình trên mặt hai người trẻ tuổi ấy, nàng không hy vọng có người phá hư chuyện của bọn họ.

Hắc xem thường hừ lạnh, “Nương nương, đây là cơ hội tốt, một hòn đá ném chết hai con chim, ta có thể lấy được Vũ Dương, đồng thời giết được tên tạp chủng đó.”

“Tay người đã đầy máu tanh, người còn muốn tiếp tục đến khi nào?” Nàng nổi giận nói.

“Đến ngày mà con ta đăng cơ.”

Nghe vậy, sắc mặt nàng trắng bệch, nàng sai lầm rồi...

Năm đó lúc Thái tử phát điên, bởi vì sợ vinh hoa phú quý của mình thành hư không, vì vậy nàng dối trên gạt dưới, nói có thai, sau đó ôm đứa bé của huynh trưởng và chị dâu vào cung, ý muốn là nếu cuối cùng Thái tử và Hoàng thượng đều xảy ra bất trắc, tương lai chính là người thân của nàng leo lên kế vị, nàng cũng không đến mức thê lương.

Nhưng sau này nàng phát hiện mình sai lầm rồi, người tham lam vĩnh viễn sẽ không thể ngừng tay, vì tâm tư của bản thân mà giết hại nhiều tính mạng như vậy, thật sự đã làm nàng hối tiếc rất nhiều năm.

“Nếu người khư khư cố chấp, Bôn cung sẽ đem tất cả nói ra.”

“Nương nương và thần bây giờ trên cũng một thuyền, nếu thần có chuyện, người cũng không cách nào không bị đếm xỉa đến, hắn chỉ là một tên tạp chủng thôi, nương nương tội gì vì hắn mà đối địch với thần?”

“Ta... Ta lập tức đi đến trước phụ hoàng bẩm báo tất cả.” Thái tử phi mặc dù nhu nhược, nhưng nhẫn nại đã đến cực hạn, “Ta cái gì đều không để ý tới rồi!”

Thấy nàng xoay người muốn đi, Hòa Trác cầm ly trà trong tay ném tới phương hướng mà nàng đang đi.

Nghe được thanh âm cái ly sau lưng vỡ nát, nàng cả kinh thất sắc quay đầu lại, “Người thật to gan!”

“Hừ! Chuyện to gan hơn nữa ta cũng làm được. Lão hoàng đế kia xem ra không sống được bao lâu, người tốt nhất không cần làm hư chuyện lớn của ta, nếu không ta sẽ giết tên Thái tử điên khùng kia trước rồi sẽ đến lượt người.”

Trong mắt nàng tràn đầy nước mắt, hồi hận tràn trề thì cũng đã trễ.

Hắn không nhúc nhích chút nào, chỉ lạnh lùng cười một tiếng. Tuy là muội muội của mình, nhưng bây giờ lựa chọn đối lập với hắn, vậy hắn cũng không nên lưu tình.

Hắn xoay người rời đi, lớn tiếng ra lệnh: “Thái tử phi chịu gió chịu rét khiến thân thể khó chịu, tinh thần không minh mẫn, không thể để bệnh tình tăng thêm, đưa Thái tử phi tới Vĩnh Lạc cung nghỉ ngơi.”

Vĩnh Lạc cung? Đó là địa phương của lãnh cung!

Cho đến giờ phút này, nàng mới giật mình thấy mình sai quá nhiều, như thế nào ban đầu nàng lại tin lời nói của huynh trưởng.

Hiện tại quyền lợi của hắn càng lớn, lòng kiêu căng cũng càng mạnh, một tay nắm giữ triều chính, thiên hạ hầu hết đã ở trong tay hắn.

Nàng đi nhầm một bước, dẫn đến bây giờ mất hết tất cả, còn liên lụy bao nhiêu người vô tội.

Hôm nay nếu nàng bị đưa vào Vĩnh Lạc cung, sẽ phải chịu cảnh u uất đến chết trong thâm cung này.....

“Ca ca, ta sai lầm rồi!” Nàng đột nhiên hai chân gập xuống, quỳ xuống, dùng sức đập đầu, “Đừng đem ta nhốt vào Vĩnh Lạc cung, ta sẽ không quấy phá nữa, ta thề, người tha cho ta đi.”

Thấy cái trán của nàng dùng sức đập đến chảy máu, mắt của Hòa Trác lạnh lùng suy xét, thấy nàng thật sự e sợ mới nguyện ý thu tay lại. “Hừ! Lần này ta tha cho ngươi, lần sau nếu không thức thời, cũng đừng trách vì huynh ta đây không khách khí!” Nói xong, đầu hắc cũng không quay lại mà rời đi.

Khi hắc đi ra xa nàng mới ngã trên mặt đất, nhìn hắc đi đến hướng cửa cung, trong mắt nàng hiện lên vẻ kiên định. Nàng không phải sợ chết, mà chỉ cần không phải vào lãnh cung, nàng sẽ có cơ hội... Lấy công chuộc tội.

“Quận chúa, đằng trước có một đám thị vệ.” Hạ Vũ cầm bánh hoa mai từ bên ngoài đi vào, vội vàng mà nói: “Đầu đầu là quốc sư Hòa Trác, nói muốn cầu kiến Quận chúa.”

Lý Vũ Dương sững sốt. Hòa Trác cầu kiến? Nàng và hắc không có giao tình, nàng cũng không có hứng thú tiếp chuyện với hắc.

“Quận mã gia không có ở trong phủ, nói bốn Quận chúa thân thể khó chịu, không tiếp được khách, ngày khác sẽ hướng quốc sư bồi tội.” Nàng ngồi trước gương đồng, chậm rãi chải tóc đen của mình nói.

“Vâng” Hạ Vũ thả bánh ngọt trong tay ra, vội vàng muốn đuổi người đi, xoay người một cái liền nhìn thấy hắc đứng trước cửa phòng, mặt không khỏi

biến sắc, “A... Đại nhân!”

Nghe được thanh âm sau lưng, Lý Vũ Dương quay người, kinh ngạc nhìn hấn.

Hấn lại lớn mật xông vào Cẩn Vương phủ?

“Quận chúa.” Trên mặt hấn không có tia khách khí, mắt không chớp nhìn nàng chăm chăm.

Lý Vũ Dương thấy có chút không vui.

“Đây là lễ ra mắt thần tặng người, kính xin Quận chúa vui vẻ nhận cho.”

Chỉ thấy bên ngoài một hàng dài tới trăm các loại trân bảo trên tay, có kim châm lớn nhỏ, vòng vàng mấy bộ, còn có một trăm vạn bạch kim, kẹp cài áo, tơ lụa Giang Nam, trăm bộ quần áo. Dưới ánh nắng mặt trời những vật phẩm này phát ra tia sáng khiến người ta mờ mắt.

“Oa!” Mặc dù làm việc ở Cẩn Vương phủ, đồ trân quý gì cũng đã thấy qua, nhưng xếp thành một hàng lớn như thế này cũng khiến Hạ Vũ phải kêu to một tiếng.

Vũ Dương nhú mày lại, ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, “Vô công không thể nhận thưởng, những thứ này quá mức quý trọng, bổn Quận chủ không thể nhận.”

“Quận chúa nói như vậy không khỏi quá khách khí.” Nụ cười hiện trên khuôn mặt, Hòa Trác đến gần nàng nói: “Đây chỉ là một ít đồ chơi, nếu Quận chúa thích, hôm nào có thể đến phủ của thần, Quận chúa muốn cái gì liền lấy cái đó.”

Đáy mắt của nàng thoáng qua một tia không kiên nhẫn, hạ lệnh đuổi khách, “Đi ra ngoài! Nếu không đừng trách bôn Quận chúa không khách khí với ngươi.”

“Quận chúa bớt giận.” Hấn đến gần, mãi ngấm nhìn nàng, “Thần chỉ là muốn biểu đạt tâm lòng ái mộ với Quận chúa.”

“Cần rồi!” Nàng không khắc chế được giờ một tay lên, dùng sức đánh văng mặt hấn ra xa.

Nào biết hấn không né tránh, đầu bị đánh lệch cũng không có tức giận, khóe miệng còn nâng lên nụ cười quỷ dị.

Tính tình kịch liệt của nữ nhân này, so với nhu tình như nước của Thủy Tâm càng khiến hấn hứng thú.

Trong lồng ngực của nàng giận sôi trào, đứng lên, tay chỉ thẳng vào cửa, “Đi ra ngoài!”

Hấn ngoảnh mặt làm ngơ, ngồi xuống.

“Ngươi... Đây là Cẩn Vương phủ, lại dễ dàng cho ngươi cần rồi hả!”

“Cẩn Vương phủ thì sao?” Hắc nhếch miệng, lạnh lùng cười một tiếng, “Ngay cả nội viện của hoàng cung ta cũng không thềm để trong mắt.”

Lời nói đại nghịch bất đạo như thế này, hắc lại dám nói như chuyện đương nhiên, quả thật hắc đã phát rồ rồi. Lý Vũ Dương tức giận, nghĩ thầm.

“Quận chúa cho là, vì sao thần lại có ngày hôm nay?”

Nàng trong cơn giận nhìn hắc chăm chăm. “Ta không có nửa điểm hứng thú với chuyện của ngươi.”

“Trước hết hãy nghe thần nói xong đã, Quận chúa sẽ có hứng thú.” Hắc cười ha hả, “Thần từ nhỏ đã bái sư với một vị trưởng lão ở bộ lạc Miêu Cương, gia pháp của trưởng lão rất nghiêm, yêu cầu rất nghiêm khắc đối với thần, cũng đều nhờ sự cẩn thận tỉ mỉ này của sư phụ, thần mới có công phu trăm yêu trừ ma tốt như bây giờ.”

“Ngươi có năng lực bắt phạm thì nên làm việc tốt, phải diệt những ác ma tà ác, nếu ngươi không làm vậy, thì ngươi có khác gì súc sinh.”

Nàng nhanh mồm nhanh miệng nhưng lại không chọc giận được hắc, ngược lại còn chọc cho hắc cười, khiến nàng càng thêm nghi ngờ.

“Quận chúa nói không phải không có lý. Thần có một Sư đệ, may mắn có tư chất tốt hơn thần. Năm đó nếu không có trợ giúp của hắc, ta thật sự không có biện pháp tốt xử lý đám hồ ly kia, thậm chí hắc còn giúp ta bắt sống được con hồ ly mê hoặc Thái tử, bức bọn họ rơi xuống vách núi. Đối với ân tình của sư đệ, thần một ngày không dám quên, chỉ tiếc hắc nghĩ thông suốt quá muộn, mặc dù giúp ta, nhưng sau cùng hắc cũng chết mất rồi, đáng tiếc cho

một đời cao nhân.”

Ánh mắt nàng lạnh lẽo nhìn hắn, rõ ràng người đầy máu tanh còn đặc chỉ trong lòng, thật khiến người ta khinh thường.

“Quận chúa có biết người này là ai không?”

“Bỏn Quận chủ không có hứng thú!” Nàng đã không che giấu vẻ mặt không vui của mình.

“Thật đáng tiếc...” Hắn cười cười, “Liễu Phàm nếu ở dưới suối vàng biết được, không biết có cảm thấy tiếc nuối giống thần hay không.”

Liễu Phàm? Lý Vũ Dương ngẩn người một chút, ánh mắt chống lại vẻ mặt xấu xa của hắn.

“Doãn Liễu Phàm... Năm đó chính là do công lực của hắn giúp thần, thần mới có thể lập được đại công, được hưởng vinh hoa phú quý ngày hôm nay.”

Không thể nào... Mặc dù bên ngoài có ánh mặt trời ấm áp, nhưng mà giờ phút này Lý Vũ Dương lại cảm thấy cả người rét run.

Vũ Dương, nhớ tới một chuyện, cuộc đời này chớ nói với ai cha mình là Doãn Liễu Phàm, mẫu thân là Thủy Tâm... Trong trí nhớ chợt quanh quẩn lời ân cần căn dặn của dì Linh, nàng đột nhiên cảm thấy choáng váng cả đầu.

Hắn chú ý tới sắc mặt trắng bệch của nàng, lập tức đưa tay vịn nàng,

“Quận chúa?”

“Buông tay ra!” Nàng đẩy tay của hắn, nổi giận nói: “Không cho phép đụng vào ta!”

Tay của hắn dừng lại giữa không trung, sắc mặt trầm xuống. Năm đó rời khỏi Miêu Cương, hắn vốn dĩ muốn mang Thủy Tâm đi, nhưng nàng cũng mang một bộ dáng như Vũ Dương ngày hôm nay, khinh bỉ đối với hắn, không khách khí chút nào hất tay của hắn ra.

Vì vậy mấy năm sau hắn đã giết Liễu Phàm, cho là như thế mới có được Thủy Tâm, lại không ngờ tới nàng tự vẫn trước mặt hắn, nguyện ý chết cùng Liễu Phàm chứ không đi theo hắn. Đây là nỗi đau khổ trong đời hắn, cũng là sự sỉ nhục khó quên nhất.

“Doãn Liễu Phàm cùng Thủy Tâm là đôi vợ chồng tốt, chính là không có phúc phận.” Nhớ tới quá khứ, khích lệ hắn muốn lấy lòng của nàng hơn, “Ngày đó, bọn ta đều phải trải qua những ngày tháng thô tục, nhưng sau đó chỉ có mình ta có cơ hội được hưởng vinh hoa phú quý. Liễu Phàm cũng lập đại công giết được một đoàn yêu quái, diệt tộc của người ta, nhưng số mệnh không thể hưởng phúc, đáng tiếc đáng tiếc...”

Nàng run rẩy nắm quả đấm, không muốn nghe vào tai những lời nói như thế này, bèn vung tay lên chỉ ra cửa, “Đi ra ngoài!”

Hạ Vũ vội vàng đưa tay nâng đỡ nàng, chỉ sợ nàng kích động quá sẽ ngã mất.

Hắn hơi hốt, còn tự đưa tay cầm lấy bánh hoa mai trên bàn lên, đưa vào

miệng cắn một cái, “Vị không tệ, đáng tiếc còn kém Thủy Tâm một chút... Quận chúa, người nên nhớ tay nghề của mẫu thân chứ.”

“Đi ra ngoài cho ta!” Lý Vũ Dương mắt không chế, hét lớn một tiếng.

“Thần lập tức đi ra ngoài.” Trên mặt hắn nở nụ cười, giao phó người làm, “Có ai không! Đem đồ vật để xuống!”

“Đem đồ vật mang đi!” Nàng tức giận nói.

“Để lại đi Quận chúa,” Hắn dịu dàng nói, canh chừng ánh mắt không có ý tốt của nàng, “Những thứ đồ này sớm muộn gì cũng hữu dụng, bởi đây chính là sính lễ.”

Sính lễ? Lý Vũ Dương khiếp sợ trừng mắt nhìn hắn, cuống nộ không dứt.

“Cái này là người lớn mật to gan!”

Nhưng phần nộ của nàng, chỉ khiến hắn mỉm cười hài lòng, mĩa mai.

“Người...” Nàng tức giận tới mức nội thương, sắc mặt tái nhợt, thanh âm chuyển thành suy yếu.

“Quận chúa?” Hạ Vũ lo lắng vịn vào nàng, chủ tử như sắp ngã đến nơi.

Hòa Trác đã cười lớn đi ra xa, nhưng lời hắn nói vẫn làm nàng xúc động

mạnh mẽ. Năm đó hẳn thật sự không dùng sức của mình tiêu diệt hết hồ tộc, cho nên... Thật sự là do cha nàng?

Không — trước mắt đột nhiên có một mảnh mơ hồ, nàng hôn mê bất tỉnh trong tiếng kêu sợ hãi của Hạ Vũ.

Khi Vũ Dương tỉnh lại đã là đêm khuya, Liễu Nham Phong đang nắm lấy tay nàng, ngồi ở bên giường, lông mày lá liễu trầm tư.

Nàng mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt mà mình nhớ thương, không nhìn được bèn kêu nhẹ một tiếng. “Ai!”

“Nàng đã tỉnh?” Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn nàng.

Nàng miễn cưỡng cười một tiếng, muốn đứng dậy, “Thiếp khát nước.”

Hạ Vũ ở một bên bưng tổ yến hầm cách thủy đi vào, Liễu Nham Phong nhận lấy, tự mình bón cho nàng.

Nàng uống vài ngụm, nghỉ một lát sau mới hỏi: “Thiếp thế nào?”

“Những lời này ta nên hỏi nàng mới đúng.” Thấy nàng không uống, hắn liền đem tổ yến trong tay giao lại cho Hạ Vũ, vung tay lên khiến Hạ Vũ lui ra, sau đó nghiêm túc nhìn nàng.

Nàng nháy mắt mấy cái, che giấu tâm tình phức tạp ẩn sâu trong lòng, “Chàng là đại phu, nếu chàng cũng không biết thiếp bị sao, thì thiếp làm sao

mà biết? Chẳng lẽ là kỳ đại nạn của thiếp đã đến sao?”

“Không được nói nhảm!” Hấn không vui gõ nhẹ cái trán của nàng.

Nhìn ánh mắt hấn dịu dàng, Lý Vũ Dương thật ra rất khổ sở, nàng muốn khóc, muốn hét, nhưng cuối cùng lại phải nuốt tất cả vào trong bụng.

Nàng duỗi tay về phía hấn, hấn một tay ôm lấy nàng, ôn hòa mà quen thuộc khiến nàng thở dài, muốn nói nhưng lại không dám nói ra mâu thuẫn rối rắm trong lòng...

“Nếu thật là kỳ đại nạn...” Nàng nói nhỏ nhẹ, “Có thể chết trong lòng chàng cũng coi như mãn nguyện rồi.”

“Nàng...” Sắc mặt hấn nghiêm trọng.

“Đừng nóng giận.” Nàng hôn gương mặt của hấn, “Chỉ là thuận miệng nói một chút thôi.”

Tay ôm nàng không tự chủ được căng thẳng, ánh mắt nhìn trân bảo đầy phòng, hấn trầm giọng hỏi: “Đây là của Hòa Trác đưa tới?”

Miệng của nàng nhếch lên, “Ừ.”

“Có ý tứ gì?”

Dừng một chút, nàng không có ý định giấu giếm, “Hắn nói là sính lễ.”

“Khinh người quá đáng!” Liễu Nham Phong chợt cảm thấy trong lòng ngực cháy lên một ngọn lửa, oán hận đối với Hòa Trác không còn đơn giản là hấn giết người thân người yêu, mà bởi vì bây giờ Hòa Trác đã có ý niệm động đến người nàng.

Vũ Dương vội vàng kéo lại khuôn mặt lạnh lẽo của hắn, đứng dậy muốn an ủi, “Đừng tức giận, chuyện này thiệp sẽ xử lý.”

Hắn cúi đầu nhìn bộ dáng mảnh mai của nàng, “Nàng không muốn ta ra mặt, là lo lắng hắn làm việc bất lợi với ta?”

Trong lòng nàng chấn động. Đúng là nàng lo lắng chuyện đó, nhưng cũng lo lắng hắn biết được chân tướng, lo rằng quá khứ ân oán sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ.

“Cho dù hắn có quyền thế lớn hơn trời, cũng không thể cướp đoạt vợ người khác!”

Nhìn gương mặt Liễu Nham Phong hiện lên vẻ tức giận rõ ràng, nàng bèn đưa tay vuốt ve gò má, an ủi hắn, “Cầu xin chàng... Đừng tức giận, chúng ta phái người đem đồ vật trả về là được, chàng không cần phải tự mình đi một chuyến.”

Phát hiện ánh mắt của nàng lóe lên, đáy mắt hắn buồn bã, nàng có chuyện lừa gạt hắn sao?

Cuối cùng, hắn gật đầu, “Được rồi, ta ngay lập tức phái người đưa trở về.”

“Vậy chàng thật sự không đi tìm hắn?” Ánh mắt nàng nhìn hắn thật lâu.

Liễu Nham Phong im lặng không nói.

Nàng thở dài nói: “Chàng hiểu thiệp cũng như thiệp hiểu chàng, thiệp biết chàng sẽ đi chuyến này.”

Hắn nâng cằm của nàng lên, nhìn thẳng vào hai mắt của nàng, không muốn giữa hai người có sự giấu diếm, “Có một số việc, nói rõ ràng trước mặt sẽ tốt hơn.”

Nói rõ ràng... đến lúc đó chỉ sợ tất cả sẽ biến mất.....

Lý Vũ Dương rũ mắt xuống, tránh tầm mắt của hắn.

Hòa Trác đã dám xông thẳng vào Cản Vương phủ, chứng tỏ hắn đã không có gì kiêng kỵ. Quyền thế của hắn như mặt trời ban ngày, hôm nay đã không để Vương phủ ở trong mắt, mà thân phận con rể của Liễu Nham Phong, chỉ sợ không gánh nổi bão tố.

Nàng vừa muốn nói lên nỗi lòng, nhưng lời đến môi lại không thể nói ra... Nàng thật sự có thể trốn tránh, mang lời nói dối giấu suốt đời sao?

“Tướng công...” Nàng than nhẹ, tựa đầu vào trong ngực hắn, “Tùy chàng vậy. Chàng nghĩ phải làm gì thì cứ làm vậy, nhưng phải cẩn thận.”

Từ một tiếng thở dài của nàng, hắn cảm nhận được bất đắc dĩ và khổ sở nàng không nói ra miệng được — Hòa Trác đáng chết! Nhất định là sự đường đột của hắn làm nàng kinh sợ.

“Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?” Hắn hỏi.

Đối mặt với sự quan tâm của hắn, Lý Vũ Dương lắc đầu cười một tiếng, “Không có việc gì, chỉ là có chút lo lắng cho tương lai.”

“Lo lắng cho tương lai? Điểm này không giống với Quận chúa không sợ trời không sợ đất.”

Nàng cười, nhưng trong mắt lại có chút nước, “Vũ Dương không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mất đi chàng.”

“Nàng sẽ không mất đi ta!”

“Thật không?”

Hắn gật đầu khẳng định.

Nàng kích động ôm chặt hắn, hôn lên môi. Nụ hôn của hắn khiến thân thể nàng không tự chủ được khẽ run, nàng không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ mong quý trọng thời gian tốt đẹp bây giờ, thời điểm hạnh phúc còn ở bên nàng.

Có lẽ hắn còn có thể thuộc về nàng, cũng có lẽ, chuyện cả đời nàng lo lắng

cũng sẽ không đến.

Ánh mắt lạnh lạnh của Liễu Nham Phong quan sát khí phái bên trong trạch viện. Sơn trên cánh cửa có lóe sáng ánh đồng, cửa chính có tượng đá sư tử cao hơn nửa người, mái hiên cao vút, nhìn qua sự phú quý uy nghiêm ở nơi này, thật ra thì đừng nói Cẩn Vương phủ, ngay cả hoàng cung chưa hẳn đã so sánh được.

Liễu Nham Phong bị gia đình mời vào đại sảnh. Trong phòng cũng đề đồ trân quý hiếm thấy, có hoa Mẫu Đơn tỏa ra mùi hương xông vào mũi. Lư hương đầu hạc làm bằng đồng thì mang theo toàn mùi thuốc lá.

Xem ra Hòa Trác ỷ vào quyền thế, mấy năm nay không chỉ hài lòng với quan trường, mà còn vợ vét đến mồ hôi nước mắt của nhân dân.

Đại sảnh có ít nhất mười tên võ sĩ trông nom nhất cử nhất động của Nham Phong. Nhìn đao kiếm trên người bọn họ, thì ra ngay cả trong nhà Hòa Trác cũng đề phòng rất nghiêm ngặt.

“Nhìn không ra ngọn gió nào thổi Quận mã gia tới?” Hòa Trác đi từ trong ra, ngoài cười nhưng trong không cười.

Liễu Nham Phong vung tay lên, người hầu lập tức mang đủ số “sính lễ” mà hắn đưa tới lần trước để xuống.

“Những thứ đồ này...” Phản ứng của Hòa Trác chỉ là nhàn nhạt nhìn một cái, “Thế nào lại cảm về đây? Đây chính là thứ thần muốn tặng cho Quận chúa.”

Vẻ mặt Nham Phong như không có gì nhìn hấn, lạnh nhạt nói thẳng: “Ta với Quận chúa vô công bất thụ lộc.” *(bánh bao: ý câu này là không có công nên không muốn hưởng lộc)*

“Ngươi và Quận chúa?” Vẻ mặt hấn hiện lên một tia cười nhạt, “Quận mã gia hiểu lầm, đây chính là thần tặng cho Quận chúa, không có nửa điểm quan hệ với Quận mã gia.”

Nghe ra giọng nói khiêu khích của hấn, lửa giận trong lòng Liễu Nham Phong bùng cháy, “Vũ Dương là thê tử của ta.”

“Thê tử?” Hòa Trác tùy tiện ngồi trên đại đường, cao ngạo nhìn hấn, “Quận mã gia còn nghĩ Quận chúa là thê tử của ngươi ư?”

Nham Phong nhìn bộ dạng đắc chí của hấn, chợt nhớ tới bộ mặt không vui của Vũ Dương... Thật sự có chuyện hấn không biết.

“Xem ra... Quận chúa còn chưa có nói cho Quận mã gia?” Hấn che cảm chê cười.

Con mắt của Liễu Nham Phong bắn ra một tia quỷ dị. Nếu Hòa Trác có can đảm động tới nàng, hấn sẽ không để ý đến những thị vệ này, tuyệt đối sẽ bắt chập tất cả mà giết người.

Nhìn ánh mắt của Liễu Nham Phong, Hòa Trác không khỏi giật mình. Đây là địa bàn của Hòa Trác, quanh hấn đều là cao thủ thị vệ đeo kiếm. Liễu Nham Phong nên rõ ràng nếu Hòa Trác muốn giết hấn bây giờ cũng dễ như trở bàn tay, chỉ cần một câu nói, là có thể lấy đi tính mạng của hấn, thế nhưng hấn lại không sợ đứng trước mặt mình, mắt sáng như đuốc, không có vẻ mềm

yếu chút nào, khí thế ngược lại làm cho người ta kinh hãi, chứng tỏ hắn có thể mạnh hơn nhiều so với tên thái tử phụ thân kia.

Hòa Trác hơi thu lại tâm trí, vốn là cho rằng Nham Phong không có thành tựu quá lớn, nhưng mà bây giờ xem ra, người này thật không thể giữ lại.

Liều Nham Phong đạt được mục đích liền không còn hứng thú với nơi này. Với người làm cho người khác sinh ra cảm giác chán ghét kia, lời nói khách sáo hắn cũng miễn, gọn gàng dứt khoát quay đầu rời đi.

“Quận mã gia có biết trước khi được Vương phủ thu nhận, cha ruột của Quận chúa tên là gì không?” Hắn chợt lên tiếng.

Bước chân của Nham Phong không chần chừ, đi thẳng tới hướng cửa chính.

“Quận mã gia thật là lạnh nhạt.” Hắn vẫn không thay đổi tiếp tục nói: “Vì thứ Vương phi — Cẩn Vương gia đã không thêm ngó ngàng tới muội muội đáng thương của ta, điều này là thật. Năm đó thứ Vương phi mang Quận chúa đến Cẩn Vương phủ, nàng đang mang họ Doãn! Cùng lúc đấy, người đốt cháy động hồ ly cũng mang họ Doãn. Quận mã gia nói xem... trong lúc đấy có liên quan gì?”

Lòng của Nham Phong đột nhiên trùng xuống.

Hắn chú ý tới bước chân chần chừ của Nham Phong, khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt, khó nén giấu cột nói: “Hôm qua ta cùng với Quận chúa trò chuyện với nhau thật là vui, ta còn tưởng rằng Quận chúa sẽ nói với Quận mã gia điều thú vị này, thế nào, Quận chúa không nói với Quận mã gia sao?”

Nhớ tới dung nhan tái nhợt của nàng hôm qua, hắn bỗng chốc xoay người, con mắt nhìn thẳng vào hắn, “Người nói cái gì với nàng?”

“Ha ha! Chỉ là ôn chuyện thôi. Quận chúa thật trùng hợp là con gái bạn cũ của ta. Năm đó nếu không phải là nhờ có cha nàng, ta sẽ không có cơ hội lập công lớn. Không ngờ nhiều năm sau gặp lại, Quận chúa lại xinh đẹp động lòng người như thế, thật giống bộ dạng mẹ nàng... Không, nên nói là chỉ có hơn chứ không kém. Nàng nếu đi theo ta, có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, ta tin rằng dưới tuổi vàng cha nàng cũng sẽ vui mừng.” Hắn khiếm nhã nói.

“Người nói loạn!”

“Hiện tại đúng lúc Cẩn Vương phi làm khách trong phủ của ta, Quận mã gia muốn tự mình đi hỏi sao?”

Vũ Dương không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mất đi chàng — trong đầu nhớ lại lời nói đêm qua của nàng, đôi tay của Nham Phong không tự chủ được nắm chặt lại.

Hòa Trác nhìn sự kích động của Liễu Nham Phong hiện lên trên mặt, chú ý tới sự mất tự chủ của đối phương khi nhắc đến Vũ Dương, vì vậy hắn hết sức vui vẻ.

“Ta nói với Quận chúa những điều kia, cũng chỉ là những điều nàng nên biết, về phần người... Ta thấy người với cha người giống nhau như đúc, đối mặt với tình yêu nam nữ, vẫn như cũ không thể bảo vệ người yêu. Chẳng bằng trơ mắt buông tay để nàng đi.”

Tuấn nhan của Liễu Nham Phong đông lạnh, không thể nhìn được nữa, lấy tốc độ sét đánh không kịp đứng trước mặt của hắn.

Hòa Trác chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó cảm thấy trên cổ truyền đến cảm xúc lạnh lẽo, thân thể hắn cứng đờ, sắc mặt tái xanh.

Thị vệ xung quanh thấy vậy lập tức vây quanh, nhưng không có một ai dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ không tốt một cái, đầu của quốc sư liền bị cắt đi.

Đáy mắt của Liễu Nham Phong là một mảnh băng hàn, chủ thủ trong tay đang trên cổ của Hòa Trác, “Ta muốn giết chết ngươi thật dễ như trở bàn tay.”

“Nếu giết chết ta rồi.” Một cổ lạnh lẽo từ tay vọt lên, hắn miễn cưỡng từ cổ họng nặn ra âm thanh cứng rắn, “Ngươi cũng chết không toàn thây.”

Vẻ mặt không có gì của Nham Phong nhìn chằm chằm hắn, “Ngươi cho rằng ta sẽ sợ sao?”

“Ngươi sẽ không sợ sao, ta là quốc sư ngươi là Quận mã, nếu ngươi thật sự giết chết ta, không chỉ ngươi có chuyện, Quận chúa cũng sẽ bị liên lụy. Ngươi muốn để nương tử mềm mại của ngươi vào địa lao cùng ngươi, thậm chí bồi thường một cái mạng sao? Mạng của Quận chúa... Ngươi thật sự không quan tâm?”

Trên khuôn mặt tràn đầy khí lạnh của Liễu Nham Phong dần nghiêm nghị trở lại, hắn chậm rãi buông tay ra.

Hòa Trác lập tức bước một bước dài. Hắn đương nhiên có thể để cho người lập tức đem Quận mã bắt lại, nhưng như vậy sẽ gây ra động tĩnh quá lớn. Liễu Nham Phong nhất định phải chết, nhưng phải chết như thế nào để người khác không trách được trên đầu hắn thì phải xem xét.

“Không được có lần sau!” Trời mới biết Liễu Nham Phong mất bao nhiêu đắn đo mới nhìn được lửa giận đang bùng bùng mà buông hắn ra, “Không được đến gần Vũ Dương nữa, nếu không ta sẽ lấy mạng của ngươi!”

Khuôn mặt của Hòa Trác cứng lên, khuôn mặt không lên tiếng. Con người dù sao cũng có nhược điểm, cho dù Liễu Nham Phong kiên cường như thế nào đi nữa cũng không ngoại lệ, hắn chờ xem kịch vui là được.

Lời nói của Hòa Trác vẫn còn vang vọng bên tai, làm khuôn mặt của Liễu Nham Phong trở nên nặng nề. Vốn cho rằng cuộc đời này gặp gỡ nàng là duyên phận, nhưng mà giờ phút này... Hắn cũng không biết đó là duyên hay là nợ? Bởi vì chân tướng bất ngờ bị phơi bày mà toàn thân hắn lạnh lẽo, yêu và hận cùng lúc dây dưa trong lòng, nhưng không có đáp án.

Dưới bầu trời đêm, con hẻm nhỏ trở thành một hình ảnh u tối, âm thanh gõ mõ truyền từ xa tới, làm cho bốn phía càng thêm yên tĩnh.

Từ lúc sáng sớm khi Liễu Nham Phong đi ra khỏi cửa chính để gặp Hòa Trác, Vũ Dương vẫn lẳng lặng ngồi trong phòng, không nhúc nhích.

Hắn còn chưa trở lại... Nàng đợi từ sáng đến tối, trong lòng hy vọng từng chút một. Nhưng có lẽ... Hắn sẽ không trở lại nữa...

Nàng dựa vào cột giường, thần thờ nhìn cửa phòng đóng chặt, hiểu rằng dù

hắn không trở về nữa thì mình cũng không có cách nào trách hắn. Nếu hôm nay đổi vị trí cho nhau mà suy nghĩ, nàng cũng không biết nên dùng bộ mặt nào để đối diện với kẻ thù giết mẹ của mình.

Mẫu thân hắn và mối huyết hải thâm thù của hồ tộc ly, nàng nên lấy cái gì để trả? Mạng của nàng sao? Chỉ là mạng của nàng chẳng là cái gì, cho dù quá khứ có quay lại, cũng giảm không được thù hận...

Nghĩ đến khuôn mặt âm trầm bỉ ổi của Hòa Trác, trong lòng nàng hốt hoảng thấp thỏm, cũng sợ Hòa Trác sẽ làm hắn bị thương..

Liễu Nham Phong nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt tái nhợt, Vũ Dương dựa vào cột giường mà ngẩn ngơ. Cổ họng hắn như bị trát xi măng, đáy mắt thâm trầm thoáng qua tia đau lòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nghe được tiếng vang, Lý Vũ Dương ngẩn người ra, thấy hắn đứng ở cửa, vón khuôn mặt tái nhợt lại càng không có huyết sắc.

Hai người yên lặng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, không khí trầm mặc ở trong phòng này bày ra một cỗ ưu thương khó diễn tả.

“Chàng...” Hồi lâu sau, Lý Vũ Dương lấy dũng khí, ôn nhu đánh vỡ yên lặng, “....đã trở lại?”

Ánh mắt hắn âm trầm khóa chặt trên người nàng, không nói không động, chỉ là nhìn nàng.

Nàng mở cặp mắt nhìn hấn, nhìn vào chỗ sâu thẳm trong con người khó dò kia, nhưng lại nhìn không thấu ý tưởng trong lòng đối phương nên vô cùng lo sợ, “Chàng nói chuyện với hấn rồi hả?”

“Ừ.” Câu trả lời của hấn thật ngắn gọn.

Nghe được ngữ điệu của hấn không chút bất an, lòng của nàng trầm xuống, ánh mắt buồn bã, “Vậy bây giờ chắc chàng đã biết thiếp...”

“Ta đem tất cả đồ trả lại cho hấn rồi.” Liễu Nham Phong bỗng nhiên ngắt lời, đi đến trước mặt nàng.

Nhìn hấn nhích lại gần mình, nàng theo bản năng thối lui ra phía sau. Nàng đã không còn mặt mũi nào đối diện với hấn rồi.

Nhìn Lý Vũ Dương lùi bước, lòng hấn đau xót, đưa tay kéo nàng vào trong lòng ngực của mình, đôi môi nóng rực hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, khiến hơi thở hai người giao nhau.

Cử chỉ âm áp của hấn khiến lòng nàng chấn động.

“Chàng...” Thái độ của Liễu Nham Phong thật khiến người khác hồ đồ. Hấn đã biết chân tướng, nhưng vẫn nhu tình như vậy nên làm nàng thấy bất ngờ.

“Ừ! Không sao.” Hấn dịu thì thầm ở vành tai nàng.

“Không sao...” Nàng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt long lanh hiện lên vẻ bất đắc dĩ, cũng có chút nghi ngờ.

Ánh mắt khiếp sợ của Vũ Dương làm tâm hắc căng thẳng, vội vàng ôm chặt lấy nàng, giống như sợ mất đi.

“Đúng, không sao, nương tử.” Hắc nói nhẹ nhàng tai nàng. “Vũ Dương... Mặc kệ người khác nói những gì, nàng chính là Lý Vũ Dương, là nương tử của ta.”

Cho dù khắp thiên hạ cười hắc ngu muội, hắc cũng không phản bác, chỉ cần nàng không nói ra, hắc có thể vì nàng ngu muội dối gạt cả đời.

Ngực nàng nhói lên, mặc dù chỉ là mấy chữ đơn giản, nhưng phía sau lại mang ý nghĩa sâu xa. Chỉ cần nàng không nói, quá khứ của nàng có thể là bí mật vĩnh viễn.

Rốt cuộc, nước mắt đè nén thật lâu không nhìn được nữa tràn ra, nàng ôm lấy cổ hắc, kích động thì thầm, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Liễu Nham Phong giơ tay khẽ vuốt gò má của nàng, lau đi nước mắt, “Đừng nói xin lỗi, không liên quan đến nàng.”

Cảm động cùng bức bách trong lòng hắc chuyển biến liên hồi, đem mặt của nàng vùi vào trong lồng ngực mình, không nói nữa.

Chương 18

Chân tướng trong quá khứ liền bị hai người tự lừa dối mà để ở trong lòng, chỉ là dù có trốn tránh thế nào, cái gì nên đến thì cũng sẽ đến.

Một buổi chiều nắng rực rỡ, hồ trưởng lão nghe được tin tức của hồ chủ, liền mang theo đoàn người vào kinh cầu kiến, nhưng lại lỡ mất. Bọn họ nghe nói Liễu Nhược Vân sáng sớm đã đi đến Cẩn Vương phủ.

Nghe thấy đáp án như thế, sắc mặt trưởng lão khẽ biến, không thể làm gì khác hơn là dẫn đoàn người đi vào Cẩn Vương phủ. Sau khi thông báo, ông lập tức được cung kính mời vào phủ.

“Lão gia gia!” Lý Vũ Dương vừa nhìn thấy ông lão hiền lành đi vào cửa, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên.

Trưởng lão có chút cố kỵ nhìn nàng một cái, theo bản năng né tránh ánh mắt thân thiện kia, nhìn thẳng về hướng ghế ngồi của Nhược Vân.

“Hồ chủ!” Nhiều năm không thấy, nhìn hồ chủ an toàn, trưởng lão không nhìn được trái tim kích động, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Quả thật là ngài... Lão phu không phải là đang nằm mơ chứ?”

“Trưởng lão,” Đáy mắt Liễu Nhược Vân cũng lóe sáng, đưa tay đỡ trưởng lão dậy, “Những năm gần đây khổ cực cho người rồi.”

“Không khổ cực, không khổ cực.” Trưởng lão cầm tay hần không buông, “Những năm gần đây là hồ chủ chịu khổ mới đúng.”

“Nói chịu khổ cũng quá nặng lời, nhưng mà đúng là mất hết pháp lực thành người bình thường thôi.” Hấn phát phát tay, giọng điệu hời hợt.

“Mất hết pháp lực?!” Trương lão nhíu mày.

“Yên tâm đi, đây chỉ là tạm thời, hiện tại mặc dù chưa hồi phục được mười phần công lực, nhưng ít ra đã có bảy tám phần, ta tin rằng qua một thời gian nữa công lực sẽ phục hồi như cũ. Huống chi bây giờ còn có thần y ở đây, ta không hồi phục cũng khó!” Liễu Nhược Vân nửa an ủi nửa trêu ghẹo nói.

Ánh mắt trương lão nhìn về phía Nham Phong và Vũ Dương, gật đầu hành lễ, “Cốc chủ!”

Liễu Nham Phong gật nhẹ đầu với hấn.

“Trương lão sao lại đột nhiên vào kinh?” Liễu Nhược Vân định thần nhìn hấn, “Người phải hiểu, nơi này là địa bàn của Hòa Trác, là khu vực rất nguy hiểm với hồ tộc.”

“Lão thần hiểu, chỉ là...” Hấn thở dài, có chút khó xử nhìn Liễu Nham Phong đang trầm mặc.

Liễu Nham Phong nhạy cảm phát hiện ông đang nhìn về phía mình, trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, hấn nhàn nhạt mở miệng, “Trương lão vào kinh, chẳng lẽ có liên quan tới ta?”

“Thay vì nói có liên quan đến cốc chủ, không bằng nói là có liên quan đến

Quận chúa.”

“Ta?” Lý Vũ Dương nghi hoặc trừng mắt nhìn.

“Như Ý... đã bắt được vị đạo nhân diệt hồ tộc năm đây.”

Nghe được câu này, sắc mặt Lý Vũ Dương chuyển biến, lập tức khẩn trương nhìn về phía Liễu Nham Phong, chuyện này nàng hầu như đã quên.

“Người nào?” Giọng của hắn mang theo một tia kích động không dễ dàng phát hiện ra, “Ồ Mộng Hồn cóc sao?”

Trưởng lão không trả lời, ý vị sâu xa nhìn Vũ Dương một cái.

Ánh mắt này, khiến ngực nàng căng thẳng, bỗng chốc cảm thấy khó thở.

Liễu Nham Phong thấy thế, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, nhưng mặt nàng đã trắng bệch. Hắn bèn lắc đầu mấy cái với nàng.

Không thể nói sao? Nàng không tự chủ được nắm chặt tay của hắn, tìm lực chống đỡ.

Hai mắt của trưởng lão hơi thu lại, thanh âm trầm nhẹ lại mang lực sát thương vô cùng lớn, “Bởi vì việc này có quan hệ trọng đại, cho nên thần dẫn người tới đây, bây giờ đang ở bên ngoài, trên xe ngựa.”

“Dẫn người tới!” Liễu Nhược Vân lập tức ra lệnh.

“Không!” Liễu Nham Phong không nhin được thốt lên, “Dẫn người về Mộng Hôn cốc, chuyện này chờ giết được Hòa Trác rồi nói tiếp.”

Ánh mắt của Liễu Nhược Vân nhìn về phía hăn, đối với kích động của hăn cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Liễu Nhược Vân ít khi nhìn thấy cháu mình luống cuống như thế.

“Lão thân cũng cho là dẫn người vào đây cũng không ổn.” Trương lão phụ họa nói.

“Vì sao?” Liễu Nhược Vân giận tái mặt.

“Bởi vì nơi này là Cẩn Vương phủ.” Ánh mắt của trương lão rơi vào trên người Nham Phong, không khỏi cảm thấy thất vọng. Thái độ của cốc chủ rõ ràng... “Cốc chủ, chẳng lẽ ngài đã biết hết rồi sao?”

Liễu Nham Phong mặt lạnh, không đáp lời.

“Ồ chủ, người đó là...” Trương lão dừng lại, định nói thẳng với Nhược Vân: “thứ phi của Cẩn Vương gia, Tư Đồ Linh. Nàng đang ở trong xe ngựa bên ngoài. Lúc trước bệnh nặng đã được cốc chủ cứu qua, nhưng hiện tại xem ra, nàng đã cách cái chết không xa rồi. Cả người nàng không ổn trên cả chặng đường, thời gian hôn mê còn dài hơn thời gian tỉnh táo, sợ là sẽ không sống được bao lâu, nhưng miệng nàng rất cứng rắn, dù hỏi thế nào, nàng cũng không chịu nói.”

Nhìn thấy trưởng lão nói chuyện lạnh lùng, tâm của Lý Vũ Dương như bị nhéo mạnh, nhìn sâu sắc Liễu Nham Phong một cái, cũng không lưu luyến nữa, rút tay của mình về, ngay lập tức xông ra ngoài.

Nhưng khi đến gần xe ngựa, nàng liền bị Như Ý cản lại.

Như Ý căn bản là không thích Vũ Dương, hiện tại rõ ràng càng thêm chán ghét, “Không có lệnh của cốc chủ, bất luận kẻ nào cũng không được đến gần!”

Lý Vũ Dương đẩy nàng ta ra, nóng nảy leo lên xe ngựa, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Tư Đồ Linh nằm ở trong xe ngựa.

“Dì Linh?” Nàng khẽ gọi.

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, Tư Đồ Linh gắng sức mở hai mắt. “Vũ Dương?!” Thấy Lý Vũ Dương, nàng nâng lên khóe miệng, vươn tay về phía trước.

Lý Vũ Dương bắt được bàn tay lạnh ngắt của nàng, đỡ nàng ngồi dậy.

Bộ dáng yếu đuối của Dì Linh khiến Lý Vũ Dương lã chã chực khóc, quá khứ bất chợt tràn về.

“Dì Linh...” Trong thanh âm của nàng khó nén đau thương, “Tại sao có thể như vậy?”

“Đừng khóc...” Tư Đồ Linh thì thầm, “Đừng khóc...”

Ôm dì Linh, Lý Vũ Dương hiểu rõ có một vài chuyện dù không muốn hỏi nhưng lại không thể không hỏi. “Dì Linh, người có thể nói cho Vũ Dương biết có chuyện gì xảy ra hay không? Cha ta... Thật sự là hung thủ giết mẹ của Nham Phong sao?”

Bị Như Ý bắt tới đây, dọc theo đường đi, Tư Đồ Linh mặc dù bệnh không nhẹ nhưng cũng không hề nề. Nàng cùng Vương gia vốn tưởng rằng có thể đem Vũ Dương giao cho Nham Phong chăm sóc, đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi, thật không ngờ hẳn lại là con của Thái tử và hồ yêu, là người năm đó được cô gia xuống tay lưu tình!

Mặc dù như thế, nàng vẫn không nói gì. Coi như bọn họ có giết nàng, nàng cũng không quan tâm. Nàng sẽ tuân theo phân phó của tiểu thư— cả đời đều không thừa nhận thân thế chân chính của Vũ Dương!

“Năm đó cô gia tin làm lời nói của Hòa Trác, quả thật... Giết không ít người.” Tư Đồ Linh tựa lưng vào Lý Vũ Dương, nói nhỏ, “Cô gia rất hối hận, cũng tận lực nghĩ cách đền bù, đáng tiếc cuối cùng vẫn phải bồi thường bằng mạng của mình và tiểu thư. Chỉ là tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến con, bởi vì con là Lý Vũ Dương, Vương gia đã thu người làm nghĩa nữ, khắp thiên hạ đều biết người họ Lý.”

Dì Linh kính yêu trong lòng nàng, giống như một dạng với Nham Phong, đã vì nàng, không tiếc lừa dối người trong hồ tộc ly.

Nước mắt của nàng rơi xuống.

“Lau nước mắt đi, đừng khóc, hãy nói với người ta là dì Linh nhất được con. Con là cô nhi. Nhớ lời nói của Dì Linh — con là Lý Vũ Dương, mặc kệ bất luận kẻ nào hỏi đến, cũng đừng thừa nhận cha con là Doãn Liễu Phàm, mẫu thân là Thủy Tâm, có hiểu hay không?”

Đôi tay của nàng lạnh như băng, sắc mặt trắng bệch. Một đoạn tình cảm vốn dĩ vô cùng thuần khiết, lấy tâm để đổi đãi với nhau, nay nếu lừa gạt nhau, còn có thể giống chân tình tha thiết sao?

“Tất cả mọi tội lỗi hãy để cho ta gánh.” Tư Đồ Linh đột nhiên kích động, cầm thật chặt tay của nàng, giọng điệu dồn dập, “Phụ vương của con... Yêu cầu bọn hấn đừng làm khó dễ phụ vương của con, còn có Nặc nhi... Tất cả đều không liên quan đến các người...” Bỗng chốc, tay nàng buông lỏng, thân thể mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Lý Vũ Dương phát hiện người trong ngực không còn phản ứng, kinh hãi kêu một tiếng.

Ngay lúc đó, Liễu Nham Phong lập tức vén một thanh rèm lên.

Nàng đột nhiên quay đầu lại, bốn mắt giao nhau, trong lòng trào lên trăm ngàn cảm xúc, nhưng nàng lắc đầu muốn mình tỉnh táo lại, một tay bắt lấy tay hấn nói: “Dì Linh ngất đi, chàng mau đến xem cho người.”

Liễu Nham Phong không hỏi nhiều, lập tức đưa tay bế dì Linh vào Cẩn Vương phủ, cho dù cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng và xem thường của mọi người xung quanh, hấn vẫn không thay đổi.

Coi như đến giờ khắc này, thái độ của hấn đã tỏ rõ rằng hấn lựa chọn Vũ

Dương, điều này khiến cho những người ở đây đều mang tâm sự riêng.

Đêm dần khuya, dưới ánh nến, nàng nhìn mặt mũi tái nhợt của dì Linh, rất rõ ràng chuyện đã đến nước này, nàng đã không còn sức lực ngăn cản hậu quả sắp đến.

Sau khi Liễu Nham Phong châm kim, tâm trí của dì Linh dần dần trở về, vừa tỉnh lại, liền run rẩy nói: “Người không nên vào kinh, Hòa Trác vẫn muốn lấy tiểu thư... Người này, người phải cách xa hẳn ra!”

“Đã không kịp rồi.” Nàng cẩn thận thay dì Linh kéo chăn, nói nhẹ nhàng.

Dì Linh mở to mắt.

Giống như đang nói chuyện không liên quan đến mình, mặt của Lý Vũ Dương tỏ ra bình tĩnh, “Hắn đưa sính lễ tới, chẳng qua đã bị ta cự tuyệt. Buồn cười nhất chính là, người khởi xướng, kẻ đầy máu tanh lại đến trước mặt ta nói rằng, mối huyết thù mười năm trước là do cha ta ham vinh hoa phú quý mới thay hắn bán mạng, cuối cùng chính mình cũng không có phúc hưởng thụ.”

“Hắn nói vậy!” Tư Đồ Linh bắt đầu kích động, “Hắn nói vậy...”

“Ta biết rõ.” Lý Vũ Dương sợ nàng ngất đi, vội vàng trấn an nàng. “Dì Linh, người bình tĩnh chút.”

“Phụ vương của người bị người của Liễu Nham Phong bắt!” Tư Đồ Linh không cách nào bình tĩnh, “Gọi hắn... Hắn có thể giúp người. Sau đó, Hòa

Trác và những người khác sẽ không dám làm gì ngươi, phụ vương của ngươi có thể bảo vệ ngươi!”

“Dì Linh, đừng nóng vội. Đến nước này, ai còn có thể chăm sóc cho ai đây? Yên tâm, ta sẽ cầu xin Nham Phong thả phụ vương. Về phần Hòa Trác... Hắn hiện tại muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, cả triều đình đều bị hắn đều đùa giỡn trên tay. Hắn lại còn dám không để ý đến phụ vương ta, cầm sính lễ xông thẳng vào Cẩn Vương phủ. Nếu thật sự muốn lấy được ta, ta thấy phụ vương dù đứng ra ngăn cản cũng chưa chắc làm gì được.”

Tư Đồ Linh thở mạnh, hình như lại muốn hôn mê bất tỉnh.

Lý Vũ Dương ôm cổ nàng. Trong hoàn cảnh bị kẻ có quyền thế ức hiếp như thế này, đến thời điểm mấu chốt, Lý Vũ Dương cũng đã xem thấu vài chuyện.

“Dì Linh, người ngủ một chút đi.” Nàng nhỏ giọng an ủi Tư Đồ Linh, “Ta đi tìm Nham Phong, sau đó liền mang phụ vương tới thăm ngươi.”

Trái tim Tư Đồ Linh vẫn lo lắng như cũ, nhưng bởi vì thân thể suy yếu nên chỉ có thể nằm ở trên giường, lâm vào giấc ngủ không yên ổn.

“Vũ Dương!”

Nàng mới đứng dậy, xoay người một cái liền giật mình vì thấy Liễu Nhược Vân đứng phía sau mình, “Cậu?”

“Yên tâm đi.” Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của nàng, ánh mắt Liễu Nhược Vân

nhu hòa, “Cậu sẽ không làm thương tổn cháu.”

Nàng cẩn thận nhìn hấn, chỉ thấy hấn chậm rãi đi tới phòng khách, rồi ngồi xuống.

Giao phó cho Hạ Vũ chăm sóc dì Linh xong, Lý Vũ Dương cũng đi theo hướng của hấn vừa đi.

“Năm đó nếu chỉ bằng thế lực của Hòa Trác, thì không có khả năng tiêu diệt hồ tộc. Vũ Dương...” Mặt hấn thản nhiên nhìn nàng đến gần, có một số việc mặc dù hấn không muốn làm, nhưng lại không thể không hỏi rõ. “Ban đầu Hòa Trác có Doãn Liễu Phàm hỗ trợ mới có thể chặt cây đốt rừng, phá hủy nơi cư trú của hồ tộc... Cháu biết chuyện này sao?”

“Cháu biết rõ.” Nàng cũng không trốn tránh, thẳng thắn nói. “Ngày hôm trước, Hòa Trác không để ý lễ phép, kiên trì đưa sính lễ tới, nói tất cả là của Vũ Dương.”

“Vậy cháu cho rằng cậu nên xử lý hấn như thế nào mới phải?”

Lý Vũ Dương biết cậu đang làm khó mình, thân là hồ chủ nên hấn không có cách nào nể tình riêng. Hấn mặc dù không muốn làm tổn thương Nham Phong, nhưng vẫn phải có những tính toán của mình.

“Cháu mặc dù không phải con ruột của Cẩn Vương gia, nhưng đã ở trong Hoàng thất nhiều năm, cũng biết Hòa Trác kéo bè kết phái, gây rối loạn triều chính, đã không ai trị được hấn. Máy ngày nay, cậu đã thấy mấy tên lạ hoắc đi lại ở mấy dinh thự phụ cận, xem ra thân phận của cậu đã bị lộ ra ngoài rồi. Lần tính toán này Hòa Trác không chỉ muốn tiêu diệt Nham Phong, mà còn

muốn nhỏ cỏ tận gốc, tiêu diệt hồ tộc!”

Lý Vũ Dương nghe vậy kinh hãi, điểm này nàng vẫn chưa kịp nghĩ đến.

“Hoàng thượng phát bệnh cũ, Thái tử bị điên, mà Cẩn Vương gia sớm đã từ bỏ quyền lực nhiều năm... Hắn có thể bảo vệ được nhà mình nhưng vẫn không thể bảo vệ được Nham Phong.” Giọng điệu của cậu nghiêm trọng. “Nếu đã tới mức này, Nham Phong kiên trì như cũ, không chịu trị bệnh cho Thái tử, chỉ lo canh giữ bên cạnh cháu, như vậy thì dù cho hắn có là họ hàng bên ngoài của cậu, cậu cũng không có cách nào lựa chọn đứng về phía hắn, đối lập với hồ tộc. Nếu thật sự có một ngày này, chẳng những Vương gia không bảo vệ được hắn, mà hồ tộc cũng đuổi hắn, hắn sẽ làm kẻ thù với tất cả mọi người, cuối cùng chỉ có thể cắt đứt đường sống của mình.”

Trái tim nàng lạnh lẽo không dứt, việc rõ ràng đã đến nước này, bất luận nàng cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể làm hồ tộc tiếp nhận nàng.

Nếu như hắn lựa chọn nàng, đồng nghĩa với việc hắn và hồ tộc như nước với lửa; mà nếu như Hòa Trác nhỏ cỏ tận gốc, việc mà phụ vương của nàng làm được cũng chỉ có hạn....

Thực tế tàn khốc ép buộc nàng phải lựa chọn, cũng xé rách tình cảm trong lòng nàng.

“Cậu, cháu hiểu rõ rồi, cháu chỉ cầu xin cậu một chuyện...”

Liễu Nhược Vân ôn hòa nhìn nàng, đợi nàng mở miệng.

“Thả phụ vương cháu ra, sau đó cháu sẽ rời đi.” Cuối cùng, nàng chỉ có thể lựa chọn con đường này. “Rời xa mãi mãi, cuộc đời này cháu sẽ không gặp lại chàng nữa!”

Liễu Nhược Vân không chần chờ gật đầu đồng ý, đây chính là kết quả mà hần muốn. Nhìn khôn mặt tuyện mỹ đau thương của nàng, lời hứa của nàng khiến hần yên tâm, nhưng cũng không nén được tiếng thở dài.

Đêm đã khuya, nhưng tối nay không có mấy người có thể yên giấc.

Lý Vũ Dương chậm rãi đi về phía sảnh trước vẫn còn ánh sáng của đèn dầu, đoạn đường này không dài, nhưng lại giống như đi mãi không hết.

Nàng phải diễn kịch trước mặt mọi người, không lừa được mọi người cũng không sao, chỉ cần lừa được Liễu Nham Phong là đủ.

Nàng từng là Quận chúa có tất cả trong tay, nhưng hạnh phúc và tiếng cười trong quá khứ nháy mắt đã biến mất, khi nàng muốn nắm bắt lại thì đã không còn kịp nữa rồi.

Duyên phận cùng với hần đến ngày hôm nay thật giống như là một giấc mộng, mắt thấy sẽ phải tỉnh, nàng sẽ phải trở lại với hiện thực không có hần. Quen biết với hần giống như chuyện hôm qua, nhưng hôm nay... lại phải kết thúc.

“Vũ Dương, tới đây!” Trong thính đường, Liễu Nham Phong đưa tay về phía nàng, giờ phút này có lẽ tỉnh táo khác thường, “Nàng cũng mệt mỏi hơn nửa ngày, ngồi xuống đi.”

Một bên có bình trà thượng hạng Thiết Quan âm, còn có bánh hoa mai mà nàng thích nhất. Đột nhiên, nàng lại nghĩ tới đêm hôm đó, ngày mà tuyết bay toán loạn.

Khi nàng còn nhỏ tuổi, ngồi một mình, ôm trong ngực tâm tình hưng phấn chờ phụ thân trở lại... Cha mẹ nói sẽ trở lại tìm nàng, nhưng nàng đợi mãi cũng không thấy bọn họ.....

Nàng cầm bánh hoa mai lên cắn một miếng, vị ngọt ngào trên đầu lưỡi làm nàng đau buồn, nước mắt cũng không nhịn được rơi xuống.

“Không có chuyện gì.” Thấy nàng ưu thương rung rung nước mắt, Liễu Nham Phong nhỏ giọng trấn an nàng.

Chỉ đơn giản mấy chữ thôi lại làm lòng của nàng đau xót. Nàng cũng thật sự hy vọng có thể không có việc gì, thế nhưng cuối cùng chỉ là lừa mình dối người.

Hít một hơi thật sâu, nàng ổn định lại tâm tình, dí dỏm đem bánh hoa mai đưa đến bên miệng hắn, “Chàng cũng ăn đi.”

Nàng nhìn hắn khẽ cắn một miếng. Hắn là người mà nàng yêu thương nhất trong cuộc đời này, bọn họ đã có một quãng thời gian vui vẻ, nàng cũng nên thấy thỏa mãn đi thôi.

“Vũ Dương,” Liễu Nhược Vân bỗng dừng mở miệng, ngữ điệu vững vàng, phá vỡ phút giây thân mật ngắn ngủi của bọn họ, “Cậu cũng không quanh co lòng vòng với cháu nữa, cậu cũng chỉ hỏi cháu một câu— cha mẹ ruột của cháu là ai?”

“Cậu, muộn rồi, mọi người cũng mệt mỗi một ngày rồi, có chuyện gì hôm sau nói tiếp.” Vẻ mặt của Liễu Nham Phong chưa thay đổi, nhàn nhã rót ly trà, đưa cho nàng.

“Nham Phong, trốn ránh được nhất thời, cũng không trốn thoát được một đời.” Liễu Nhược Vân nhẹ nhàng nói, “Cậu không muốn hoài nghi cháu, nhưng chuyện này cháu đã sớm biết sự tình rồi, đúng không?”

Hai mắt của Nham Phong hơi thu lại, mang bộ mặt sa sầm, im lặng không nói.

Nhìn bộ dạng của hắn, trong lòng của Vũ Dương không khỏi đau đớn.

“Cậu,” Hai mắt của nàng lóe sáng, bình tĩnh nhìn về phía Liễu Nhược Vân, “Tất cả đều không liên quan đến Nham Phong.”

Hắn nhàn nhạt mở miệng, “Vũ Dương, nàng không cần giải vây hộ ta.”

“Thiếp không có.” Nàng lắc đầu, kiên quyết nói, “Thiếp chỉ nói sự thật. Từ đầu đến cuối, thiếp vốn không có nói sự thật với chàng.” Lời nói của nàng..., là nói cho hồ tộc nghe.

Bất cứ vẻ mặt nào của nàng cũng đều khiến tâm của Nham Phong đau nhói, hơi thở dồn dập.

“Người có quan hệ phụ tử với Doãn Liễu Phàm?” Trương lão lên tiếng hỏi.

Nàng giùng giảng, lúc này nàng đột nhiên do dự. Nàng chỉ muốn phủ nhận, nếu thành công thì có thể không cần để tâm đến nữa...

Liễu Nham Phong bỗng đứng lên, đi tới bên cạnh nàng, đưa tay nhẹ khoác lên trên vai của nàng, lắc đầu với nàng.

Hắn yêu nàng, chỉ cần nàng phủ nhận, hắn lẽ lấy tính mạng bảo vệ nàng, để hồ tộc của hắn tiếp nhận nàng mặc dù vẫn còn nghi ngờ trong lòng. Nhưng... nàng thật sự vì hắn, đi trên con đường đối lập với hồ tộc sao?

Cha nàng là kẻ thù của hắn, bọn họ không thể thay đổi sự thật này; mà thế lực của Hòa Trác quá lớn mạnh, lúc nào cũng có thể lấy tính mạng hắn — nên làm như thế nào, đáp án đã rõ ràng rành.

“Cẩn Vương gia đã thu dưỡng ta, đổi họ Lý cho ta...” Nàng rớt cuộc cũng mở miệng, ngữ điệu bình tĩnh, không buồn không vui nói, “Ta xác thực là họ Doãn. Tên ta là Doãn Vũ Dương, phụ thân là Doãn Liễu Phàm, mẫu thân là Thủy Tâm. Người người nói tiêu diệt hồ tộc năm đó —” Ánh mắt nàng kiên định, nghiêm túc trả lời, “Chính là phụ thân ta.”

Tay của Liễu Nham Phong đang khoác lên vai của nàng từ từ bỏ xuống, hắn kinh ngạc nhìn nàng, không nói không động.

Lời nói của nàng..., khiến bên trong một mảnh yên tĩnh.

“Đây đúng là sự thật trắng trợn.” Như Ý nói đầu tiên, “Thì ra người mới chinh là kẻ thù lớn nhất của chúng ta!”

Nàng nhàn nhạt phản bác. “Giết người chính là cha ta, không phải là ta.”

“Thế nào?” Như Ý không khách khí kéo tay của nàng, “Người muốn phủ nhận mối thù diệt tộc năm đó ư?”

Như Ý kéo tay khiến nàng thấy đau, nhưng nàng vẫn không thốt lên tiếng nào, “Ta không phải phủ nhận, chỉ là kể lại sự thật.”

“Sự thật chính là cha người năm đó trợ lực đả thương công chúa, khiến Hòa Trác bắt được công chúa đưa đến đại điện, hại công chúa chết dưới đao của hắn, khiến Thái tử bị điên, cóc chủ không có chỗ nương thân, hồ tộc bị thất lạc người... Mà xem ra người lại sống rất tốt, trong Cẩn Vương phủ ăn ngon mặc đẹp, được làm Quận chúa cao cao tại thượng?!”

Như Ý không lưu tình bác bỏ lời của nàng, khiến Lý Vũ Dương đau đến không muốn sống, không phản bác được.

Mặt mũi thê lương buồn bã của nàng hướng về phía Liễu Nham Phong, áy náy không dám nói với hắn. Mặc dù nàng đã nói thẳng đáp án cho mọi người, nhưng sự thật này cũng mang đến đau khổ cho hắn.

Hắn đã sớm biết sự thật lại ngầm cho phép nàng không nói ra, mục đích là muốn lừa mình dối người, bất chấp tất cả bảo vệ nàng, mà bây giờ — nàng lại lựa chọn đẩy hắn ra xa, hắn thật không có cách nào tiếp cận nàng thêm nữa!

Nàng nặn ra khuôn mặt cười gượng gạo, bắt đắc dĩ nhìn hắn, “Kinh ngạc sao? Ta đã lừa người bao lâu nay, nhưng đã đến bước này rồi, ta cũng không còn cách nào lừa người nữa.”

“Vũ Dương...” Thân thể hắn chấn động, cảm thấy nỗi đau trước nay chưa từng có.

“Đừng nói nữa.” Nàng lắc đầu với hắn, “Hiện tại... ta muốn đòi nhân tình với cốc chủ.”

Cốc chủ?! Hắn hít một hơi, cặp mắt híp lại, kinh ngạc nhìn nàng.

“Ta đã từng cứu ngươi một mạng, nếu không có ta, mười năm trước ngươi đã chết trong trận gió tuyết kia.”

Chân mày hắn chau lại, không hiểu ý của nàng.

“Cho nên, thả phụ vương ta ra, cái này là ngươi thiếu nợ ta. Còn nữa, ngươi phải ra tay cứu dì Linh, giữ được lời hứa của ngươi — ít nhất phải để cho nàng còn sống, thỏa mãn được nguyện vọng của ta.”

Nàng càng nói càng run rẩy, khiến Liễu Nham Phong kích động muốn kéo nàng lại, lại bị Lý Vũ Dương phát hiện, né tránh đụng chạm của hắn.

Nàng không nhìn hắn nữa, mà là tỉnh táo nhìn Liễu Nhược Vân, “Cậu, oan có đầu, nợ có chủ, cho dù muốn báo thù, cũng phải đi tìm cha mẹ ta, một chút liên hệ với ta cũng không có. Hiện tại mời các ngươi ra khỏi Cẩn Vương phủ, từ nay về sau, chúng ta không còn quan hệ. Nếu không rời đi, đừng trách ta không khách khí.”

“Hừ! Xem ra ngươi muốn dứt khoát cắt đứt quan hệ này!” Như Ý khinh

thường nói.

“Sự thật đã ở trước mắt, ta đương nhiên phải muốn giữ mình.” Nàng để cho suy nghĩ của mình chết lặng, tiếp tục nói: “Nếu những hồ yêu khác biết tôi là kẻ thù giết người của hồ tộc, phát điên lên thì sẽ phát sinh ra chuyện gì? Thừa cơ hội này, ta và các người vạch rõ ranh giới cũng tốt, dù sao ta cũng có thể trở về làm Quận chúa, về phần các người... Có thể báo thù thì hãy đi báo thù, nếu không báo thù được, liền sớm về ẩn cư trong rừng đi, dù sao cũng giữ được một mạng sống. Các người đi về thì đi cửa sau, từ nay về sau, chúng ta không còn liên quan.”

“Người nói cái gì?!” Như Ý dùng sức đánh một cái vào mặt bàn, xông đến bên nàng.

“Như Ý!” Trưởng lão lập tức lên tiếng khiển trách, “Không cho phép làm vậy!”

“Cha, cha không nghe thấy nàng ta nói cái gì sao? Cha từng đại phát từ bi thay nàng chữa thương, nàng lại dùng giọng nói khinh thường này nói với chúng ta.”

Ánh mắt cơ trí của trưởng lão nhìn Vũ Dương. Đứa bé này lúc nhỏ đã thiện lương, ông không tin nàng vì tính mạng của mình mà thay đổi thành như thế này, trừ phi... Ông rũ mi mắt xuống, cho dù đau lòng cho uất ức của đứa nhỏ này, nhưng vì tồn vong của hồ tộc, ông chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

“Tại sao?” Liễu Nham Phong không hiểu, hỏi nàng, trong mắt tràn đầy đau đớn cùng thất vọng.

Nàng thật thà nhìn về phía trước, đối với câu hỏi của hắn, đành mắt điếc tai ngơ, nước mắt chỉ có thể chảy về đáy lòng.

“Tốt, oan có đầu, nợ có chủ,” Liễu Nhược Vân đứng lên, ý vị sâu xa liếc nhìn nàng một cái, “Giết tộc nhân của ta là cha ngươi chứ không phải ngươi, ta có thể tha cho ngươi một con đường sống, nhưng từ nay về sau — chúng ta sẽ không còn liên quan đến nhau nữa! Đi!”

Hắn đứng trước mặt nàng, nhìn chăm chăm nàng, mỗi câu nói của nàng đều như mũi dao đâm vào tim của hắn.

“Cháu còn đứng ở đó làm cái gì?” Thấy hắn bất động, Liễu Nhược Vân cố nén đau lòng khẽ khiển trách, “Quận chúa đã lựa chọn, chẳng lẽ cháu đã quên mối thù của tộc ta sao? Thật sự vì tư tình mà không để ý đến nghiệp lớn?”

Hắn nhìn nàng thật sâu, trầm mặc không nói gì, đáy mắt chợt lóe lên ánh sáng dĩ mãi không mờ.

Cha mẹ của hắn vì tình yêu đã bất kể mọi việc, làm liên lụy đến vô số tính mạng, bao gồm cả cha mẹ của nàng, nhưng cho dù hy sinh mạng người nhiều như vậy, hai người yêu nhau vẫn âm dương xa cách... Mà bây giờ hắn lại vì tình yêu muốn bỏ qua mọi thứ, cũng như tang thêm một vết thương cho mọi người. Hồ tộc nuôi nấng hắn từ nhỏ, chẳng lẽ hắn muốn làm hồ tộc thất vọng sao?

Là nàng thay hắn lựa chọn, cuộc đời này — là hắn phụ bạc nàng!

Hít sâu một cái, hắn rút cuộc không quay đầu lại nữa, đi ra cửa chính.

Nàng cố ý xoay người, không có dũng khí nhìn hắt bước đi. Nàng khóc không ra tiếng, chỉ là không ngừng rơi lệ...

“Cáo biệt”, Nàng liền mang theo Hạ Vũ đưa Tư Đồ Linh cùng nhau lên xe ngựa.

Chương 19

Vốn là tiết trời đang sáng trong rực rỡ ánh nắng, nói thay đổi liên thay đổi ngay, bầu trời đột nhiên tràn đầy mây đen, sắc trời u ám như đêm đen kéo xuống, rất có xu thế Thái Sơn đổ xuống. *(bánh bao: em cũng k biết diễn tả sao @@, mọi người tưởng tượng ra nhá.)*

“Dì Linh, xem ra trời muốn mưa.” Lý Vũ Dương đỡ Tư Đồ Linh đang quỳ trên mặt đất lên, nói.

Một buổi sáng tinh mơ, bọn họ đến dâng hương trước mộ cha mẹ của dì Linh. Đoạn đường này rất xa, cộng thêm dì Linh bệnh nặng chưa khỏi, cho nên bọn họ đi nửa ngày mới đến.

“Linh Vương phi, Quận chúa, nhìn sắc trời này, không bằng chúng ta tìm một chỗ tránh mưa thôi.” Hạ Vũ vừa dọn dẹp đồ cúng vừa đề nghị.

“Cũng tốt.” Tư Đồ Linh đưa tay chỉ ngôi miếu cách đó không xa, “Ta nhớ đằng trước có miếu sơn thần, chúng ta đi tới chỗ đó thôi.”

Lý Vũ Dương nâng dì Linh lên xe ngựa, sau đó ba người đi tới miếu sơn thần.

“Dì Linh, người có khỏe không?”

Tư Đồ Linh vì dùng sức xuống xe đi vào trong miếu, trên trán hiện lên một tầng mồ hôi, nhưng nàng vẫn nhắc lên khoe miệng, “Ta vẫn còn đi được.”

“Nhìn một lúc nữa thôi, chúng ta sắp đến rồi.”

Vừa vào miếu sơn thần, Vũ Dương lập tức phủ bụi ở một chỗ, giúp dì Linh ngồi xuống, Hạ Vũ vừa mới vào, bên ngoài đã đổ mưa xối xả.

“Mưa như thế này đúng là dọa người!” Hạ Vũ oán giận nói. Mới không lâu, xiêm y của nàng đều đã ướt hết rồi.

Lý Vũ Dương nhìn ra bên ngoài, trận mưa này đúng là làm người ta ứng phó không kịp. Nếu mưa không ngừng, trên đường sẽ toàn bùn lầy. Mà tình trạng thân thể của dì Linh lại không thích hợp ở trên xe ngựa, xe ngựa đi trên đường sẽ lắc lư, nói không chừng bọn họ phải ngủ cả đêm ở nơi này.

Cũng may trước khi đi dâng hương, ông ngoại đã sai người chuẩn bị nhiều lương khô cho bọn họ, cho nên ở đây nghỉ ngơi cả đêm cũng không sao.

“Dì Linh, nghỉ ngơi trước đi.” Nàng cẩn thận đem chăn mỏng trên xe ngựa đắp lên người dì Linh.

Thấy bên ngoài Mã nhi đang đập vó ngựa, khóe miệng của nàng khẽ nhếch lên, đứng lên đi ra ngoài.

“Quận chúa,” Hạ Vũ vội vàng ngăn lại, “Bên ngoài trời đang mưa lớn.”

“Không sao.” Lý Vũ Dương dầm mưa xông ra ngoài, dắt ngựa đến dưới mái hiên, vỗ vỗ cổ của nó, “Mã nhi ngoan, đợi mưa tạnh chúng ta liền dẫn người trở về.”

Ngựa hí dài một tiếng, đột nhiên dậm chân, y hệt mũi tên xông ra ngoài.

Nàng kinh ngạc, trong lòng quỳnh lên, liền muốn đuổi theo. “Mã nhi.”

“Quận chúa dừng bước, người chạy thế nào cũng sẽ không đuổi kịp một con ngựa.” Hạ Vũ kéo lấy nàng, “Mã nhi thông minh như vậy, nhất định sẽ tự mình trở về.”

“Nó chưa bao giờ như vậy...” Nhìn bóng dáng con ngựa biến mất trên đường mòn, lòng của nàng giống như bị khoét mất một chỗ, đây là món đồ duy nhất hân để lại cho chàng, nhưng nó đi mất rồi.....

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của chủ tử, Hạ Vũ cũng không nhịn được khó chịu, nàng biết Quận chúa đang nhớ tới Quận mã gia.

Nghe được tiếng ho của dì Linh sau lưng mình, Lý Vũ Dương vội vàng lấy lại tinh thần. Hiện tại nàng phải chăm sóc cho dì Linh, không có thời gian ở đây thương cảm.

“Chúng ta phải tìm chút củi đốt mới được,” Nàng nói với Hạ Vũ “Trên xe ngựa có áo mưa —”

“Quận chúa, người nghỉ ngơi một lát đi,” Hạ Vũ có chút đau lòng nhìn chủ tử cố gắng trấn định mặt mũi, “Nô tỳ đảm nhiệm việc này là được rồi.”

Lý Vũ Dương cũng không cự tuyệt, đi tới trước mặt dì Linh, thay nàng kéo chăn lên, mình thì nghiêng người dựa vào một bên.

Đối với nàng mà nói, Mã nhi cũng chỉ là một con ngựa mà thôi... Lỗ mũi chưa xốt, hốc mắt nóng lên, cuối cùng nàng chỉ có thể nhắm hai mắt, che giấu cảm xúc khổ sở của mình.

Bất tri bất giác, nàng ngủ thiếp đi, đợi khi nàng tỉnh lại, Hạ Vũ đã bớt giận, đang cùng dì Linh trò chuyện với nhau.

“Quận chúa, người đã tỉnh rồi à?” Hạ Vũ vừa nhìn thấy nàng nói: “Có đói bụng không? Nơi này có bánh hoa mai, chỉ là có chút hỏng.”

Nhìn bánh ngọt đưa đến trước mặt mình, Lý Vũ Dương cười một tiếng, “Thật may có người ở đây, nếu không chúng ta không biết phải làm sao.”

“Quận chúa sao lại nói như vậy?” Hạ Vũ nhẹ nhàng nói, “Nô tỳ có một chủ tử tốt như người, là phúc khí lớn nhất của nô tỳ. Nếu người không mang nô tỳ đi cùng, nô tỳ sẽ khóc không ra nước mắt.”

Nói tới Lý Tử Như, Lý Vũ Dương bất đắc dĩ thở dài, “Tử Như cũng không hư, chỉ là có chút kiêu căng.”

“Lời của Quận chúa thật giống với Linh Vương phi.” Hạ Vũ liếc nhìn Tư Đồ Linh, điềm tĩnh lại một chút, “Mới vừa rồi Vương phi cũng nói Quận chúa Tử Như và Cẩn Vương phi không xấu.”

Lý Vũ Dương và Tư Đồ Linh nhìn nhau cười một tiếng. Mẹ con Cẩn Vương phi có thể làm những thứ này, thật ra cũng bởi vì ghen tị, đây là điều đau khổ của nữ nhân, bọn họ có thể hiểu.

Đợi thêm chút nữa, sắc trời cũng tối dần, trong miếu ấm áp bình tĩnh, còn bên ngoài mưa vẫn to như cũ.

Chỉ là trong tiếng mưa rơi, hình như có xen lẫn với âm thanh khác..... Là tiếng vó ngựa, mượn ánh nến bên trong miếu, nàng là người đầu tiên nhìn thấy ngựa của mình, mà người đi theo phía sau nó lại là....

Tim của nàng kích động, kích động không thể nói nên lời, bóng dáng ấy nàng quá mức quen thuộc, nhưng... là ở trong mộng sao?

Trong cơn mưa to, bóng dáng màu đen của Liễu Nham Phong lưu loát ngã xuống lưng ngựa. Hắn vươn tay vỗ vỗ lưng ngựa, vừa là tán thưởng cũng vừa là cảm kích, sau đó, ánh mắt của hắn dừng lại trên người nàng, đem áo choàng trên người của mình kéo xuống, đi thẳng tới bên nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn vào tròng mắt đen như hố sâu của hắn, thấy rõ ngũ quan tuần tú của hắn, hô hấp ngừng lại, đầu choáng váng, thân thể lung lay

Hai cánh tay của hắn bám vịn lấy người nàng.

“Ngươi...” Thiên ngôn vạn ngữ, trong lúc nhất thời nàng không biết bắt đầu nói từ đâu, vốn tưởng rằng cuộc đời này sẽ không gặp lại, nhưng sao hắn lại xuất hiện trong đêm mưa, ở nơi vắng vẻ hoang dã này?

Liễu Nham Phong nói nhỏ êm ái ở vành tai nàng, “Lúc đấy đưa Mã nhi cho nàng, không ngờ nó thật sự có linh tính, dẫn ta tới tìm nàng.”

Cái ôm ấm áp quen thuộc của hắn khiến lòng của nàng như tìm lại được hơi ấm ngày trước, chỉ là, tại sao hắn lại ở chỗ này?

Dường như nhìn thấy nghi ngờ của nàng, Liễu Nham Phong đưa tay chạm vào đôi má có vẻ hơi gầy gò kia, chậm rãi nói: “Hoàng thượng băng hà.”

Lòng của nàng chấn động, nhớ tới lời của ông ngoại nói xuất hiện điềm xấu trong kinh thành — chính là chuyện hoàng thượng băng hà ư!

Nhìn tròn mắt thâm trầm của Liễu Nham Phong, nàng không khỏi kích động, “Hoàng thượng băng hà, nhưng làm sao ngươi lại biết được nơi này?”

“Ta tới tìm đồ của ta.”

Tâm của nàng lo sợ. “Đồ của ngươi?”

“Chính là nàng.” Một câu nói đơn giản của hắn, đã ước định rằng cuộc đời này của bọn họ sẽ không thoát được duyên phận.

“Nhưng cha ta đã giết —”

Ngón tay của hắn ngăn chặn môi của nàng, lắc đầu một cái, “Thù hận năm đó không liên quan đến nàng, nếu thật sự muốn hận, có lẽ nàng nên hận ta. Dù sao nếu không phải vì cha mẹ ta, cha mẹ nàng cũng không bị kéo vào vùng nước xoáy.” Hắn ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Nếu không có cha mẹ ta, hôm nay có lẽ nàng có thể được hưởng được hạnh phúc, cho nên, cuối cùng ai nợ ai cũng không còn quan trọng nữa, nếu không hiểu rõ thì đừng tự trách mình.”

Lời nói của Liễu Nham Phong làm nước mắt của nàng không ngừng chảy xuống.

Nhìn thấy nước mắt của nàng, đáy mắt hắn thoáng qua một tia nhu tình, vươn tay ôm nàng vào trong ngực, “Trên đường tới đây, ta với phụ vương nàng đã gặp mặt nhau, ta đã bảo ông ấy nhanh về kinh chịu tang, còn ta thì nhận lệnh hộ tống Linh Vương phi về kinh. Chỉ có một chuyện khó giải quyết — Hòa Trác cũng ở nơi này.”

Nghe thấy cái tên này, sắc mặt nàng khẽ biến đổi, “Làm sao có thể? Thiếp rõ ràng truyền tin với phụ vương, nói thiếp trở về biên cương mà.”

“Là mẫu phi của nàng.” Ánh mắt hắn lạnh lẽo, “Chính bà ta truyền tin cho hắn, nói nàng không về biên cương, mà đi theo dì Linh về quê nhà.”

“Nếu hắn đã tới đây rồi, vậy sao chàng còn đến?!” Nàng gấp gấp túm lấy áo hắn, “Hắn muốn lấy mạng của chàng đó!”

Hắn cầm tay của nàng, “Ta không quan tâm.”

Đầu tiên nàng cảm động, nhưng rất nhanh lại nhớ tới khoảng cách của hai người, tâm tình lập tức trầm xuống, “... Làm sao chàng có thể không quan tâm? Thân phận của chàng tôn quý như vậy —”

“Vũ Dương!” Hắn cười một tiếng, cắt đứt lời nói của nàng, thuận tiện gián tiếp truyền tin, “Ta chỉ là Liễu Nham Phong, không có hứng thú đổi lại họ Lý, ngôi vị hoàng đế sẽ để cho cho phụ thân của ta.”

Nàng kinh ngạc tròn to mắt, “Phụ thân chàng...”

Nàng biết bệnh của Thái tử có khởi sắc, nhưng thật sự đã khỏi hoàn toàn sao? Hơn nữa với cá tính si tình của Thái tử, hẳn hẳn không muốn làm vua. Cuộc đời này con cháu của hẳn cũng không nhiều, nếu hẳn không muốn có ngôi vị hoàng đế, vậy tương lai chỉ có đứa bé của Thái tử phi lên kế vị.

“Phụ thân ta thân là con cháu chính thống trong hoàng tộc, nhưng người không muốn làm hoàng đế, vậy nên người khác mới kén đáo cứng rắn ép buộc hẳn, mới xảy ra cục diện năm đó.” Liễu Nham Phong nhẹ nhàng lắc đầu, “Đã trải qua nhiều chuyện, chúng ta còn chấp nhất những lễ giáo kia sao? Ngôi vị hoàng đế tương lai nên để lại cho người có tài có đức, về phần chúng ta, sống bình thường qua ngày là được rồi.”

Tâm tư Lý Vũ Dương chấn động, nhất thời không biết nói cái gì.

“Hiện tại ai đăng cơ làm hoàng đế cũng không quan trọng, người mà chúng ta muốn tìm là Hòa Trác, hẳn bây giờ đã lộ mặt thật rồi.” Thấy vẻ mặt xúc động của nàng, Liễu Nham Phong dừng lại mới nói: “Chỉ vì nàng, hẳn đã rời xa kinh thành, lại không ngờ tới hoàng thượng lại băng hà vào lúc này, mà ngày trước hoàng thượng đã truyền ngôi kế vị cho phụ thân ta, Hòa Trác vì tình hình này mới phải trở mặt.”

“Mười năm trước, Thái tử phi không sinh được người kế vị tiếp theo. Hòa Trác bèn đưa con ruột của mình vào cung, thuyết phục Thái tử phi nói dối là đã có thai, rồi trao danh phận địa vị cho đứa trẻ. Hẳn phạm tội khi quân, chỉ cần hồi kinh là con đường chết, phụ hoàng ta nhất định sẽ giết hẳn.”

Thì ra là như vậy. “Vậy Thái tử phi thì sao? Nàng cũng không phạm phải

tội khi quân.”

“Phụ hoàng nể tình nàng ta cũng không gây bất lợi gì cho chúng ta, hơn nữa lần này lại ra tay giúp đỡ, vì vậy mà tha cho tội chết. Mà sự việc diễn ra mấy năm nay cũng đã khiến cho Thái tử phi nhìn đời với ánh mắt đăm đăm, nàng cầu xin với phụ hoàng cho mình thấp nhang kính phật trong thời gian dài. Hiện giờ nàng đã đi tới Đại Phật tự, ăn chay niệm phật để bù đắp lỗi lầm.”

“Trước mắt thế lực của Hòa Trác đã được dẹp yên, tuyệt đối không có khả năng hồi cung, cậu cũng mang người tới, Hòa Trác nếu tới đây, hắn sẽ chạy không thoát được.”

“Chuyện như vậy... là kết thúc?” Nàng như ở trong mộng, cảm giác chuyện hình như sẽ không dễ dàng như thế.

“Phụ hoàng lên ngôi là chuyện đã định, mặc dù bè phái của Hòa Trác không ít, khó tránh gặp phải cơn sóng dữ, nhưng có phụ vương nàng ở một bên giúp đỡ, ta nghĩ sẽ ổn cả thôi.”

Nghe được lời nói khẳng định của hắn, mặc dù trong lòng có chút không yên nhưng nàng vẫn nguyện tin tưởng hắn.

Lý Vũ Dương không nhịn được khẽ nhếch khóe miệng lên, gọi, “Dì Linh” rồi lôi kéo dì Linh đến trước mặt của hắn, “Người nghe thấy chưa?”

Đôi môi tái nhợt của dì Linh nở ra một nụ cười yếu ớt, “Nghe được.”

Hắn quỳ gối bên cạnh dì Linh, “Nham Phong sẽ cố gắng hết sức để chữa khỏi cho người, khiến người chính mắt nhìn thấy Nặc Nặc lớn lên.”

Tư Đồ Linh nghe thấy như vậy, trên mặt lưu lại hai hàng nước mắt.

“Có nước không?” Hắn ngẩng đầu nhìn Vũ Dương, “Giúp dì Linh uống chút nước đi, sau đó ta sẽ thay nàng châm kim.”

“Có.” Hạ Vũ vội vàng chạy ra xe ngựa lấy nước.

Vũ Dương theo giúp một tay, ngoài mừng rỡ ra, lúc xoay người ánh mắt của nàng vừa vận cũng đối diện với ánh mắt căm hận của Như Ý.

Vì nhìn thấy hắn cho nên nàng quá hưng phấn, nàng không chú ý đến Như Ý vẫn trung thành đi theo phía sau.

Trong chớp mắt tiếp theo, Như Ý đột nhiên dời đi tầm mắt của mình, mặt hướng ra bên ngoài cửa miếu, nhìn mưa to đang không ngừng rơi.

Lý Vũ Dương cũng không nói nhiều, nhận lấy ống trúc đựng nước trong tay Hạ Vũ rồi xoay người lại, không đoán được có chút choáng váng, ngực khó chịu, thân thể không chịu được lung lay.

“Quận chúa!” Hạ Vũ nhanh tay lẹ mắt vịn lấy nàng.

“Không có việc gì.” Nàng lắc đầu một cái, sợ Liễu Nha Phong sẽ phân tâm khi châm kim cho dì Linh, nên quyết định đứng bên ngoài chờ một lát,

“Người cầm nước đem vào đi.”

“Vâng.” Hạ Vũ cầm nước chạy vào.

Như Ý nghi ngờ nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, đột nhiên có chút mảnh khốc kéo tay nàng lại.

Cử động này khiến Vũ Dương giật mình, nhất thời bị mất đà, không kịp phản kháng.

Sau đó Như Ý nhướng mày, oán hận liếc nàng một cái, rồi không để ý đến trời mưa to chạy ra ngoài. Nhiều năm đi theo hắn, nàng ta cũng hiểu được một chút y thuật, mạch tượng của Vũ Dương là biểu hiện cho việc có thai.

Vũ Dương muốn lên tiếng gọi lại, nhưng cuối cùng chỉ có thể thở dài. Gọi nàng ta lại thì như thế nào? Mình cũng không biết an ủi như thế nào cho phải.

Yêu là hạnh phúc, nhưng cũng là khổ đau. Dù sao tình cảm cũng không thể cưỡng cầu, một lòng cũng không thể lo cho nhiều người.....

Bởi vì mưa to, cho nên đoàn người chờ cả đêm ở trong miếu mới đến được bộ lạc.....

Vũ Dương không chờ đợi được muốn đem phu quân của mình giới thiệu cho người của cả thôn, nhưng nụ cười trên mặt của nàng dần biến mất khi càng đến gần bộ lạc. Chẳng biết tại sao trong không khí lại có một mùi khác thường, khiến cho nàng có chút luống cuống.

Ngược theo đường về, theo lý sẽ thấy bộ lạc xuất hiện, nhưng ai cũng không ngờ cảnh sắc trước mặt đã thay đổi. Không còn sương mù lượn quanh, không còn hương hoa thơm ngát, mà thay vào đó lại là khói mù tiêu điều, mọi thứ đều bị mưa to làm ướt hết. Vốn dĩ cánh hoa đào phải tràn đầy khắp nơi, cư nhiên lại bị lẫn vào bùn đất, máu đỏ lênh láng khắp chốn.

Chưa đến gần, màu của nước sông cũng khiến cho Nham Phong và Vũ Dương chấn động.

Nham Phong lấy lại tinh thần trước, giao phó Hạ Vũ chăm sóc Tư Đồ Linh, còn mình thì cưỡi ngựa phi như bay đi về phía trước, Vũ Dương cũng lập tức đuổi theo.

Vừa vào bộ lạc, cảnh vật thế ngoại đào nguyên đã mất hết, trở thành sơn mạc hoang vu, mảnh đất đỏ thẫm, tiêu điều vắng vẻ.

Vũ Dương xuống ngựa, bộ dáng lạng lạng tiến về phía trước, không nỡ nhìn một màn thảm hại ở trước mắt, không chịu nổi khổ sở, nàng muốn kêu khóc thật to, nhưng lại chỉ có thể lấy tay đè lên ngực. Tâm của nàng rất đau

Nham Phong ôm chặt nàng ở phía sau, cảnh tượng này giống như cách thức Hòa Trác diệt hồ tộc năm đó, khiến cho hắn nhớ lại ký ức tàn khốc và cảnh tượng tan hoang khi xưa, đầu hắn có chút đau.

Sớm biết Hòa Trác có tính bạo chúa, lại không ngờ khi đã tới đường cùng, lòng dạ độc ác của hắn vẫn thế, lại “huyết tẩy” nơi đây.

Liều Nham Phong nhạy cảm nghe được tiếng bước chân đến gần, liền lấy

chủy thủ ở ngang hông ra ném.

“Không!”

Bởi vì thanh âm của nàng, tay hấn nghiêng sang, chủy thủ bị lệch, bắn ra ngoài, nhưng lại rơi ra sau thân của người đó, đốt trội lấy cây khô.

Tầm mắt của Doãn Liễu Đạo trầm ổn nhìn xuống thủy chủ rơi sau lưng của mình, chỉ lệch một chút nữa thôi, tính mạng của hấn đã mất rồi.

“Hấn là thúc phụ của ta!” Lý Vũ Dương chạy đến trước mặt hấn, mắt đỏ hoe, khó nén kích động hỏi: “Thúc phụ... chuyện gì đã xảy ra?”

Doãn Liễu Đạo bất đắc dĩ thở dài, “Là Hòa Trác.”

Cái tên này, khiến mặt nàng vốn không có huyết sắc càng tái nhợt hơn. Nàng lão đảo thối lui một bước, đứng vào sau lưng Liễu Nham Phong.

Hấn ôm lấy nàng, cho nàng dựa vào.

“Đêm qua hấn dẫn theo một nhóm cao thủ, chém giết mấy trăm người của chúng ta, trước khi đi còn đốt một đám lửa lớn, đem cả bộ lạc đốt hết.” Doãn Liễu Đạo nhìn cảnh trí trước mắt hoang vu thê thảm, hốc mắt rung rung, “Ta vốn dĩ không nên rời khỏi đây, nhưng giữa trưa hôm qua tể ti đột nhiên bảo ta mang tất cả trẻ nhỏ đến ngọn núi phía sau ao đầm, hơn nữa còn phải làm phép khiến trời mưa to, tới sáng sớm hôm nay mới có thể mang toàn bộ trẻ nhỏ xuống núi. Không ngờ... ta vừa xuống núi liền nhìn thấy cục diện này.”

Là ông ngoại! Mưa đêm qua cũng là do ông...

“Vậy ông ngoại cháu đâu?”

“Tế ti bị hấn đả thương rồi.” Doãn Liễu Đạo khó nén bi phần nói. “Tế ti đã sớm tính đến ngày hôm nay, vì vậy muốn ta làm mưa xuống, kéo chân của cháu lại, nếu không chỉ sợ hôm qua cháu không trốn được kiếp này.”

Bọn họ có thể hiểu hơn ai hết, hắc tế ti Mưu Quang hận nhất chuyện vọng tưởng dùng pháp thuật đi ngược lại ý trời, nhưng cuối cùng hắc cũng đành phải lựa chọn làm như vậy, chỉ vì muốn giữ được chút huyết mạch của thôn này.

“Đến đây.” Doãn Liễu Đạo cô đơn mở miệng, “Tế ti đang ở tế đàn chờ cháu nhưng cháu phải chuẩn bị tâm lý.”

Liễu Nham Phong ôm nàng thật chặt, kéo bước chân nặng nề của nàng đi theo sau Doãn Liễu Đạo.

Vừa đến tế đàn, trong khung cảnh khắp nơi đều đồ nát, nàng liền nhìn thấy người nằm trên mặt đất, toàn thân đều đầm máu, lập tức vọt tới bên cạnh ông, “Ông ngoại?!”

Nghe thấy thanh âm, ông lão chậm rãi mở mắt ra, trong đó thoáng qua một tia sáng yếu ớt, “Vũ Dương? Cháu đã trở lại.”

Hốc mắt của nàng đỏ hoe, gương mặt tái nhợt, “Vũ Dương đã về rồi! Ông ngoại, ông không được có việc gì đấy! Nham Phong? — Phu quân của cháu

sẽ cứu ông!”

Nham Phong lập tức tiến lên muốn chặn bệnh.

Muru Quang lại mở miệng ngăn chặn, “Đừng, mệnh của ông đã hết, đừng làm việc vô ích nữa.”

Tròng mắt đen như nước sơn của Nham Phong nhìn ông. Hành nghề y nhiều năm nay, hẳn biết tâm mạch của đối phương đã đứt, cho dù hẳn ra tay cũng chưa chắc có thể cứu về.

Biết trước được sinh mạng của mình như nước, từng giọt từng giọt đang dần cạn kiệt, nhưng ánh mắt của Muru Quang vẫn an tường yên bình như cũ.

“Vũ Dương,” Ông gian nan phát ra âm thanh, “Ông ngoại hỏi cháu một lần nữa, cháu muốn gỡ dây bạc trên chân của mình xuống không?”

Vũ Dương rung rung hai mắt nhìn ông, thoáng chốc hiểu rằng ông muốn giữ lại hơi thở chờ mình, chính là chờ câu hỏi này.

Nhìn ánh mắt của ông ngoại đang nhìn nam nhân kia, cố gắng giữ hơi đợi nàng trả lời, nàng đột nhiên hiểu ra. “Là vì Nham Phong?”

Mắt của Muru Quang nháy lên một cái, “Đây là do chúng ta thiếu hẳn.”

Năm đó nếu không phải do Liễu Phàm nhất thời tin lầm Hòa Trác, sẽ không giết công chúa hồ tộc, cũng sẽ không cho Hòa Trác có cơ hội kiêu

ngạo, trở thành quốc sư đương triều. Hôm nay bọn họ bị diệt thôn, đây cũng là do bọn họ nợ hồ tộc, phải trả lại....

Tâm của nàng nhói một cái, ngẩng đầu lên nhìn Liễu Nham Phong, gật đầu đồng ý. “Tốt, tháo ra thôi.”

Mẫu thân năm đó đã phong bế năng lực của nàng, chỉ vì muốn nàng bình thường sống qua ngày, nhưng nàng lại gặp được một nam nhân bất phàm, số kiếp đã định không bình thường cả đời được... Nếu cuối cùng trốn không thoát, nàng chỉ có thể đón nhận.

Mục Quang muốn dùng chút hơi sức cuối cùng để đứng dậy, Liễu Nham Phong lập tức nâng ông lên, ông cảm kích nhìn hắn một cái, trong miệng lầm bầm, tay run rẩy lấy dây bạc của Vũ Dương xuống.

Trong nháy mắt, một cảm giác lạnh lẽo quỷ dị bỗng chốc vụt qua toàn thân của nàng, cái cảm giác rét lạnh tràn ra từ trong cơ thể làm huyết sắc trên mặt của nàng mất hết —

“Nhìn thấy không?” Mục Quang lầm bầm nói, “Cháu phải lựa chọn như thế nào... Tự cháu nhìn cho rõ đi.” Ông ngẩng đầu hiền lành nhìn Vũ Dương một cái, thân thể khẽ chấn động, thở dài một hơi, nhắm lại hai mắt, hồn về cực lạc.

Nham Phong lập tức muốn ra tay cứu giúp, nhưng mạch của ông đã hoàn toàn không còn, đột ngột đi về cõi tiên.

Vũ Dương nhìn thấy Nham Phong nhào tới bên người Mục Quang, lệ của nàng tuôn như suối, khóc ròng lên.

Nàng không thể tin được chỉ mấy ngày trước trời còn quang đãng, mà nay người thân của nàng đã không cùng một thế giới với nàng. Cả thôn lại vô duyên vô cớ hy sinh, phải mất đi bao nhiêu mạng người... Lòng của nàng như bị rỉ máu, trào dâng một nỗi tuyệt vọng khó tả.

Liễu Nham Phong im lặng, nhẹ nhàng đặt tay lên trên đôi vai đang run rẩy của nàng, không nói được lời an ủi nào.

Đụng chạm của hắn khiến nàng lấy lại tinh thần, nước mắt của nàng đột nhiên ngừng. Nơi này đâu chỉ có một mình nàng đau đớn? Tiếng khóc lóc bi thương này làm sao mà thoát ra được...

Nàng quay đầu, hoảng hốt nhìn bốn phía của tế đàn. Mười mấy đứa bé đang ở đây, đứa ngồi đứa đứng, đều khóc thút thít vì mất người thân....

Đừng khóc, đừng khóc, còn sống là còn hy vọng... Nàng muốn mở miệng, nhưng lại không phát ra được âm thanh gì, chỉ cầu ông trời không cần lấy thêm một mạng sống vô tội nào nữa.

Đột nhiên, nàng vuốt lại mắt của ông, vung tay lên, dùng sức đánh Liễu Nham Phong.

Tiếng bạt tai lớn như thế, khiến cho tế đàn tràn đầy tiếng khóc bỗng chốc yên tĩnh.

Đầu của Liễu Nham Phong bị đánh lệch đi, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh.

“Đều là người! Tất cả đều là do người hại!” Nàng lại vung tay lên, bàn tay lại tát hấn một cái nữa, “Tất cả đều là do người!”

Hấn không có phản ứng, im lặng như cũ nhìn nàng, gương mặt của hấn đau đến nỗi như bị lửa đốt, nhưng vẻ mặt điên cuồng của nàng còn làm tim hấn đau hơn. Hấn có thể hiểu hiện tại lòng nàng đang đau đớn như bị lửa đốt.

“Báo thù... Người nói cho ta biết tại sao người muốn báo thù?” Nàng bắt lấy hấn, gào thét như bị điên rồi, “Cha ta hoặc Hòa Trác giết chết cha mẹ của người rồi thì sao? Cho dù tộc các người bị giết cũng không liên quan đến ta, vì sao ta phải giúp người? Tại sao hôm nay họa này lại liên quan đến tộc của ta? Nếu như người không báo thù, không tìm Hòa Trác, bọn họ sẽ không phải chết, cho nên tất cả đều do người!”

“Vũ Dương...” Hấn dùng tay ôm chặt lấy nàng, tâm trạng nàng đang bị thương, hấn hiểu, nhưng hấn cũng không khá hơn nàng.

“Không nên đụng vào ta! Người đi cho ta, tránh xa ta ra.” Nàng dùng sức đẩy hấn ra, không cách nào để hấn lại gần mình được, “Ta không biết... tại sao năm đó ta lại cứu người. Nếu khiến người chết ở trận đại tuyết năm đó, ngày hôm nay cũng sẽ không xảy ra chuyện thế này....”

“Chuyện hôm nay cốc chủ cũng không vui vẻ gì.” Như Ý yên lặng ở một bên, không nhìn được lên tiếng nói chuyện thay Nham Phong. “Tất cả đều do Hòa Trác giết người nhà của người, người tỉnh táo lại một chút đi.”

“Ta đang rất tỉnh táo!” Hai gò má run rẩy của nàng đầy nước mắt, ánh mắt hận thù nhìn Liễu Nham Phong, đưa cánh tay mảnh khảnh chỉ vào hấn, “Năm đó cha ta giết mẹ người, hôm nay ngược lại là... tóm lại chúng ta không thiếu

nợ nhau, nên đã đủ rồi. Đi! Ngươi lập tức đi cho ta! Nếu không ta sợ sẽ không không chế được mình mà giết ngươi, bắt ngươi tể những người vô tội ở trong thôn.”

“Ngươi... không nói lý lẽ!” Như Ý tức giận nói.

Mặt của hắn bình tĩnh nhìn nàng, khẽ thở dài, cúi đầu quỳ một gối xuống trước thi thể Mưu Quang, thay ông sửa sang lại áo.

“Đừng động vào ông ngoại của ta!” Nàng tiến lên đẩy tay hắn ra.

“Vũ Dương,” Liễu Nham Phong dịu dàng kêu tên của nàng, “Nghỉ ngơi một chút đi.”

Ánh mắt của nàng lạnh lẽo, chợt lấy bảo kiếm bên hông của hắn, chĩa thẳng mũi kiếm sắc bén vào cổ họng hắn, “Có đi hay không?”

Cử động của nàng khiến cho mọi người ngây ngẩn. Tất cả đều tưởng rằng Lý Vũ Dương chỉ nhất thời kích động, tâm tình khó có thể bình phục, nhưng lúc này nàng thật sự muốn động thủ đả thương người thì lại là chuyện khác.

Gương mặt Liễu Nham Phong nghiêm túc, không sợ hãi mà vươn tay ra muốn hạ kiếm của nàng, nhưng nàng rất nhanh đã trở tay, mũi kiếm trực tiếp xẹt qua cánh tay hắn, máu tươi lập tức nhuộm đỏ màu áo trắng của hắn.

Như Ý ở một bên rút kiếm đỡ cho chủ.

Doãn Liễu Đạo thấy thế, cũng lập tức bảo hộ ở trước người Vũ Dương, “Nơi này máu đã chảy thành sông, các người hãy giơ cao đánh khề, đi thôi.”

Thấy nàng nhìn mình bằng ánh mắt cực kỳ oán hận, đáy mắt của Liễu Nham Phong thoáng qua tia hoảng hốt. “Có trời đất làm chứng, ta nhất định sẽ giết Hòa Trác,” Hắc mở miệng, giọng nói lạnh lùng, “Lấy đầu của hắc, để tế hồn của mọi người!”

“Không cần, ta chỉ muốn mang theo những đứa bé này, tìm nơi kín đáo xây dựng lại bộ lạc. Người thấy những đứa bé này không?” Nàng u oán nhìn hắc, “Bảo thù... Các người hãy tự làm điều ngu ngốc ấy đi, ta chỉ muốn giữ lại mạng của những đứa bé này. Các người đi đi, mang theo dì Linh về lại nơi các người nên đi, đi làm Hoàng đế, làm cóc chủ, tùy người muốn làm gì thì làm, chỉ xin các người không xuất hiện trước mặt của ta nữa, để cho ta nhớ tới ngày hôm nay. Từ nay về sau, chúng ta sẽ không còn liên quan.”

Lời nói của nàng làm chấn động trái tim của hắc, khiến cho hắc đau đến không muốn sống, nhưng cũng không có bất kỳ câu chữ nào để phản bác.

“Đi thôi, cóc chủ.” Như Ý đè trên cánh tay bị thương của hắc, nói.

Hắc không nói thêm nữa, nhìn lại nàng một cái thật sâu, “Ta nhất định sẽ giết Hòa Trác!”

Lý Vũ Dương giống như không nghe được lời nói của hắc, phẫn hận xoay người, không nhìn hắc nữa.

Nhìn bộ dáng quyết liệt của nàng, hắc âm thầm xoay người rời đi, bước chân chạm vào mặt đất, thanh âm phát ra làm tan nát lòng người.

Đến khi hấn đi xa, lên ngựa, nàng mới chịu đựng không được xoay người nhìn bóng lưng của hấn.

Nham Phong! Vĩnh biệt! Chỉ cần ông trời cho chúng ta đoạn tuyệt duyên phận vào lúc này, chúng ta cũng sẽ không phải gặp nhau trên đường xuống suối vàng. Nàng thì thầm trong lòng, nhắm mắt lại, một hàng lệ chảy xuống gương mặt của nàng, bảo kiếm trong tay nàng rơi xuống mặt đất.

“Tại sao?” Doãn Liễu Đạo không hiểu, nỗi khổ sở của nàng rõ ràng như vậy.

“Thúc phụ, mang theo bọn nhỏ đi nhanh đi.” Nàng đứng bên cạnh ông ngoại, giống như mất hết tất cả sức lực, “Hòa Trác có thể trở lại.”

Sắc mặt Doãn Liễu Đạo đại biến, trong mắt tràn ngập hận ý.

“Đi thôi.” Nàng ôn nhu nhìn hấn, “Đừng nghĩ đến chuyện báo thù nữa, ông ngoại bảo người mang theo đám nhóc này, chính là muốn giữ lại huyết mạch của chúng ta, bọn nhỏ bây giờ chỉ có thể dựa vào người.”

“Cháu thì sao? Cháu không đi sao?”

“Cháu không thể đi, cháu muốn ở lại chỗ này.” Khóe miệng của nàng nhếch lên, giễu cợt.

“Vũ Dương...”

Nàng lắc đầu một cái, “Đừng có lằng nhằng nữa, nếu làm nghịch số trời thì phải trả một cái giá thật lớn, cha mẹ cháu đã thế, ông ngoại cũng như vậy, mà cháu... không có ngoại lệ. Năm đó cha mẹ lấy mạng của mình đổi lấy mạng cháu, hôm qua ông ngoại cũng như vậy để bảo vệ cháu và đám trẻ này, vậy hôm nay... cháu sẽ dùng mạng của mình để bảo vệ Nham Phong, đây là chúng ta thiếu hần.”

“Cháu thấy được Nham Phong sẽ chết?!”

“Dạ, ở chỗ này.” Nàng chỉ vào chỗ đất trống của tế đàn, “Cháu thấy hần cả người đầy máu nằm ở đây.”

Doãn Liễu Đạo nhìn theo phương hướng tay của nàng, không khỏi thở dài, “Ta hiểu rồi, vậy nên cháu mới đuổi hần đi. Được rồi, ta lập tức mang theo đám nhỏ này đi, cháu hãy bảo trọng.”

Lý Vũ Dương không trả lời, chỉ là nhìn ông ngoại, cũng không nhúc nhích.

Trong ánh nến chập chờn xung quanh tế đàn, bốn phía là cảnh tượng yên tĩnh, bi thương, thảm thiết.

Nàng ngồi một mình trên mặt đất, mang theo nhiều tâm tình. Bỗng nhiên xuất hiện một tiếng bước chân từ xa đến gần, nàng ngẩng đầu, lại kinh ngạc nhìn thấy bóng dáng yếu điệu trước mắt.

Như Ý lạnh lùng, hừ một tiếng, “Nữ nhân ta thấy không ít, nhưng ngu ngốc giống như ngươi, thì lần đầu tiên nhìn thấy!”

“Người...” Nàng sửng sốt một chút, “Tại sao người lại trở về?”

“Trở lại xem hồ lô của người mua bán thuốc gì!”

Vũ Dương suy tính một hồi, ánh mắt vội vàng nhìn ra phía sau nàng.

“Không cần tìm, cóc chủ không có trở lại.” Như Ý trực tiếp ngồi bên cạnh nàng, nghiêng đầu quan sát nàng, “Người tính ngồi chỗ này đến bao giờ.”

Ánh mắt của nàng hơi thu lại, “Không liên quan đến người, người đi nhanh chút đi.”

“Ta đã trở lại, thì cũng không có ý định rời đi.” Như Ý nhún vai một cái, “Ta quay lại lấy bảo kiếm thì nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi của người cùng thúc phụ.”

Vũ Dương nghe thấy thế thì chân động.

“Chỉ là, ta không có nói cho cóc chủ biết.” Như Ý nhàn nhạt liếc nàng một cái, cảm thấy không thích hợp, liền nói: “Ta chưa bao giờ thích người, bởi vì người là nghĩa nữ của Cẩn Vương gia, cha người là đồng lõa giết hồ tộc năm đó, người chẳng qua chỉ là người phạm, không có đạo hạnh, không thể sống lâu. Nhưng ta tự nhận có một chút không bằng người, ánh mắt của cóc chủ chỉ dừng lại trên người của người.”

Nghĩ đến Liễu Nham Phong, Lý Vũ Dương không khỏi dịu dàng cười một tiếng, “Ta rời khỏi rồi, người có thể canh giữ bên cạnh người của hắn.”

“Ta đối với đồ của người khác không có hứng thú.” Ánh mắt của Như Ý nhìn thẳng vào nàng, “Ta chỉ hỏi người một câu — nếu cóc chủ ở lại bên cạnh người, thực sự sẽ chết sao?”

“Ta nhìn thấy hắc chết ở chỗ này, còn ta thì đứng ở một bên.”

“Cho nên người mới đuổi cóc chủ đi, mình ở lại chỗ này? Người không sợ người chết sẽ là người sao?”

“Mạng của ta nếu hôm nay chết ở đây, thì đó cũng là ý trời.” Giọng nói của nàng cô chấp. “Ta không sợ.”

Như Ý đưa cọt nhìn nàng, “Người thật đúng là nghĩ thông rồi sao, không để ý mạng lớn... Cũng không để ý mạng nhỏ sao?”

Lòng của nàng chấn động, “Ý của người là gì?”

“Cái này!” Như Ý chỉ tay vào bụng của nàng, “Nơi này có đứa bé của cóc chủ.”

Nàng chấn động, “Sao người biết?”

“Hôm qua ta đã biết rồi, không ngờ y thuật của cóc chủ lại không phát hiện được chuyện này. Ta nghĩ hắc đã lâu không nhìn thấy người, cho nên hôm qua vừa thấy người, đầu óc đã bị hồ đồ.”

Lý Vũ Dương cúi đầu, chán nản không nói.

Thật ra trên đường trở về Miêu Cương, nàng đã biết mình mang thai, chỉ là có nhiều việc diễn ra như vậy, đứa trẻ chưa ra đời đã khiến nàng đau lòng.

Vốn tưởng rằng trở lại Miêu Cương sống, cho dù nàng và hắc không có kết quả, nơi này cũng sẽ trở thành nơi cư trú tương lai cho nàng và đứa bé, nào biết cuối cùng lại là cảnh tượng hoang tàn...

Nàng hối hận vì đã trở lại, hối hận mang đến tai ương cho nơi này, nàng hối hận không nghe lời nói của mẫu thân. Nàng khóc không ra tiếng, nước mắt lặng lẽ rơi.

“Ngươi đừng khóc!” Như Ý nhìn thấy nàng rơi lệ, đầu hàng thở dài, cảm thấy mình thua thảm hại rồi.

Có lẽ nữ nhân này mới thích hợp với cốc chủ nhất, chỉ có nàng mới có thể tác động đến cảm xúc của cốc chủ, hơn nữa lấy tính mạng mình để yêu hắn.

“Nữ nhân ngu ngốc, đừng khóc.” Dáng vẻ nhu nhược của nàng làm Như Ý phiền loạn, “Không phải vậy... Ngươi không muốn ta làm ảo thuật cho ngươi xem sao?”

Nàng mở to đôi mắt đăm lệ, không hiểu nhìn Như Ý.

Khóe miệng Như Ý giương lên, xoay người một cái ở trước mặt nàng, khi trở lại đã là bóng dáng của người khác.

“Ngươi...” Thấy một màn ở trước mắt, nàng kinh ngạc đến nỗi quên rơi lệ.

(bánh bao: chị trẻ con dễ dụ quá =)))

“Rất giống cóc chủ phải không?” Như Ý hài lòng ở trước mặt nàng lung lay một cái, “Công phu lợi hại nhất của ta là ảo thuật, bất luận kẻ nào ta chỉ cần liếc mắt nhìn, ta đều có thể biến thành hình dạng của hắn.”

“Thật là thần kỳ...” Nàng giật mình quan sát Như Ý, chỉ thấy cô nương mềm mại trong chớp mắt đã biến thành một Liễu Nham Phong nhanh nhẹn.

“Người đừng nhìn ta như vậy,” Thấy ánh mắt nhu tình của nàng, bộ dạng Như Ý không chịu được mắng khẽ, “Bề ngoài của ta giống cóc chủ, nhưng ta chính là Như Ý.”

Nàng không nhịn được nhếch khóe miệng lên.

“Biết cười là tốt rồi.” Như Ý ngồi bên cạnh nàng. “Người thật sự không đi?”

Nàng lau nước mắt trên mặt, lắc đầu một cái.

“Mang theo đứa bé xuống suối vàng cũng không hối hận?”

Nàng vẫn lắc đầu, “Hãy thay ta chăm sóc tốt cho Nham Phong.”

“Cái này sợ rằng không có khả năng.” Như Ý kinh hoàng lắc đầu nói. “Ta không có biện pháp biết tính toán của người hay bỏ mặc người không lo. So với người phạm mang thai như người ra còn có chút khả năng, ta sẽ không để

người ở nơi này rồi đi mất.”

Mặc dù Như Ý miệng lưỡi gai góc, nhưng thật ra thì có lòng tốt giúp nàng.

Nàng lộ ra vẻ xúc động, vươn tay lôi kéo người nàng ta, mặt cảm động, “Cám ơn người, nhưng ta không thể hại người.”

“Không sợ, ta có thể, đi cùng ta đi.” Như Ý chăm chú nhìn nàng, “Cốc chủ cho rằng người hận hấn mà tinh thần chán nản, thân thể của Linh Vương phi bởi vì chịu đả kích nên có chuyển biến xấu, hấn chỉ có thể ở lại chăm sóc, nếu không ta khẳng định hấn sẽ quay lại đây.”

“Ta không thể theo hấn... Cuộc đời này chúng ta vốn không có duyên.”

“Đừng nói những lời như cuộc đời này không có duyên, kiếp sau như thế nào người làm sao biết được? Không bằng trân trọng kiếp này. Người —” lời nói của nàng đột nhiên bị âm thanh bên ngoài tế đàn vang lên làm đứt đoạn.

“Là mã nhi!” Nàng nhận ra tiếng kêu của con ngựa, chỉ là tiếng kêu của nó có chút kỳ quái, mang theo một tia mê lương không bình thường.

Lòng của nàng căng thẳng, vội vàng đứng lên muốn dò xét, nhưng mới đi được mấy bước, đã nhìn thấy Hòa Trác xuất hiện phía trước tế đàn.

Máu ở trên đầu hấn chảy xuống, một thân nhếch nhác, bước đi chệch choạng, kéo theo một bao tải còn nhỏ giọt máu tươi trên mặt đất.

Nhớ tới tiếng ngựa hí, tâm của nàng đau đớn — hấn đã giết mã nhi của nàng.

Máu tươi trên trán của hấn nhỏ xuống, nhưng hấn không lau đi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Vũ Dương.

Vì dung nhan tuyệt mỹ của nàng, hấn rời khỏi Kinh Thành, lại không ngờ tới thế cục thay đổi toàn bộ, lấy một cỗ khí thế “sét đánh không kịp bịt tai” mà đến, để cho binh của hấn bại như núi lở.

Thái tử điên cuồng hấn không thềm để vào trong mắt, thế nhưng lại khỏi bệnh đăng cơ lên làm Hoàng đế, ngay cả muội muội cũng rời bỏ hấn, trong nháy mắt hấn liền rơi vào trạng thái “tường sập”.

Mà tất cả đều bởi vì nàng — Lý Vũ Dương!

Hấn giống như mê muội đắm chìm trong phong thái yếu điệu của nàng, trong họng có một cục máu chực phun ra.

Không ngờ lão già Mưu Quang kia thật lợi hại, hấn mang theo những người thân tín phá hủy nơi này, nhưng vừa rời đi, đoàn người liên tục bị trúng độc. Hấn thế nhưng lại quên mất hắc tề ti Mưu Quang không chỉ nhìn trước được tương lai, mà còn là cao thủ giỏi về độc dược.

Nhưng mà hấn sẽ không chết dễ dàng như thế. Hấn từ nhỏ đã tập được công phu dùng vận khí của mình để giải độc, còn những người khác lại không có vận khí tốt như vậy.

Chỉ cần hắn còn có tiếng nói ở đây, hắn sẽ không nhận thua, hắn sẽ không chết mà phải là người khác chết.

Như Ý nhìn hắn. Trong cơn giận dữ, ánh mắt nàng lạnh lẽo, lập tức đứng trước người Vũ Dương đang cứng như đá.

“Liều Nham Phong?!” Hòa Trác lắc lắc đầu, hoài nghi mình bị hoa mắt, hắn bị ảo thuật của Như Ý gạt, “Người nên ở kinh thành mới đúng, sao lại ở đây.”

Thanh âm của Như Ý lạnh lùng, “Ta tới đây... để tự tay giết người...”

Hắn ngẩng đầu cười to, tiếng cười đột nhiên ngừng lại, căm hận nhìn Nham Phong giả, “Tại sao thứ nghiệt chủng như ngươi không cần làm cái gì cả, để vị liên vô duyên vô cớ rơi trên người ngươi. Nếu ông trời để cho ta có cơ hội làm lại lần nữa, ta sẽ không để cho ngươi sống, ta sẽ có cơ hội lên ngôi.”

Lý Vũ Dương lấy lại tinh thần, tay đặt trên tay của Như Ý, “Mau biến trở về nguyên hình!”

“Cần gì phải làm việc thừa?” Như Ý cũng không có liếc nhìn nàng một cái, “Để cho hắn hiểu nhầm cũng tốt, nếu như tài nghệ của ta không bằng người, bị hắn giết, hắn sẽ tưởng lầm rằng đã giết được cốc chủ, thì sẽ không đi đuổi giết cốc chủ nữa.”

Lý Vũ Dương cả kinh, không đồng ý nhìn nàng, “Người?...”

“Người cũng lấy dũng khí đánh cược mạng sống của mình đấy thôi, không có đạo lý không cho phép ta phải làm như thế này.” Tâm ý của Như Ý đã quyết, cầm kiếm của Liễu Nham Phong lên, đẩy nàng ra, hất cầm lên, không sợ hãi mà xông về phía hắn.

Mặc dù bị trúng độc, nhưng Hòa Trác làm đến chức quốc sư, cũng có chút khả năng, hắn bỗng chốc kêu lên một tiếng, lấy dao găm xông lên.

Nàng cũng hít lên một ngụm khí lạnh, nhìn eo của Như Ý khẽ cong lên, nhanh nhẹn tránh một nhát dao găm kia.

Nhưng một hồi đánh nhau, chân của hắn đảo qua, đá trúng bụng của Như Ý, nàng lao đảo ngã xuống, không kịp phản ứng đao của hắn đã đâm vào thân thể của nàng.

Vũ Dương không nhìn được, hét lên một tiếng, xông lên phía trước.

Hắn vươn tay, muốn một phát bắt được nàng, nhưng bị nàng thoát được. Cây dao nhỏ trong tay nàng không lưu tình đâm vào hắn, làm rách tay áo của hắn, hắn tránh được, tay liền thuận thế rút đao trên người của Như Ý ra.

Cả người Như Ý mềm mại té xuống đất, Vũ Dương lập tức vịn lấy người nàng, nước mắt rung rung.

Trong đầu của nàng thoáng qua một ý nghĩ, đây là hình ảnh mà nàng đoán được— Liễu Nham Phong chết đi, mình đứng bên cạnh hắn... Nhưng người chết thực sự lại là Như Ý.....

“Mau đi đi, nếu ta tắc thở, sẽ trở về nguyên hình...” Hơi thở của Như Ý dồn dập ở vành tai nàng.

Vũ Dương cắn răng một cái, chịu đựng thống khổ đặt nàng xuống, nắm lấy thanh kiếm của Nham Phong, xoay người đi ra phía sau của tế đàn.

Hòa Trác không ngờ rằng nàng sẽ có hành động này, đầu tiên là sững sốt, nhưng sau đó cũng đuổi theo.

Vũ Dương, người trăm lần vạn lần phải nhớ chỗ này... phải nhớ chỗ này cho rõ.....

Vừa chạy vừa thở dốc, trong rừng cây cỏ thụ bóng che rợp trời, Lý Vũ Dương giống như nghe được âm thanh của ông ngoại....

Đằng trước có một đầm ao, nếu không chú ý đi lại sẽ bị lồm xuống, là tai họa ngập đầu.....

Ý tưởng chợt lóe lên, có lẽ ông ngoại đã tính được ngày này, cho nên mới căn dặn nàng phải nhớ kỹ địa điểm nguy hiểm đó. Đây là nơi ông ngoại trước khi chết để lại cho nàng, sẽ bảo vệ tính mạng của nàng...

Lý Vũ Dương hơi chuyển thân mình, hai mắt đảo ngầu. Hòa Trác đuổi theo sát bên nàng không tha— nơi này là địa phương cha mẹ nàng khi còn bé thích du ngoạn nhất, nếu không có người đàn ông này, chỗ này có lẽ tràn đầy tiếng cười vui.

Nàng gắng sức chạy về phía trước, dẫn hân từng bước từng bước đi đến

chỗ đầm lầy, sau đó bỗng nhiên đứng lại, xoay người một cái, ánh mắt lạnh lẽo xông về phía hắn....

“Người muốn ở bên ta?” Tay của nàng bắt được hắn.

Hắn mừng như điên, hai mắt lóe sáng, “Dĩ nhiên, Thủy Tâm... Ta vẫn luôn ái mộ người.”

Thủy Tâm? Hắn coi nàng là mẫu thân?

“Vậy bây giờ chúng ta ở cùng nhau thôi.” Nàng nắm chặt hắn, lui xuống một bước dài, chân vùi trong ao đầm.

Nàng liều mạng kéo hắn, kéo hắn vào trong vũng bùn, trốn không thoát, đất ướt ở dưới chân kéo lấy hai người.

Hòa Trác bây giờ mới biết nàng định làm gì. Hắn giãy giụa muốn leo ra, nhưng nàng lại quấn chặt lấy hắn, khiến vũng bùn quấn chặt lấy nửa dưới của hai người.

“Người không phải muốn ta sao? Hiện tại ta sẽ ở chung với người!” Nàng dùng sức ấn đầu của hắn, muốn hắn lún sâu trong bùn, chăm chọc nhìn về mặt kinh hoàng của hắn. “Ta và cha mẹ ta ở dưới chờ người, chờ tính món nợ này với người!”

“Người bị điên rồi— kẻ điên —” Hòa Trác rống lên, dùng sức tát nàng một cái.

Tay của nàng vì một đòn nặng nề này mà buông ra, nhưng mà không sao cả.

Lý Vũ Dương lạnh lùng nhìn hắn càng giãy giụa càng lún xuống nhanh, không nhịn được cười ra tiếng. “Ha ha! Người chịu chết đi, sẽ không có người tới cứu người đâu.”

Nàng đã sớm đăm mặc với mạng sống của mình, một chút cũng không nhúc nhích, nhưng ngay lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy bụng dưới đau nhói một hồi....

“Con ơi...” Nàng đau đến muốn rên rỉ, trong tai nghe được tiếng kêu hoảng hốt, mơ màng, cảm giác như nghe được tiếng của Nham Phong.

Nàng nhắm mắt lại, nhất định là ông trời thương nàng, để cho nàng trước khi chết còn có thể gặp lại hắn một lần cuối.

Nàng nhắm chặt hai mắt, hiện lên trong đầu là một thân áo trắng, chính là phu quân lỗi lạc ngang tàng của nàng, hai tay đang mừng rỡ ôm đứa trẻ— giấc mộng này đẹp biết bao!

Nếu thật có kiếp sau, nàng chỉ hy vọng có thể gặp lại hắn. Kiếp này chỉ có thể vô duyên với nhau, nếu có ân hận thì cũng chỉ chờ đến kiếp sau đền bù.....

“Sur phụ!” Nham Phong lo lắng nhìn ông lão tóc trắng râu bạc trắng: “Thế nào rồi?”

Trịnh Tây Tử buồn cười nhìn đứa nhỏ một cái, thật khó có cơ hội thấy được tâm ý hoảng loạn của đứa bé trầm ổn này.....

“Su phụ...”

“An tĩnh chút, ta bị người làm cho đau đầu nhức óc rồi.”

Mặc dù đã gần trăm tuổi, nhưng tướng mạo của ông xem ra cũng chỉ chừng năm sáu chục tuổi, càng già lại càng dẻo dai. Năm đó cũng nhờ ông mới dẫn dắt cho duyên phận của cha mẹ Liễu Nham Phong.

Cho dù sau này ông không còn duyên gặp gỡ với đồ nhi và Thái tử, nhưng ông cảm thấy mình rất có duyên với Nham Phong, vì vậy đem tám hình hắc còn bé giữ lại bên người, đem tất cả kiến thức cả đời truyền lại cho hắn.

Chỉ là không ngờ, lần này ông đến Miêu Cương hái dược thảo, quỷ xui thần khiến thế nào lại gặp phải Nham Phong đang kéo Vũ Dương từ vũng bùn lên.

Đây chính là duyên phận. Nhìn người nằm ở trên giường, ông vuốt chòm râu bạc trắng, nghĩ ngợi, có lẽ mệnh của nha đầu này vẫn chưa tận.

“Su phụ...”

“Tốt lắm!” Ông bắt đắc dĩ nhìn Liễu Nham Phong, “Yên tâm. Người không có việc gì, đứa nhỏ trong bụng cũng không có chuyện. Ta cho nàng dùng mấy viên đan dược, mấy ngày nữa mạch tượng sẽ như rồng như hổ.”

Nghe được câu nói này, cuối cùng Liễu Nham Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Cái tên nhóc tay chân đúng là mau lẹ.” Trịnh Tây Tử trêu ghẹo nhìn hấn, “Ta chỉ rời khỏi hai ba năm, ngươi tự dựng lại có thêm một nương tử xinh đẹp, còn sắp làm cha!”

Liễu Nham Phong không để ý đến giễu cợt của sư phụ, ánh mắt dán chặt trên người của Vũ Dương.

“Đứa nhỏ này, ngươi có thể giao cho ta.”

Vốn không muốn để ý đến tính khí trẻ con của sư phụ, nhưng vừa nghe đến những lời này, Liễu Nham Phong không để ý tới cũng không được. Hấn đột nhiên quay đầu nhìn về phía ông.

“Ngươi phải biết ta chưa bao giờ tự tiện ra tay cứu giúp.” Trịnh Tây Tử trêu ghẹo nhìn hấn, “Nếu muốn ta cứu nàng, ngươi phải cho ta một vật, mà ta... muốn lấy đứa bé.”

Liễu Nham Phong không chút nghĩ ngợi lắc đầu cự tuyệt.

“Ngươi cự tuyệt cũng không thể được.” Trịnh Tây Tử cố ý nói.

“Sư phụ!” Liễu Nham Phong tức giận. Vào lúc này, hấn thật sự không có tâm tình đùa vui với sư phụ.

Trịnh Tây Tử không nhịn được cười ha hả. “Cái dáng vẻ này của ngươi, trái ngược với bình thường rồi.” Võ vố bả vai đồ đệ, bỏ lại những lời này, hẩn vui vẻ xoay người rời đi.

Liễu Nham Phong cười khò quay người lại, nhẹ tay sờ gò má tái nhợt của nàng, nhớ lại phút chốc nàng sắp ngập đầu kia, hẩn như bị lấy mất linh hồn, gần như cho là hẩn đã hoàn toàn mất đi nàng.

Trời mưa... Lý Vũ Dương nhắm hai mắt nghĩ thâm. Nước mưa rơi trên mặt nàng, giọt mưa ở trên mặt là thật — nước mưa sao lại có vị mặn.

Nàng gắng sức mở mắt ra, thì ra là không phải nước mưa, mà là nước mắt của Nham Phong, lệ của hẩn rơi từng giọt từng giọt trên mặt của nàng, thật nóng bỏng!

Hẩn khóc?! Cho nên nàng đã chết rồi sao? Nhưng nếu nàng chết rồi sao vẫn còn tri giác.

“Đừng khóc...” Nhìn hẩn khóc, lòng của nàng cũng đau đón theo hẩn.

Nham Phong nghe thấy tiếng của nàng liền vui mừng kích động, không để tâm đến việc lau nước mắt đi. Hai mắt hẩn phát sáng, kích động cầm tay của nàng, “Nàng làm ta sợ muốn chết!”

“Ta chết rồi sao?”

“Thiếu chút nữa.” Lòng hẩn đau xót, sờ gò má của nàng, “Nếu không phải ta kịp lúc chạy tới, ngươi thật sự...” Hẩn ngừng lời nói, căn bản không muốn

nhớ lại cảnh tượng khủng khiếp lúc đấy.

Bộ dáng tiều tụy của hắn giống như ba ngày không ngủ làm nàng có chút kỳ quái, còn có nước mắt của hắn... Hắn vì nàng mà chảy nước mắt, nhưng nàng không cách nào vui vẻ được, chưa từng có giờ phút nào cảm thấy thương hắn như lúc này.

Nhưng trong lòng của nàng vẫn còn nhiều nghi ngờ, nàng nhớ rõ mình đã lôi kéo Hòa Trác xuống vũng bùn, hiện tại thế nào lại...

“Hòa Trác đâu?”

“Hắn đã chết!” Ánh mắt của Liễu Nham Phong lạnh lẽo khi nhắc tới Hòa Trác, “Hắn và nàng cùng nhau chìm xuống vũng bùn, lúc ta cứu nàng thì hắn vẫn còn sống, cho nên ta đâm hắn một nhát kiếm, hiện tại hắn đã chìm sâu xuống dưới đất rồi.” Trong giọng nói của hắn không có chút tia đồng tình nào.

Tin Hòa Trác chết làm nàng thở dài, thoải mái cùng bi thương làm hốc mắt của nàng đỏ lên.

“Hắn đã chết, tất cả đều kết thúc, nhưng Như Ý cũng đã chết... Còn có mã nhi. Như Ý biến thành bộ dáng của chàng, Hòa Trác cho rằng đó là chàng... Thì ra tiên đoán của thiếp là Như Ý chết dưới đao của Hòa Trác, không phải là chàng. Là thiếp... Thiếp đã hại chết nàng ấy...”

“Hử!” Hắn ôm cổ nàng dụ dỗ nói: “Như Ý không có chết! Nàng ấy bị trọng thương, nhưng không có chết.”

Nàng sững sốt, trong mắt lóe lên một tia sáng, thận trọng nhìn hấn, “Thật sao?”

Hấn khẳng định gật đầu, “Lần này may mắn gặp gỡ sư phụ của ta. Nếu không có người, thì chỉ bằng y thuật của ta, ta cũng không có nắm chắc. Là ông đã cứu nàng, Như Ý... và cả đứa nhỏ trong bụng nàng.”

Lý Vũ Dương chân động, tay che ở bụng, khiếp sợ nhìn hấn một cái.

“Tại sao không nói cho ta?” Nhớ tới chuyện này, hấn rốt cục giận tới tái mặt.

“Thiếp vốn tưởng rằng cuộc đời này chúng ta không có duyên, không muốn làm khó chàng...”

Hấn hừ lạnh một tiếng.

“Chàng giận sao?”

“Dĩ nhiên ta phải tức giận, giận nàng đem toàn bộ chuyện đều đặt trên người mình.”

“Đây là do ông ngoại nói,” Nhớ tới ông, ánh mắt nàng hơi sâu, “Chúng ta nợ chàng nên phải trả lại.”

“Ta chưa từng quan tâm đến vấn đề này.” Hấn cúi đầu, hôn nàng một cái.

Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy nhu tình gặp phải ánh mắt của hắn. “Thiếp biết, nhưng thiếp không thể không quan tâm đến ánh mắt của người khác nhìn chàng. Chỉ là... chàng đã đi rồi sao lại quay trở lại?”

“Bởi vì mã nhi.”

“Mã nhi sao?!” Nàng hết sức kinh ngạc, Hòa Trác không phải đã giết nó sao, “Nó không chết sao?”

Hắn trấn an, xoa xoa tóc của nàng, “Lúc ấy chính vì thấy nó có linh tính, nên ta mới mua tặng cho nàng, không ngờ cuối cùng nó lại cứu nàng một mạng.” Hắn ôm nàng vào trong ngực nói: “Thân thể dì Linh yếu đuối nên xe ngựa không đi nhanh được, chúng ta đang nghỉ ngơi thì mã nhi chạy tới. Thấy trên lưng nó bị đâm một nhát dao, máu tươi chảy ròng ròng nhưng vẫn chạy đến tìm ta, ta lập tức giục ngựa chạy về. Chỉ là... mã nhi đã hết cách cứu rồi...”

Mũi của nàng chua xót, trong lòng có cảm kích nhiều hơn cảm ơn.

Là người, là yêu hay là thú thì như thế nào. Đáng sợ nhất là tính tham lam, dù là ngựa, cũng đều có tình có nghĩa, quan trọng là tiếng nói trong tim chứ không phải là biểu tượng của sinh mệnh.

“Không cho phép có lần sau!” Liễu Nham Phong ôm chặt lấy nàng, nghiêm túc nói. “Hiện tại thù đã báo, hận đã hết, nàng không phải vì thân phận đối lập mà bức ta. Nàng đã từng nói muốn cùng ta trải qua một cuộc sống vợ chồng bình thường, trải qua những tháng ngày nhàn hạ.”

Nàng ngẩng đầu lên, khẽ vuốt ve mặt của hắn, “Sẽ không, thật ra chàng

khổ sở như vậy thiếp cũng không dễ chịu.”

Lòng hấn chấn động, không kìm hãm được hôn nàng. Hôm nay trừ nàng ra, cái gì cũng đều không quan trọng nữa. Nàng đang an toàn ở trong lòng hấn, mà hấn cũng bình yên vô sự, tất cả khổ sở đã là quá khứ.

Thế giới bên ngoài loạn như cũ, nhưng hấn sẽ mang nàng hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã, hưởng thụ hạnh phúc của hai người.....

Chương 20 (Chương cuối)

“Cậu truyền đến tin tức, muốn chàng có rảnh thì về Mộng Hồn cốc một chuyến.” Bụng của Vũ Dương nay đã lớn, Liễu Nham Phong một thân áo trắng nâng đỡ, bước chậm đi trong hoa viên nói: “Người còn báo phụ hoàng muốn chàng vào cung một chuyến.”

Hắn cúi đầu thận trọng đỡ nàng, không có phản ứng gì đối với lời nói của nương tử.

Lý Vũ Dương buồn cười nhìn hắn, gắt giọng: “Tướng công không nghe thấy lời của thiếp sao?”

Hắn liếc nàng một cái, “Không có khả năng không nghe thấy, nhưng ta không muốn đáp lại lời nói nhảm của nàng.”

“Nói nhảm?! Một người là cậu một người là cha chàng đó!”

“Cậu là hồ chủ, cha là Hoàng đế, nhưng ta chỉ là người bình thường,” Hắn cúi đầu hôn môi của nàng, “Ta không muốn giao thiệp với bọn họ.”

“Cậu tìm chàng, muốn thuyết phục chàng mang theo thiếp về sống ở Mộng Hồn cốc; mà phụ hoàng tìm chàng, chắc cũng vì muốn cùng chàng nói chuyện về ngôi hoàng đế. Dù sao phụ vương thiếp kiên trì không muốn hoàng đế nhường ngôi vị hoàng đế cho người, thậm chí còn đón dì Linh và Nặc Nặc từ Mộng Hồn cốc ra, cả đêm chạy xe ra biên cương... Thiếp thấy phụ hoàng tám phần đang khổ não muốn thuyết phục chàng, vì tương lai của đứa bé mà muốn chúng ta tiếp nhận ngôi vị.”

“Bọn họ tính toán thế nào là chuyện của bọn họ, chẳng quan hệ tới ta.” Câu nói đầu tiên của hắn lại là phủ nhận sạch sẽ.

Tuy muốn cùng Nham Phong làm một đôi vợ chồng bình thường, nhưng nàng đang có thai, ban đầu lại bởi vì thiếu chút nữa bỏ mạng ở ao đầm nên nguyên khí cũng bị tổn thương nặng nề, vì vậy hắn không dám mang nàng cao bay xa chạy, quyết định ngoan ngoãn ở lại trong Vương phủ.

diendanlequydon.com

Nhưng những người này hai ngày ba hôm lại phái người tới tìm hắn, làm hắn phiền chết đi được. Đứa bé còn chưa ra đời, là nam hay nữ cũng không biết, thì đã có một đồng người đến cho hắn chủ ý, thật sự không giải thích được.

Nhìn vẻ mặt hắn có chút không vui, nàng dịu dàng cười.

“Chờ nàng sinh con thuận lợi, chúng ta lập tức rời đi. Ta chỉ muốn chúng ta bình bình đạm đạm sống qua ngày.”

Nàng mỉm cười, vuốt bụng gật đầu một cái. Trải qua tất cả, rất nhiều chuyện nàng đã thấy rõ ràng, chỉ cần có thể bình an gần nhau chính là hạnh phúc, về tương lai, liền thuận theo tự nhiên thôi.

Nhìn khóe miệng của nàng dâng lên nụ cười ngọt ngào, hắn không khỏi ngây dại, “Cười cái gì?”

“Thiếp đang suy nghĩ, cuộc đời này gặp gỡ được chàng là phúc phận lớn nhất của thiếp, bởi vì bất luận có giông bão gì, chàng chưa bao giờ muốn buông tay thứ tình cảm này.”

Hắn hôn lên chóp mũi nàng một cái, ôn nhu ôm nàng. Muốn hắn cảm thấy thỏa mãn vui vẻ thì chỉ cần có nàng bên cạnh, hắn cũng sẽ không thèm tiếp nhận bất kỳ khiêu chiến của kẻ nào.

Nàng ngẩng đầu lên, hôn trả lại môi hắn —

Bất chợt trong đầu nàng lóe lên một tia sáng, dường như lại đoán thấy cái gì, nhin không được liền cười ra tiếng.

Hắn nghi ngờ nhìn nàng.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, không trả lời, chỉ là ôm lấy hắn cười, thông minh không nói ra rằng nàng vừa thấy được tương lai — đứa bé trong bụng cuối cùng cũng phải ở trong cung.

Nhìn phu quân của mình, Lý Vũ Dương biết hắn không có cách nào tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, chẳng lẽ cuối cùng lại rơi vào đầu của đứa nhỏ sao?

【 Hết trọn bộ 】